

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Segon període

Sèrie P - Número 9
13 de març de 2013

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 7, primera reunió

SUMARI

Dossier

Pregunta

al Govern sobre el protocol d'actuació per la pèrdua d'habitatge signat per diverses institucions (tram. 310-00032/10) p. 3

Pregunta

al Govern sobre la Comissió Intermediterrània de la Conferència de les Regions Perifèriques Marítimes d'Europa (tram. 310-00033/10) p. 4

Pregunta

al Govern sobre l'increment de les exportacions en la indústria agroalimentària (tram. 310-00034/10) p. 5

Pregunta

al Govern sobre l'actuació del Govern de l'Estat amb relació al percentatge de l'IRPF destinat a finalitats socials (tram. 310-00030/10) p. 6

Pregunta

al Govern sobre els efectes en la política exterior catalana del Projecte de llei estatal sobre l'acció i el servei exterior de l'Estat (tram. 310-00031/10) p. 8

Pregunta

al Govern sobre la sentència que anul·la una multa lingüística imposada per la retolació en un establiment comercial (tram. 310-00035/10) p. 9

Pregunta

al Govern sobre les polítiques d'educació (tram. 310-00025/10) p. 10

Pregunta

al Govern sobre la planta d'Ercros a Flix (Ribera d'Ebre) (tram. 310-00026/10) p. 11

Pregunta

al Govern sobre el tancament de les delegacions territorials de Televisió de Catalunya (tram. 310-00028/10) p. 12

Pregunta

al Govern sobre les negociacions fetes amb Power Controls, de Sant Vicenç de Castellet (Bages), per al manteniment dels llocs de treball (tram. 310-00029/10) p. 14

Pregunta

al Govern sobre els impagaments de la prestació econòmica per cures en l'entorn familiar (tram. 310-00023/10) p. 15

Pregunta

al Govern sobre les informacions que han sortit als mitjans de comunicació amb relació al director general dels Mossos d'Esquadra (tram. 310-00027/10) p. 16

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els criteris per a establir les prioritats de pagament als proveïdors (tram. 317-00016/10) p. 18

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la convocatòria d'un referèndum sobre la independència i l'elaboració d'un cens electoral amb les dades de les targetes sanitàries (tram. 317-00015/10) p. 19

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les propostes concretes per a afrontar la crisi i sobre la manca d'agents socials en la cimera econòmica i social (tram. 317-00019/10) p. 20

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el seu grau de preocupació amb relació a la desocupació i la recuperació econòmica i sobre la cimera econòmica i social (tram. 317-00017/10) p. 21

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el suport d'Esquerra Republicana de Catalunya per a aprovar els pressupostos (tram. 317-00018/10) p. 22

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la impossibilitat d'assolir l'objectiu de dèficit exigint pel Govern de l'Estat (tram. 317-00020/10) p. 23

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la possibilitat de fer un front comú per a exigir un objectiu de dèficit tolerable al Govern de l'Estat (tram. 317-00021/10) p. 25

→

Situació

de compatibilitat d'una diputada (tram. 234-00009/10) p. 26

Declaració

del Parlament de Catalunya sobre l'expedient de regulació d'ocupació a la planta de Power Controls de Sant Vicenç de Castellet (tram. 401-00001/10) p. 26

Procediment

per a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 16/2012, del 27 de desembre, per la qual s'adopten diverses mesures tributàries dirigides a la consolidació de les finances públiques i a l'impuls de l'activitat econòmica (tram. 212-00001/10) p. 27

Proposta de resolució

sobre la iniciació d'un diàleg amb el Govern de l'Estat per a fer possible la celebració d'una consulta sobre el futur de Catalunya (tram. 250-00226/10) p. 38

Procediment

per a elegir els diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei del fons per a l'homo-geneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges (tram. 271-00001/10) p. 50

Procediment

per a elegir tres membres del Consell de Garanties Estatutàries (tram. 287-00001/09) p. 52

Interpel·lació

al Govern sobre el model present i futur de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 300-00016/10) p. 55

Interpel·lació

al Govern sobre la informació relativa al deute de la Generalitat (tram. 300-00014/10) p. 60

Interpel·lació

al Govern sobre les propostes en matèria de política tributària (tram. 300-00019/10) p. 65

Interpel·lació

al Govern sobre l'estabilitat pressupostària i el deute (tram. 300-00015/10) p. 69

Interpel·lació

al Govern sobre la política d'acció exterior (tram. 300-00018/10) p. 74

Interpel·lació

al Govern sobre la situació de les persones desocupades i el tancament d'empreses (tram. 300-00017/10) p. 80

Interpel·lació

al Govern sobre les sentències dels tribunals en matèria educativa (tram. 300-00013/10) p. 85

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 7.1

La sessió s'obre a les deu del matí i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Francesc Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Situació de compatibilitat d'una diputada (tram. 234-00009/10). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la Comissió (dictamen: BOPC 36, 107).
3. Procediment per a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 16/2012, del 27 de desembre, per la qual s'adopten diverses mesures tributàries dirigides a la consolidació de les finances públiques i a l'impuls de l'activitat econòmica (tram. 212-00001/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la proposta d'interposició de recurs d'inconstitucionalitat (dictamen Consell de Garanties Estatutàries: BOPC 36, 117, i proposta d'interposar recurs: BOPC 38, 39).
4. Proposta de resolució sobre la iniciació d'un diàleg amb el Govern de l'Estat per a fer possible la celebració d'una consulta sobre el futur de Catalunya (tram. 250-00226/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.
5. Procediment per a elegir els diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei del fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges (tram. 271-00001/10). Grups parlamentaris. Designació dels diputats.
6. Procediment per a elegir tres membres del Consell de Garanties Estatutàries (tram. 287-00001/09). Grups parlamentaris. Designació.
7. Interpel·lació al Govern sobre el model present i futur de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 300-00016/10). Sergi Sabrià i Benito, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre la informació relativa al deute de la Generalitat (tram. 300-00014/10). Grup Mixt. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre les propostes en matèria de política tributària (tram. 300-00019/10). José Antonio Coto Roquet, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre la política d'acció exterior (tram. 300-00018/10). Juan Milián Querol, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre la situació de les persones desocupades i el tancament d'empreses (tram. 300-00017/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre les sentències dels tribunals en matèria educativa (tram. 300-00013/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre l'estabilitat pressupostària i el deute (tram. 300-00015/10). Josep Vendrell Gar-

deñes, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política sanitària a curt i mitjà termini (tram. 302-00007/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació dels treballadors de l'Administració de la Generalitat (tram. 302-00008/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'oferta escolar per al curs 2013-2014 (tram. 302-00009/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la racionalització de l'Administració i de la funció pública (tram. 302-00010/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la defensa dels interessos del món local (tram. 302-00011/10). Marc Sanglas i Alcantarilla, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la tramitació de la llei de pressupostos per al 2013 (tram. 302-00012/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, iniciem la sessió plenària.

La llista de les preguntes a respondre en el Ple està inclosa en el dossier que tenen a mans i, d'acord amb l'article 143 del Reglament, se substanciaran aquest matí com a primer punt de l'ordre del dia.

Així mateix, els comunico que, d'acord amb l'article 84 del Reglament, per a aquesta sessió plenària la diputada senyora Georgina Rieradevall, del Grup Mixt, ha delegat el seu vot per motius de maternitat en el portaveu del seu grup, senyor David Fernández. També els comunico que per a aquesta sessió plenària les diputades il·lustre senyora Alicia Alegret i il·lustre senyora Eva García, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, han delegat, ambdues, el seu vot per motius de maternitat en el portaveu del seu grup, senyor Josep Enric Millo. La nostra felicitació a la senyora Eva García –a les altres dues ja les havíem felicitades.

Passem, doncs, al primer punt de l'ordre del dia, que són les preguntes al Govern.

Pregunta

al Govern sobre el protocol d'actuació per la pèrdua d'habitatge signat per diverses institucions (tram. 310-00032/10)

La primera és sobre el protocol d'actuació per la pèrdua d'habitatge signat per diverses institucions. La formula la il·lustre senyora Elena Ribera, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Elena Ribera i Garijo

Bon dia. Gràcies, presidenta. Honorable conseller, el passat dia 4 de març es va signar un protocol d'actuació pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, per l'Ajuntament de Barcelona, per la Secretaria del Tribunal Superior de Justícia, pel Departament de Justícia, pel Col·legi d'Advocats de Barcelona, l'Illustre Col·legi de Procuradors dels Tribunals del partit judicial de Barcelona, també, l'objectiu del qual era l'execució de les diligències en els processos de llançament, que malauradament, per motiu de crisi, es donen tant i que fan patir tantes famílies.

És per això que aquest grup parlamentari el vol felicitar i valora positivament l'acció que està fent el Govern en aquest sentit, perquè és un moment d'especial dificultat, de crisi, de patiment per a moltes famílies, quan perden el seu habitatge habitual. Aquest és un motiu pel qual nosaltres ho valorem positivament, i també per la feina de col·laboració, de coordinació, que no sempre és fàcil, entre tantes institucions que conjuguen interessos buscant el mateix objectiu. És per això que li volem preguntar quins són els objectius que busca el departament que ha signat amb aquest protocol, quins són els objectius immediats i, a més, quin és l'abast territorial –suposant que això, com nosaltres, ho valoren positivament– que li volen donar, ja que aquest només es circumscriu a Barcelona.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Germà Gordó, conseller de Justícia.

El conseller de Justícia (Germà Gordó i Aubarell)

Sí, gràcies presidenta. President, membres del Govern, senyores i senyors diputats, senyora Ribera, efectivament, jo ja vaig anunciar o, com a mínim, vaig dir tres coses en la meua compareixença davant de la Comissió de Justícia i Drets Humans d'aquest Parlament. La primera cosa que vaig dir és que una de les situacions més greus socialment que teníem era la gent que, com a conseqüència de llançaments hipotecaris, es podien quedar sense llar, sense habitatge. La segona que vaig dir als diputats i a les diputades, és que malgrat que en alguns aspectes o en algunes qüestions el Govern català no tenia competència, això no volia dir que el Govern català hagués d'estar d'esquena als problemes que tenia la ciutadania catalana. I com a conseqüència de les dues coses vaig dir que en aquest tema concret, anunciava que el dia 4 de març l'Ajuntament de Barcelona, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, el Col·legi d'Advocats i el Col·legi de Procuradors, conjuntament amb el Departament de Justícia, signaríem un protocol per tal de donar resposta, i resposta immediata, a situacions greus que es poguessin trobar famílies com a conseqüència de desnonaments.

Això buscava, bàsicament, protegir les famílies, sobretot aquelles famílies que tinguessin situacions de risc, o sigui, aquelles famílies que tenen gent gran a casa seva, aquelles famílies que tenen infants, aquelles famílies

que tenen malalts o aquelles famílies que estan compostes bàsicament per persones que no tenen una situació regular administrativa. Crec que és un bon protocol, perquè això permetrà que des de l'inici del procediment judicial, a través d'un operador jurídic, sigui un advocat o sigui un procurador, es pugui posar en marxa tota la maquinària. Tota la maquinària vol dir que els serveis socials de l'Ajuntament de Barcelona es posaran en marxa i podran atendre d'una manera més ràpida, d'una manera més d'acord amb les necessitats, aquelles persones, aquelles famílies que estiguin en aquesta situació.

Ara bé, és veritat que el departament no vol només tenir això establert a nivell del partit judicial de Barcelona i de la ciutat de Barcelona i ho voldríem estendre arreu de Catalunya. Des d'aquest punt de vista, el Departament de Justícia ja ha començat a parlar amb l'Associació Catalana de Municipis, amb la Federació de Municipis de Catalunya, també amb les quatre diputacions, amb la voluntat que aquests protocols, doncs, es puguin estendre arreu de Catalunya. Tot i així, això és allò que podem fer...

La presidenta

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Justícia

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la Comissió Intermediterrània de la Conferència de les Regions Perifèriques Marítimes d'Europa.

Pregunta

al Govern sobre la Comissió Intermediterrània de la Conferència de les Regions Perifèriques Marítimes d'Europa (tram. 310-00033/10)

La formula l'illustre senyor Carles Puigdemont, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Carles Puigdemont i Casamajó

Moltes gràcies, presidenta. Vicepresidenta, en el context socioeconòmic i polític actual de l'àrea mediterrània ens trobem davant d'una sèrie de reptes de futur que es plantegen per a Catalunya no només ara, sinó especialment de cara als propers anys. Es tracta de reptes que tenen una importància cabdal per al futur dels ciutadans i les ciutadanes del nostre país perquè molts d'ells afecten moviments migratoris o intercanvi cultural, el comerç, el transport, etcètera, que són sectors i àmbits fonamentals i de gran rellevància per al progrés sostenible i de creixement dels països.

D'altra banda, hi ha tot un seguit d'aliances històriques i de relacions estratègiques establertes entre Catalunya i els altres territoris d'això que anomenem l'arc mediterrani on cada cop es fa més palesa la necessitat de ser actors protagonistes i no només espectadors o comparses, atès que la zona de l'arc mediterrani juga

en aquests moments un paper clau en el desenvolupament i el sosteniment de l'equilibri polític i econòmic de la Unió Europea i en aquest paper clau no tenim cap dubte que això anirà a més. Tanmateix, Catalunya es caracteritza, entre altres coses, per tenir una vocació mil·lenària com a cruïlla i lloc de trobada de civilitzacions i de cultures i de pobles diversos –que no descobrirem, naturalment, ara aquí– gràcies en bona part a la seva situació privilegiada dins de la Mediterrània, situació que li permet ser el motor o ser com a mínim un dels motors que arrossega altres territoris.

Amb tot això i sense oblidar l'excepcionalitat del moment present, en el qual diverses crisis, no només l'econòmica sinó també una certa crisi de valors, propicien la presa de mesures excepcionals. Per tant, davant d'això li voldria preguntar, senyora vicepresidenta, quines són les línies d'actuació prioritàries i les actuacions polítiques previstes pel Govern de la Generalitat pel que fa a la presència de Catalunya en aquest context mediterrani i, concretament, quina valoració fa el Govern del seu nomenament com a presidenta de la Comissió Intermediterrània de la Conferència de Regions Perifèriques Marítimes d'Europa per al període 2012-2014.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals

La vicepresidenta del Govern (Joana Ortega i Alemany)

Gràcies, presidenta. Diputats, senyores i senyors diputats..., bé, vostè ens parlava de reptes, ens parlava de moment excepcional i ens parlava també del paper que ha de tenir Catalunya en l'arc mediterrani, que, com no pot ser d'altra manera, ha de ser un paper actiu, ha de ser un paper de lideratge i ha de seguir impulsant i dinamitzant tota aquesta capitalitat mediterrània de Barcelona. Per tant, en aquest sentit, fer lobby amb determinades qüestions de política europea que afecten directament l'arc mediterrani i participar també, d'una manera activa, proposant en els debats aquelles qüestions més de fons per al futur immediat de Catalunya és una de les nostres prioritats, no?

Tenim aquesta presidència de la Comissió Intermediterrània de la Conferència de Regions Perifèriques i Marítimes d'Europa en el període 2012-2014, i és coherent amb aquest objectiu que jo li posava ara sobre la taula; una presidència que vam assumir l'octubre passat i que té com a principal objectiu posicionar el Govern de la Generalitat, juntament amb l'arc mediterrani, en aquestes discussions, en aquestes negociacions a nivell de la Unió Europea en temes tan importants com els Fons de cohesió, el futur del marc financer plurianual, la política de veïnatge, també la cooperació territorial i transfronterera –de política de cooperació territorial i transfronterera, com deia–, però també he d'explicar la singularitat del nostre país. Per això comptem, també, amb el

compromís, como no podia ser d'altra manera, i amb el suport i col·laboració de la Secretaria General de la CRPM.

Per tant, en aquest sentit, deixi'm, també, dir que tenim un paper fonamental a l'Arlem, en aquesta Assemblea General de Regions Locals Euromediterrànies, i hem estat nomenats per poder fer el *rapport* en la propera Comissió Ecoter sobre la política de cohesió a la mediterrània, però també el que treballem a nivell intern i a través de diferents grups sectorials és per aprofundir en aquells temes que són d'un interès cabdal per al nostre país. I, en aquest sentit, parlo també..., com ara els transports i desenvolupar, seguir impulsant tot allò que fa referència al corredor mediterrani perquè esdevingui realment una realitat tan i tan necessària per al nostre país, però també en qüestions d'eficiència energètica, ocupació, turisme, etcètera. Per tant, un paper actiu, de lideratge, en aquestes polítiques a tot l'arc mediterrani.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'increment de les exportacions en la indústria agroalimentària.

Pregunta

al Govern sobre l'increment de les exportacions en la indústria agroalimentària (tram. 310-00034/10)

La formula la il·lustríssima senyora Maria Dolors Rovirola, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Maria Dolors Rovirola i Coromí

Gràcies, presidenta. Conseller, la indústria agroalimentària catalana, un sector estratègic per al futur i el present del nostre país, ha vist créixer les exportacions en aquest últim any 2012. Està vivint un moment dolç, com així ho analitzava fa unes setmanes el setmanari *L'Econòmic*. Segons l'European Cluster Observatory, Catalunya és el primer clúster agroalimentari europeu, seguit de la regió italiana de la Llombardia, i és un referent per a l'Estat espanyol, ja que representa un 11,8 per cent d'empreses en aquest àmbit, i el que és molt important, un 20,4 per cent de la població.

La indústria agroalimentària és un dels principals sectors econòmics de Catalunya, i es caracteritza per la incorporació de les més avançades tecnologies i amb uns grans nivells de qualitat i sanitat en l'elaboració dels seus productes. A Catalunya es produeixen molt bones matèries primeres, que es transformen en una indústria potent i molt competitiva, i val a dir que una de les prioritats d'aquest govern, com també del mateix sector, és garantir la traçabilitat dels productes, és a dir, que el consumidor tingui tota la informació del procés des de la seva producció fins a la seva transformació. Així doncs, la indústria, aquesta nostra indústria, està preparada per satisfer els consumidors més exigents.

En un context de crisi econòmica com la que estem vivint és, doncs, una molt bona notícia totes aquestes dades. I més: aquest sector mou un volum de vendes ne-

tes de més de 20.000 milions d'euros, i el que és més important, amb més de 75.500 llocs de treball directes. Aquest saber fer, saber gestionar, saber treballar, buscar nous mercats a l'exterior, nous horitzons, ha portat i està portant al fet que diverses empreses apostin pel creixement, en tenim notícies dia darrere dia. No diré noms, però tenim molts exemples d'empreses que exporten un 75 per cent de la seva producció i que preveuen invertir 10 milions d'euros en ampliacions, amb la consegüent creació de llocs de treball per exportar molt més; d'empreses que inverteixen també milions d'euros en tecnologia i robòtica; d'altres que exporten fins a setanta-vuit països i han passat de facturar 98 milions d'euros el 2004 a facturar-ne 200 el 2012, i d'altres que inverteixen en plans d'internacionalització per passar de cent tones exportades avui en dia a vuit-centes en un termini de cinc anys. En fi, d'exemples, per sort, com aquests en trobaríem molts més en el nostre país.

La presidenta

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

Maria Dolors Rovirola i Coromí

Sí. I la pregunta, conseller, que li formulem és: què opina el Govern amb relació a l'augment de les exportacions en el sector de la indústria agroalimentària?

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural (Josep Maria Pelegrí i Aixut)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, la valoració que fa el Govern de la nostra indústria agroalimentària i de la seva capacitat d'exportació és força positiva. Li donaré dos dades. La primera és la taxa de cobertura, des del 2005 fins al 2012 –la taxa de cobertura, li ho explico, és el percentatge d'importacions que es poden pagar amb les exportacions–; del 2005 al 2012 l'increment d'aquesta taxa ha estat del 40,28 per cent de més, i estem en aquests moments al 89,81 per cent de la taxa de cobertura l'any 2012. I la segona dada que li vull referir és: l'any 2012 les empreses agroalimentàries catalanes van exportar per un valor de 7.914 milions d'euros, prop de 8.000 milions d'euros, òbviament, passant la xifra superior als altres anys, i, concretament, l'increment registrat el 2012 se situa en una taxa del 14,54 per cent superior al valor de les exportacions agroalimentàries de l'any 2012. Per tant, unes dades que jo crec que són significativament importants des del punt de vista de la potencialitat de la nostra indústria agroalimentària i d'aquesta capacitat d'exportació.

Però deixi'm aprofitar aquesta pregunta per fer referència a dos temes. Primer, manifestar la meva extre-

ma preocupació per la informació que ens van donar l'altre dia a la conferència sectorial en la qual el ministre d'Hisenda pot condicionar les ajudes al sector agrari català i, per tant, també a l'agroindústria catalana, amb un informe negatiu del Ministeri d'Hisenda bloquejant els ajuts de la conferència sectorial, aprovats en la conferència sectorial. Això afecta la salut animal, la sanitat animal, la sanitat vegetal, afecta també el que poden ser totes les plagues, el que poden ser les ajudes a tot el sector productiu català d'agricultura i ramaderia. I, insisteixo, veig amb molta preocupació aquesta actitud de l'Estat amb relació que la nostra indústria pot resultar perjudicada i, per tant, perjudicar-se també les exportacions i la capacitat d'exportació del nostre sector agroalimentari català amb aquestes actituds.

I, finalment, també, observo amb preocupació la notícia d'avui sobre el corredor mediterrani, Tarragona i les Terres de l'Ebre es poden sentir excloses amb aquesta decisió del model de governança que ha fet l'Estat espanyol amb la Unió Europea. Per tant, senyora diputada, l'emplaço que presenti vostè de manera immediata una proposta de resolució en aquest Parlament i busqui el consens parlamentari de les forces polítiques perquè aquests dos temes de preocupació puguin ser tractats, puguin ser votats en aquest Parlament i que el Parlament de Catalunya pugui tenir veu per defensar la indústria agroalimentària, el sector agroalimentari català, el sector ramader català i puguem demostrar a Madrid que nosaltres tenim una indústria catalana agroalimentària que és potent, que és exportadora, que té capacitat per intentar estar en el mercat internacional i aquests mercats tan exigents avui i, per tant, que busqui també el consens de la cambra de tots els grups parlamentaris per poder fer possible això.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'actuació del Govern de l'Estat amb relació al percentatge de l'IRPF destinat a finalitats socials.

Pregunta

al Govern sobre l'actuació del Govern de l'Estat amb relació al percentatge de l'IRPF destinat a finalitats socials
(tram. 310-00030/10)

La formula l'il·lustre senyor Pere Bosch, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable consellera, d'aquí a poques setmanes s'iniciarà la campanya de la declaració de renda i segurament es reproduirà una situació que ha estat denunciada reiteradament per part de les entitats socials d'aquest país, que és que, en allò que fa referència al 0,7 per cent que destinem a finalitats socials, hi haurà una clara desproporció entre l'esforç fiscal que fan els ciutadans i ciutadanes de

Catalunya i allò que acaba revertint en entitats socials del nostre país. Una diferència que ha estat de la meitat, és a dir, nosaltres fem un esforç del 28 per cent i només es retorna un 14 per cent, i això en dades significa que l'any 2011, l'últim any del qual tenim dades, no pas pel Govern de l'Estat sinó per altres entitats, resulta que han deixat de venir a les entitats socials d'aquest país ni més ni menys que 22 milions d'euros. Què significa això? Doncs, significa que ens podríem estalviar les retallades que ha fet el Govern del Partit Popular en matèria d'integració i acollida de persones immigrades; voldria dir que podríem multiplicar per cinquanta-vuit les retallades que també ha fet el Govern de l'Estat espanyol en els centres especials de treball o voldria dir també que podríem multiplicar per cinc la recaptació que varem aconseguir a través de la televisió pública d'aquest país en allò que fa referència a *La Marató de la pobresa*. Per tant, estem parlant de dades importants.

Però el problema no és només aquesta sagnia; el problema és que fins i tot en aquella quantitat que pertocaria a Catalunya el Govern de l'Estat espanyol –i ho diu molt clarament la ministra Ana Mato, la ministra de Sanitat i Serveis Socials– resulta que incompleix –i, a més, en fa ostentació– una sentència del Tribunal Suprem i una sentència del Tribunal Constitucional. És el món a l'inrevés: aquells que ens donen lliçons de legalitat contínuament resulta que va i incompleixen sentències del Tribunal Constitucional. Per tant, el que volem saber, des d'aquí, és què pensa fer el Govern davant aquesta realitat i de quina forma podem actuar.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, efectivament, la situació és la que vostè fa un moment descrivia, un incompliment constant per part de l'Estat respecte a les nombroses sentències, tant del Tribunal Constitucional com del tribunal Suprem, que clarament han determinat i determinen la plena capacitat del Govern per gestionar les subvencions per realitzar programes de cooperació i voluntariat social amb càrrec a l'assignació tributària del 0,7 per cent de l'IRPF. I en totes elles queda clara que la intervenció de l'Estat respecte a això s'ha de limitar a signar part dels seus fons pressupostaris d'una manera genèrica o global i que aquesta assignació s'ha de fer de manera territorialitzada per la via dels pressupostos generals de l'Estat.

Una de les darreres sentències que coneixem, de 31 de gener d'enguany, de 2013, ja fa un advertiment seriós a l'Estat en el sentit que li diu que cal evitar la persistència de situacions anòmales i, per tant, que no continuï exercint competències que no li pertoqueuen. I encara una altra de més recent, de 28 de febrer de 2013, que també reitera que l'Estat ha de canviar de criteri. Catalunya és l'única comunitat autònoma que històri-

cament ha manifestat la seva voluntat de gestionar els fons provinents del 0,7 per cent i, a més a més, hi ha un major percentatge de ciutadans i ciutadanes que, d'una manera expressa, d'una manera voluntària, marquen la casella per destinar, doncs, part dels seus recursos a finalitats socials. Per tant, ens ho reconeixen les sentències i ens ho reconeix també la voluntat dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Per tant, la conclusió és clara, i sé que compartida no només per part d'aquest Govern i l'anterior, sinó que també per força grups parlamentaris, el seu i d'altres, que els recursos derivats d'aquest 0,7 per cent dels catalans que es destinen a finalitats socials han de ser íntegrament destinats des de Catalunya.

Si de cas, en la propera part de la resposta podem aprofundir una miqueta més en les mesures a emprendre a partir d'ara.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'illustre diputat senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. El nostre grup parlamentari vol demanar dues coses molt senzilles: la primera és que fem pedagogia, que expliquem al conjunt de la població que l'Estat espanyol ni tan sols respecta aquella solidaritat que fem cadascun dels ciutadans a través de la casella del 0,7 per cent i que en els últims quatre anys, ho repeteixo, hem perdut 77 milions que podien haver anat destinats a les entitats que estan passant en aquests moments una situació molt delicada.

Per tant, que fem pedagogia i que expliquem que en aquests moments la més seriosa amenaça per a la cohesió social del país és romandre a un Estat espanyol que ni tan sols respecta, ho repeteixo, la solidaritat dels nostres ciutadans.

I l'altra cosa que també és molt important és que vehiculem mecanismes... –tal com deia la proposta de resolució que va presentar el nostre grup parlamentari en l'anterior legislatura–, que vehiculem mecanismes per intentar fer front a aquesta insubmissió, a aquesta alegalitat que comet l'Estat espanyol.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, efectivament, i és en aquest sentit que els propers dies jo mateixa em reuniré amb el secretari d'Estat per tal d'abordar aquesta qüestió, per tal de demanar-li que cessin amb aquesta tossuderia d'incompliment de les sentències constants i reiterades per part del Tribunal Constitucional. Com feia referència, les més recents ja donen un toc d'atenció important a l'Estat, que hauria de tenir molt i

molt en compte. El Govern de la Generalitat es posa al costat, com no pot ser d'altra manera, del conjunt d'entitats socials catalanes, de totes i de cadascuna d'elles, però també al costat dels ciutadans i ciutadanes que manifesten voluntàriament que volen que la seva solidaritat tingui un just retorn, com no té ara, i no permetrem que aquest setge competencial, però també econòmic, s'allargui ara, traspassi ara també a l'àmbit de la solidaritat i de les finalitats socials.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els efectes en la política exterior catalana del Projecte de llei estatal sobre l'acció i el servei exterior de l'Estat.

Pregunta

al Govern sobre els efectes en la política exterior catalana del Projecte de llei estatal sobre l'acció i el servei exterior de l'Estat (tram. 310-00031/10)

La formula l'il·lustre senyor Jordi Solé, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Jordi Solé i Ferrando

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, el passat 1 de març el Consell de Ministres donava llum verda a l'avantprojecte de llei d'acció i servei exterior de l'Estat. Aquesta proposta és un exercici més de neocentralisme passat de voltes al qual ja ens té acostumats el Govern del PP, atès que, en el fons, el que pretén és controlar i supeditar l'acció exterior a les directrius que es marquin des de Madrid. Sembla que després de més d'una trentena d'esborranys d'aquesta llei s'han adonat que no poden anar tan enllà com voldrien, per exemple, que no poden vetar l'obertura de noves delegacions, ni sotmetre-la al compliment dels objectius de dèficit, però sí que l'Estat podrà donar la seva opinió sobre si es respecta el principi d'eficiència en la gestió de recursos públics.

Bé. Nosaltres compartim la preocupació per l'eficiència en la gestió dels recursos públics, també en l'acció exterior, i, fins i tot, podem donar alguna idea, per exemple, que la propera vegada que hagin de canviar la coberteria i les estovalles de les seues diplomàtiques espanyoles es comprin ganivets i forquilles més barats en comptes de gastar-se 340.000 euros, com han fet recentment.

D'altra banda, si es tracta de posar ordre a una situació caòtica, tal com el mateix ministre va definir textualment, el panorama actual de l'acció exterior espanyola on segons ell, segons el ministre, no se sap qui fa què, ni on, doncs, molt bé, que posin ordre al seu caos, perfecte, però que amb l'excusa de la coordinació i l'eficiència no ens facin anar pel món en fila índia i amb una sola veu perquè els interessos a defensar està clar que cada vegada són més divergents.

Per tant, senyor conseller, quina valoració fa vostè d'aquest avantprojecte i quines repercussions pot tenir sobre la política exterior de la Generalitat?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Francesc Homs, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

(Francesc Homs i Molist)

Gràcies. Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, ben cert és, jo comparteixo les reflexions en bona part que feia vostè, el Govern espanyol ens ha tramès aquest projecte o avantprojecte, de fet, de llei, perquè n'informem abans del dia 1 d'abril, i a fe de Déu que ho farem. Ens preocupen diverses coses d'aquest projecte de llei, però, en qualsevol cas, jo li avanço que, per part del Govern de la Generalitat, a l'hora de fixar posicionament definitiu respecte a aquest projecte de llei, tindrà en compte, com a mínim, dues consideracions. La primera és, òbviament, l'àmbit competencial. Hi ha jurisprudència diversa del mateix Tribunal Constitucional, de molts anys, que atribueix la possibilitat de desenvolupar una acció exterior d'acord amb les competències que tenim atribuïdes, no?

Però també des d'una altra perspectiva, no només aquesta defensa del nostre marc competencial, sinó també allò que entenem com a Govern que és vital, especialment, per al progrés econòmic del nostre país, que és poder ser presents al món. Abans hi havia una referència per part del conseller d'Agricultura, el senyor Pelegrí, que era prou explícita en aquests termes, i, per tant, des de la perspectiva no només competencial hi farem observacions, sinó també del que en podríem dir una certa perspectiva del sentit comú del que és avui exercir competències que, òbviament, moltes d'elles tenen una dimensió exterior i que es fa imprescindible el seu bon exercici, el seu bon desplegament, doncs, ser presents al món, en aquest cas per part de la Generalitat de Catalunya.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Jordi Solé i Ferrando

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, malgrat els intents de tutela del Govern espanyol de l'acció exterior del nostre país, li volem demanar que sobretot la política exterior que duguem a terme sigui una política ambiciosa i que estigui a l'alçada de l'objectiu nacional que ens hem marcat com a país, que no és altre que la consecució d'un estat independent.

Per tant, necessitem posar la política exterior al servei d'aquest objectiu mobilitzant les estratègies i recursos necessaris per explicar-los, efectivament, directament al món, per ser-hi presents. Perquè entenem que l'exercici al dret a decidir que ens ha de portar la llibertat nacional té dues grans fortaleses: una és la majoria social i política que hi ha en aquest país, com avui quedarà palès a la cambra, i l'altra és la netedat democràtica del procés, i això a fora s'entén i això serà la base per al reconeixement de la futura república catalana.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Francesc Homs, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

El Govern, de fet, aquests últims anys ja ha situat les coses en aquest termes, i jo diria que tots els governs han intentat fer coses plausibles en el sentit, doncs, de fer present la Generalitat de Catalunya al món. Hi ha hagut èpoques que això no ens ha estat senzill. Ara, en part, tampoc ho és, però el que sí resulta evident és que aquests darrers temps, aquests darrers mesos, si vostè m'ho permet concretar més, hem tingut una presència molt notable al món, i haurem de persistir i l'haurem de continuar, en aquest sentit, treballant. I per part del Govern ja es pot imaginar, i, vaja, aquest és el capteniment, doncs, aquesta és una de les claríssimes prioritats.

És probable que l'actitud que hi hàgim d'adoptar, la manera de fer del què hàgim de fer estigui més centrada que sorgeixin els efectes, que diria aquell famós conegut per tots vostès, no?, que no pas la manera explícita d'anar-ho fent, perquè del que sí que tenim indicis –prou evidents, lamentablement– és que els moviments nostres, de la institució de la Generalitat, de vostès mateixos al món, estan molt vigilats, jo crec que fins i tot a punt de ser censurats, a vegades, pel Govern espanyol, que cometria, si ho fes, un gravíssim error.

La presidenta

Senyor conseller...

Pregunta

al Govern sobre la sentència que anul·la una multa lingüística imposada per la retolació en un establiment comercial (tram. 310-00035/10)

La pregunta següent és sobre la sentència que anul·la una multa lingüística imposada per la retolació en un establiment comercial. La formula la il·lustre senyora Inés Arrimadas, del Grup Parlamentari Ciutadans.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. *Senyor conseller*, esta semana hemos conocido una sentencia del Juzgado número 8 de lo Contencioso Administrativo de Barcelona que determina que las multas en materia de consumo –entre ellas, las multas lingüísticas– impuestas hasta el año 2010 en Catalunya y que sean recurridas por los ciudadanos ante los tribunales deben ser anuladas. Todas las multas.

Esta sentencia se suma, entre otras, a la sentencia del Tribunal Constitucional sobre el Estatut, que establece claramente que son absolutamente ilegales cualquier tipo de imposiciones entre particulares que obliguen a imponer una lengua sobre la otra en Cataluña, de las dos oficiales que tenemos. Y esto es un elemento más que deslegitima absolutamente su política de persecu-

ciones y multas lingüísticas en el ámbito del comercio en Cataluña.

Y, ante esto, le preguntamos: ¿piensa el Gobierno de la Generalitat cerrar todos los expedientes sancionados abiertos en materia lingüística hasta el año 2010, sin necesidad de que los autónomos y los comerciantes tengan que acudir a los tribunales perdiendo su tiempo y su dinero? ¿Eliminarán ustedes, de una vez, las multas de la vergüenza por rotular únicamente en castellano en Cataluña, o van a seguir ustedes multando a los comerciantes que pongan «manzana» en lugar de «poma»?

Muchas gracias.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

**El conseller d'Empresa i Ocupació
(Felip Puig i Godes)**

Moltes gràcies, senyora presidenta. Gràcies, senyora diputada. Més enllà que això de *manzana* a Lleida també està admès lingüísticament... (*Veus de fons.*) Deixi'm que li digui –deixi'm que li ho digui– que vostè també confon les *manzanas* amb les peres. (*Riülles.*) Sí, perquè la sentència del Constitucional no fa referència a la possibilitat o no de sancionar sobre els drets lingüístics –i, en definitiva, la retolació–, sinó que el que posa en qüestió, i ho va posar en qüestió, és que la norma fins a l'any 2010 vigent, que era la de l'Estatut del consumidor, no especificava ni tipificava suficientment, amb garanties jurídiques, les infraccions en la seva categoria de lleu, de greu o de molt greu. I això és el que el Tribunal Constitucional va entendre que vulnerava el principi de seguretat jurídica.

Per tant, és que el Tribunal Constitucional d'alguna manera va dir que no es podia sancionar per tema de drets lingüístics? No. No tergiversi les coses. Només el que va dir és que calia donar major seguretat jurídica. Això és el que ja va fer, per iniciativa pròpia, aquest Parlament l'any 2010, i això és el que han fet també el Govern i el departament a l'hora d'aplanar-se totes les demandes que arriben basades en l'Estatut de l'any 93, però no pas amb els expedients oberts a partir de l'any 2010.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Bueno, señor Puig, como usted supongo que sabrá, hay sentencias diferentes que versan sobre diferentes materias. Y, evidentemente, hay una sentencia que anula el artículo 30 del antiguo Código de consumo porque era absolutamente arbitrario el establecimiento de las multas en materia de consumo. Y eso nosotros lo hemos reiterado.

Además, la sentencia del Tribunal Constitucional sobre el Estatuto sí dice que es absolutamente ilegal imponer cualquier tipo de imposición lingüística.

Y bueno, como usted no me ha contestado, cosa que ya preveía, nosotros le diremos que desde Ciudadanos seguiremos públicamente denunciando estos hechos, para que se eliminen las multas lingüísticas y no solo eso, sino que se devuelvan todos los importes recaudados a los autónomos y a los comerciantes.

Porque estas multas son un atropello a la libertad de expresión; son un mecanismo que fomenta la denuncia entre los propios ciudadanos; son un ataque a los autónomos y a los comerciantes, que ya tienen bastantes problemas para sacar adelante sus negocios, como para que ustedes encima les persigan con multas astronómicas y delirantes. Son una muestra más del desacato y la insumisión que ustedes reiteradamente manifiestan a las legítimas sentencias de los jueces y tribunales. Y, en definitiva, son un ataque a la democracia.

Y este es un asunto que usted sabe perfectamente que trasciende el ámbito lingüístico. Porque ustedes construyen un relato de construcción nacional y de separación y de confrontación sobre una piedra angular que es la imposición del catalán. Y por eso nosotros no cesaremos en el empeño de denunciarlo; porque no es solo un tema lingüístico.

Y nosotros, a diferencia de otros partidos que tienen representación en esta cámara, como el Partido Socialista, cuyo presidente Montilla impulsó estas multas lingüísticas...

La presidenta

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

Inés Arrimadas García

...y el Partido Popular, que ha gobernado...

(Remor de veus.)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller Felip Puig, d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Bé. Que sàpiga, senyora diputada, que tant el Parlament, com li he dit abans, que ja amb la llei de l'any 2010 va derogar aquest Estatut del consumidor i, en definitiva, va impulsar la revisió del Codi de consum de Catalunya –per tant, ens vam adequar també a aquesta revisió, d'alguna manera, de manca de seguretat jurídica en la tipificació de les sancions, no en el fons de la qüestió, que això no ha estat posat en dubte–, com també des d'un punt de vista de l'activitat jurisdiccional, hem donat instruccions, com li he dit abans, perquè s'aplanin totes les demandes. I, en aquest sentit, doncs, és evident que aquells expedients que arriben amb una reclamació en aquest sentit, és obvi que els donem la raó, i que, per tant, es desestima o, en tot cas, es retira l'expedient sancionador.

En qualsevol dels casos, aquest propòsit i aquesta obsessió que vostès tenen suposo que també la plantejaran en el Congrés espanyol, la plantejaran a tots els parlaments europeus..., allà on tots els països tenen normes de protecció dels drets lingüístics de les seves llengües oficials.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les polítiques d'educació.

Pregunta

al Govern sobre les polítiques d'educació
(tram. 310-00025/10)

La formula la il·lustre senyora Rocío Martínez-Samper, del Grup Parlamentari Socialista.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Molt bé. Moltes gràcies, presidenta. Consellera Rigau, aquesta setmana s'ha iniciat la preinscripció per al proper curs escolar, on un fet objectiu com la demografia vostè l'ha gestionat amb ideologia: tancant línies, sempre públiques, sense consens amb la comunitat educativa i els ajuntaments, allà on hi havia projectes educatius consolidats, fent bona aquesta cosa que una escola és només una taula i unes cadires, no?

De tot això en podrem parlar demà, amb una moció que s'ha presentat, perquè avui volem anar sobre un tema fins i tot més greu, que va en la línia de flotació, i és les beques menjador que vostè no paga. No és traspasar una línia vermella, consellera, és traspasar una línia d'alerta absoluta. No és només un tema educatiu i de justícia social, que també, és un tema de mínima sensibilitat social. I, per tant, li preguntem, consellera, quan pagarà vostè totes aquestes beques menjador, dels pagaments que té endarrerits, i quant destinarà vostè a aquesta partida per a l'any 2013 que fa tres mesos que ha començat.

I... –un segon, presidenta–, també, fer-li un prec. Vostè, evidentment, em pot respondre com vostè vulgui a la pregunta, només faltaria. Però deixi'm dir-li que nosaltres entenem perfectament les dificultats del moment, eh? Hi han més problemes, menys diners... Per tant, les dificultats són evidents i el senyor Rajoy i el senyor Montoro, amb el seu ofec estructural i conjuntural, no hi contribueixen en absolut. Però, si pogués respondre sense mencionar la paraula «Madrid», consellera, li ho agrairíem, perquè li estem preguntant –li estem preguntant– sobre com exerceix, el nostre autogovern, les seves prioritats.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Moltes gràcies, presidenta. Senyora diputada, certament ha fet un viratge important, no? Preguntava sobre les polítiques educatives de la legislatura, després ha passat pels tancaments i acaba parlant dels menjadors.

Jo, amb molt de gust, li podré dir: «de seguida que puguem pagar». És veritat que els menjadors es paguen a través dels consells comarcals, i que no tothom té el mateix ritme de pagament. Però també li puc assegurar que és una de les dues partides que no s'han rebaixat. I aquesta és la qüestió més principal. La sensibilitat es demostra a l'hora de no abaixar les partides, i en menjador i beques li ho puc demostrar.

El que sí que li vull fer notar, senyora diputada, és que els està faltant un sentit d'estat que farà difícil, ja ho veig, que puguem formular acords en aquest àmbit. (*Remor de veus.*) Sí senyors... –sí senyors. Vostès, tal com estan tractant el tema del tancament o de la modificació de centres, estan demostrant que s'estan situant al marge de la LEC. I això, doncs, només demostra que van poder aprovar una llei perquè Convergència era a l'oposició, perquè quan vostès hi són no saben fer política d'Estat.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Senyora consellera... (*L'oradora riu.*) «Sentit d'estat», senyora consellera, si us plau, per favor, senyora consellera! De què estem parlant –de què estem parlant? Què són els ajuntaments d'aquest país? Què són? Per a vostè, en tot cas, administracions a no tenir en compte en absolut a l'hora de planificar l'oferta escolar, tal com diu la Llei d'educació de Catalunya, consellera, article 159.

Vostè, la LEC, des del primer dia se la salta en esperit, consellera; i amb fets. I, tornant a les beques menjador, perquè em preocupa... Sap què passa, que la paràlització a la qual vostès estan sometent aquest país és desesperació per als nostres nens i nenes, consellera. Què vol dir que no abaixaran la partida? On? En quins pressupostos? Quina partida? De què estem parlant, consellera, si us plau?

Li ho pregunto seriosament. El problema hi és, les dificultats no les hi neguem, les reconeixem...

La presidenta

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

...les queixes que vostès fan, tenen tota la raó, però digui'ns si us plau quan pagaran...

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, presidenta. Li parlo de la partida del 12 prorogada al 13.

Miri, sap què vol dir, «sentit d'estat»? Que allò que un fa quan està en una banda ho manté a l'altra. Vostès ens critiquen de creixement d'unitats de concerts a la privada, que són de creixement dels que vostès van donar. I obvien una vegada i l'altra que el percentatge d'unitats a disminuir per un fet demogràfic, vuit mil nens menys del 2008 al 2012 a Catalunya, afecta les unitats de P3. I afecta igual la pública i la concertada.

I jo els he explicat els percentatges. Però vostès no, vostès prefereixen anar-se a tancar amb els pares; aprofitar per fer declaracions; dir que, abans de tancar una pública, que es tanqui una concertada –potser és d'una zona educativa i les concertades estan a l'altra: es veu que volen fer desplaçar la gent de punta a punta... Sí, sí..., senyor Navarro, no cal que em digui que no. Vostè, que ha defensat la concertada en la seva pràctica –i em sembla molt bé–, ara es tanca amb la pública, quan una qüestió demogràfica amb edificis provisionals aconsella no crear falses expectatives que hi haurà un edifici que el dia de demà no es podrà omplir.

Vostès van fer unes promeses i una programació que la realitat ha canviat. Des del 2008-2009 la demografia a Catalunya ha baixat molt. I això tothom entén que no és ideologia, és demografia.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la planta d'Ercros a Flix.

Pregunta

al Govern sobre la planta d'Ercros a Flix (Ribera d'Ebre) (tram. 310-00026/10)

La formula l'il·lustre senyor Xavier Sabaté en nom del Grup Parlamentari Socialista.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, aquesta és una pregunta atípica sobre l'ERO d'Ercros, que afecta principalment Flix, a la Ribera d'Ebre, com vostè sap, que si s'aplica pot suposar pràcticament la desaparició del poble.

I és una pregunta atípica perquè té un doble destinatari. Un és l'empresa Ercros, que no ha sabut estar en els darrers temps a l'altura de les circumstàncies; ja li ho formularem en un lloc més adient. I l'altre vostè, com a integrant i representant del Govern del nostre país.

Què fa i què pensa fer per fer front a l'ERO d'Ercros, que afecta principalment Flix? I què fa i què pensa fer per redreçar el teixit de Flix i de la comarca de la Ribera d'Ebre?

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, presidenta. Sí, senyor diputat, com vostè segurament imagina..., perquè també..., com abans ha comentat la consellera d'Ensenyament, també vostès han exercit responsabilitats de govern, en casos com aquest el Govern fa tot allò que pot i molt més. I, en aquest sentit, fins i tot més enllà dels marcs legals, que també, en algun aspecte, és evident que pel que fa a la legislació laboral tenim des de fa temps menys marge de maniobra i menys marge d'intervenció, sobretot pel que fa als expedients de regulació.

En qualsevol dels casos, des del primer moment que vam conèixer les intencions de l'empresa estem en contacte amb la mateixa empresa, amb la seva direcció, tant a nivell de Flix com també a nivell estatal, i estem acompanyant i assessorant i escoltant permanentment el comitè d'empresa i també, evidentment, en contacte amb l'ajuntament.

Per tant, intentarem acompanyar tot aquest procés, intentar que l'impacte i les conseqüències siguin el mínim possible, i, al mateix temps, treballar amb una perspectiva de reindustrialització amb què ja s'està treballant des de fa temps, amb algunes iniciatives que continuarem impulsant amb major intensitat en el futur.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Gràcies, presidenta. Conseller, tenen poc marge, entre altres coses, per una reforma laboral que vostès van votar, també. Aquest és el problema.

Però miri, no fan tot el que podrien fer. Fa dos anys, aquest Parlament va aprovar per unanimitat, en aquest mateix plenari, una proposta que encomanava al seu Govern un pla de revitalització de la comarca de la Ribera d'Ebre. Vostès de moment no han fet res.

Ara han posat en marxa un pla estratègic de les Terres de l'Ebre, i vostè abans d'ahir va anar a presentar-lo en la primera sessió a Tortosa. I els mitjans de comunicació, entre altres coses, van subratllar que vostè condicionava l'aplicació del Pla estratègic a «la sobirania econòmica», textual. (*Veus de fons.*) No ho pot veure perquè està d'esquena, però al *Diari de Tarragona* el titular era molt evident. (*Rialles.*) Sí, ho sap. Per tant, no ho desmenteix. No, li ho dic perquè això de la «sobirania econòmica», jo no veig que vostè vagi a la seu de l'OPEP a veure si podem ser sobirans en el tema de l'energia, o a la borsa de Toronto, que també està especialitzada en temes energètics, o a la borsa de Chicago... –el conseller Pelegrí li explicarà com influeix cada dia en la nostra indústria agroalimentària i en els preus de cada dia dels catalans i de les catalanes–, o a Wall Street, o a veure la senyora Merkel, a veure si podem ser sobirans econòmicament... –ho tenim fotut, si em permet l'expressió, per ser sobirans econòmicament–, i, per tant, aquest pla de les Terres de l'Ebre, doncs, no sé si el podran aplicar, si seguim aquesta teoria.

Però, miri, del que es tracta és que treballin seriosament. L'empresa Ercros..., i vostès tenen una respon-

sabilitat especial, ara que estan en el Govern, vostès la tenen... Nosaltres també ens sentim interpellats, conseller, i estem fent el possible.

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, presidenta. Sincerament, diputat, de vostè fa temps que esperem una mica més d'una certa posició positiva i constructiva. I em sorprèn, fins i tot, sincerament, doncs, el to que utilitza, no?, tractant-se de temes complicats i preocupants. Ara, vostè té... Disculpi'm, eh?, perquè hauria de tenir una mica més de prudència, de sentit del ridícul o de sentiment de vergonya, no? (*Remor de veus.*) Sí, sí, els ho dic molt sincerament.

Perquè, clar, dir-nos que no fem res, quan resulta que vostès –ho saben molt bé– no van fer res absolutament, quan governaven aquí i a Espanya, perquè els departaments i els ministeris de Madrid l'any 2007 impulsessin, com en altres llocs d'Europa es va fer, una ajuda per a la reinversió que Ercros necessitava per reconvertir un procés de fabricació de clor, que l'any 2018 ja està perillat i no podrà continuar i que amb una inversió molt important no es podrà fer res... Vostès no van fer res, com tampoc han fet res perquè algunes de les conseqüències que avui té Ercros en els seus costos, que són els costos energètics..., no tinguem aquí, a Espanya, els costos energètics elèctrics més cars de tot Europa, quan han tingut molts anys d'intervenció amb una política energètica nefasta que, a més, també resulta que les conseqüències finals són que no només algun projecte de reindustrialització que s'intentava tirar endavant ha quedat congelat per la manca de primes a les renovables; és a dir que no han fet absolutament res. Mai –mai– van fer res. I, en qualsevol dels casos, llegeixi's bé la notícia, perquè el Pla de reindustrialització fa més d'un any que s'està treballant.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el tancament de les delegacions territorials de Televisió de Catalunya.

Pregunta

al Govern sobre el tancament de les delegacions territorials de Televisió de Catalunya (tram. 310-00028/10)

La formula la il·lustre senyora Marta Ribas, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Conseller, el passat 1 de març coneixíem, per un comunicat de la Corporació Catala-

na de Mitjans Audiovisuals, el tancament de les delegacions i les corresponsalies de TV3 a les Terres de l'Ebre, als Pirineus i a la Catalunya Nord. La decisió ha generat crítiques i protestes als territoris afectats, però també entre els professionals de la Corporació, que, de fet, aquesta tarda fan una protesta «contra el desmantellament de TV3», tal com diu el lema de la convocatòria.

Voldríem saber quina opinió té el Govern sobre aquesta mesura.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Francesc Homs, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, en primer lloc, fer-li notar –ja sé que ho sap– que no correspon estrictament al Govern prendre aquest tipus de decisions: la Llei de creació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals deixa molt clar cadascú quina feina té, eh? Ja li avanço, òbviament, que, com a Govern, ens sentim solidaris amb les decisions que pugui prendre el Consell –ja s'ho pot imaginar–, els temps ho requereixen.

En qualsevol cas, el compromís del Govern –jo li ho reitero, he tingut altres ocasions per expressar-ho– és absolut, és ple i és total amb la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals: la televisió, la ràdio, la capacitat de desplegar, com ho està fent, una informació de qualitat, una televisió de qualitat, una ràdio de qualitat, de proximitat també..., i aquest és el nostre compromís.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Bé. Està clar que no correspon directament al Govern; però sí que al Govern li correspon el pressupost que facilita a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, i això l'obliga fer unes mesures d'estalvi, a més, creiem, segons aquest grup, equivocades; perquè aquestes mesures concretes el que facilitaran és un estalvi de mig milió d'euros per al 2014, 344.000 euros aquest any i, mentrestant, saben que TV3 preveu gastar tres vegades més aquest any per fer un plató virtual per als informatius, o que manté salaris de més de cent mil euros per als seus directius?

Ens justifiquen des de la corporació, i m'agradaria que opinessin des del Govern, aquesta mesura com una necessitat d'internalització i d'optimitzar els recursos propis. La música ens agrada, de l'afirmació, però la lletra la trobem totalment equivocada. Perquè, són aquests, precisament, els serveis externalitzats que calia tocar ara mateix? Amb aquesta mesura, el que fem és deixar nou persones al carrer, entre elles col·laboradors i col·laboradores mercantils que durant molts anys s'han deixat la pell per la televisió pública de Catalunya i, el

que és tan o més greu, ho fan deixant sense delegació fixa dos territoris com les Terres de l'Ebre i els Pirineus, dues vegueries que reclamen visualització; i, en el cas de Perpinyà, desmuntant divuit anys de presència de TV3 en aquest territori.

Vostès, que s'omplen la boca parlant de país, de «sentit d'estat», com deia la senyora Rigau fa un moment..., els instem a reclamar a la corporació que faci marxa enrere en aquesta decisió, i a prioritzar en els pressupostos del Govern –que això sí que és cosa seva– per a aquest any l'aportació als mitjans de comunicació públics del país enfront de les subvencions als grups de comunicació privats de Catalunya.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Francesc Homs.

El conseller de la Presidència

Moltes gràcies, senyora presidenta. Miri, per la informació que em consta, i també és disponible per a vostè, permeti'm, d'entrada, una precisió: TV3 no ha tancat cap delegació. Hem de parlar amb propietat tots plegats, no? De fet, n'obrirà amb personal propi. S'ha prescindit de la col·laboració d'unes empreses privades, d'uns col·laboradors –vostè mateixa ho deia– mercantils, no?, i aquesta és la decisió que s'ha pres. De fet, allà on no hi havia delegació, ara hi haurà delegació: cas de les Terres de l'Ebre, cas del Pirineu, no? Aquesta és la realitat, i, de fet, és una demostració, doncs, de poder fer més amb menys, i aquest és el resultat.

Jo li haig de fer notar, de totes maneres, amb tota la cordialitat, eh?..., m'entendreix veure com Iniciativa, que de tant en tant ens aixeca i ens desplega en aquest parlament, doncs, unes banderes de la defensa d'allò públic, no?, ens ve amb aquesta qüestió concreta, doncs, a defensar una externalització, a defensar... (*Veus de fons.*) Sí, home... una..., és clar, vostès contraposen. Sí, sí... (*Remor de veus.*) Vostès s'estimen més que TV3 contracti una empresa privada que no pas que utilitzi els treballadors propis. M'estan dient això. Aquesta és la realitat. (*Remor de veus.*) No, no diguin que no; és la pura realitat, no? (*Veus de fons.*) Sí, home, sí: aquesta és la realitat.

I, a més a més, respecte a la interpellació directa que feia al Govern, una de les primeres mesures que ja he anunciat en nom del Govern, en relació amb tota aquesta qüestió, és suprimir les subvencions als mitjans privats per, precisament, donar recolzament a la televisió pública i a la ràdio pública del nostre país. Aquesta és la decisió que hem pres. Això vostès, quan governaven, no ho havien fet mai.

La presidenta

Conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de la Presidència

I això és una priorització clara i nítida a favor de la televisió pública de casa nostra.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les negociacions fetes amb Power Controls, de Sant Vicenç de Castellet, per al manteniment dels llocs de treball.

Pregunta

al Govern sobre les negociacions fetes amb Power Controls, de Sant Vicenç de Castellet (Bages), per al manteniment dels llocs de treball (tram. 310-00029/10)

La formula la il·lustre senyora Laura Massana, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Laura Massana Mas

Moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller, avui, en aquesta seu, llegirem una declaració conjunta en suport als treballadors i treballadores de l'empresa Power Controls, multinacional ubicada a Sant Vicenç de Castellet. Una multinacional que ha expressat que vol deslocalitzar-se a Polònia. Sorprenentment, una multinacional que té un 26 per cent de beneficis en els darrers dos exercicis, amb reconeixements i premis mundials, on el 70 per cent de les persones que hi treballen són dones, i ubicada en una població que, si l'empresa es deslocalitzés, arribaria a un atur del 30 per cent.

Li volem fer dues preguntes, senyor conseller. Una: com és possible que una empresa amb beneficis pugui avui marxar de Catalunya? I l'altra: en la declaració es fa esment de les accions i converses que manté el Departament d'Empresa i Ocupació per retenir l'empresa i per fer d'intermediari, em pot dir quines són les converses, amb qui i amb quins resultats?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, presidenta. Gràcies, diputada. Sí, la decisió de l'empresa va sorprendre no només els mateixos treballadors, la mateixa direcció de l'empresa a Sant Vicenç de Castellet, amb la qual estàvem treballant des del Departament d'Empresa i Ocupació i des de la Direcció General d'Indústria ja des de fa mesos, des de l'any 2012, per veure de quina manera es podia posicionar aquesta planta i aquesta factoria en relació amb la matriu, amb la multinacional, per fabricar nous productes i per obrir noves línies; tant és així que aquesta planta va ser premiada pel mateix grup l'any 2011 com la més productiva i la més eficient d'aquesta multinacional.

En aquest sentit, va ser una notícia inesperada i que ha comportat que hi hagi, en aquests moments, doncs, diàleg amb la direcció de l'empresa, no només evidentment a nivell local del país, sinó també, en aquest sentit, doncs, amb els màxims dirigents a nivell europeu i a nivell de les decisions estratègiques que s'estan prenent.

Estem en contacte amb el comitè d'empresa, estem en contacte amb l'ajuntament i, en definitiva, estem també estudiant possibles situacions o solucions de reindustrialització i alternatives. Però, en qualsevol dels casos, ara la urgència és veure de quina manera aquest expedient es pot reconduir perquè tingui el menor impacte possible.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora Laura Massana.

Laura Massana Mas

Conseller, miri, a nosaltres –només faltaria– ens agrada la seva preocupació; de fet, demostrarem que és una preocupació col·lectiva de Catalunya. El Bages no pot permetre's deslocalitzacions com aquesta; és un territori ja molt afectat per l'atur, especialment el Bages sud. Quan marxa una empresa, quan tanca la persiana, s'emporta molt més que els llocs de treball, que en aquest cas són 135 de directes i 150 d'indirectes; s'emporta valor afegit i coneixement.

Però li feia una pregunta que m'ha respost a mitges. Que això passi, senyor conseller, ho permet la reforma laboral –ho permet–; ho permet perquè no cal tenir pèrdues per marxar, en aquest moment, ni cal autorització administrativa per plantejar i executar un ERO; en aquest cas, serà d'extinció. Per això, el que li demanem molt seriosament i formalment: reflexionin i valorin i adonin-se que han perdut instruments amb aquesta reforma. I, si us plau, apliqui's tot el que demanem en la declaració; però, sobretot –sobretot–, per a Power Controls i per a la resta de persones que encara treballen a Catalunya, reconegui que la reforma laboral només ha destruït ocupació, i demani vostè com a Govern i el seu grup a Madrid la retirada immediata de la reforma laboral per evitar casos com el de Power Controls i com tants altres que estem patint.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Miri, les decisions estratègiques de les empreses, doncs, responen també, evidentment, a una visió agregada de la seva situació econòmica i financera, i no només de les que ens agradaria que només fossin visions estrictes de les seves capacitats productives a cada planta; aquest és el món global en què ens movem i, per tant, és evident que en aquest sentit el que podem fer i fem és intentar avançar-nos a aquestes decisions que de tant en tant tenen un impacte dramàtic, tràgic en els nostres pobles, les nostres ciutats, les nostres comarques i, en qualsevol dels casos, hem d'estar molt amatents, en definitiva, a facilitar al màxim possible que la continuïtat, la solvència i, per tant, doncs, les inversions necessàries –i n'he parlat abans amb un altre

tipus d'empreses—, doncs, siguin les que puguin mantenir, sobretot, una continuïtat d'aquestes inversions.

En qualsevol dels casos, és evident que la reforma laboral ha tingut conseqüències, algunes d'elles positives des d'un punt de vista, doncs, d'adequar-nos al que és el marc laboral existent a Europa i al món occidental, però també és evident que ha tingut algunes conseqüències, doncs, que fan que la nostra capacitat d'intervenció o de posició per mitjançar amb aquestes empreses sigui, d'alguna manera, de major força.

En qualsevol dels casos, aquest és l'entorn en què ens movem, i, en aquest sentit, el Govern farà tot el que sigui necessari per aconseguir que, d'una banda, la decisió de l'empresa sigui al menys traumàtica possible per a Sant Vicenç de Castellet...

La presidenta

Senyor conseller...

La presidenta

La pregunta següent és sobre els impagaments de la prestació econòmica per cures en l'entorn familiar.

Pregunta

al Govern sobre els impagaments de la prestació econòmica per cures en l'entorn familiar (tram. 310-00023/10)

La formula la il·lustre senyora Maria Dolors Montserrat, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Gràcies, presidenta. Honorable consellera, el seu departament ha dictat centenars o milers de resolucions d'ajornaments de quanties reconegudes amb efectes retroactius i acollits al Reial decret llei 8/2010, les prestacions econòmiques per cures en l'entorn familiar. En tinc dos exemples, consellera: una del Bergadà, d'una senyora que pateix Alzheimer i diabetis, i a la qual vostès van comunicar que li devien 1.643,59 euros, a pagar en tres mensualitats durant tres anys; la primera, al febrer d'enguany: 573 euros. A dia d'avui, no ha cobrat.

L'altre cas, una senyora de Barcelona, viuda i al llit des de fa quatre anys, i amb cinc pagaments anuals, cada un d'ells de 1.359,38 cèntims. Tampoc ha cobrat el primer termini, que corresponia al juny del 2012.

Em pot dir, honorable consellera, quants expedients li consten i quants estan pendents? De quin import econòmic global parlem? Quan faran els pagaments endarrerits? Tenen un pla de pagament concret? Es pagaran interessos de demora? De quin mecanisme de control disposa la seva conselleria per atendre tots aquests pagaments compromesos? I em pot dir, consellera, quin és el pla de pagament al tercer sector social, que vostè, a la seva conselleria, els deu 280 milions d'euros?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família
(Neus Munté i Fernàndez)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, com a conseqüència de l'ofec econòmic que el Govern de l'Estat ens practica (*remor de veus*) i que es concreta, per exemple, i no només (*persisteix la remor de veus*)..., que es concreta, però no només, en els endarreriments i en les retallades que afecten la Llei de la dependència, el Govern de Catalunya, amb els recursos de què disposa, ha de prioritzar l'atenció a les persones amb major vulnerabilitat.

Pel que vostè em pregunta, sobre el pagament de les prestacions, prestacions a cuidadors i prestacions econòmiques no vinculades, estem fent pagaments a una mitjana de tres mesos.

Conexim l'existència de determinats endarreriments, i la nostra voluntat, com es pot imaginar, i també pel que fa als endarreriments, per exemple, relatius al tercer sector —que ja vaig tenir ocasió de respondre fa quinze dies a una pregunta també del seu grup parlamentari—, és fer-ho possible tan aviat com disposem dels recursos necessaris per fer-ho.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora Maria Dolors Montserrat.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Gràcies. La seva resposta, permeti'm, honorable consellera, que em soni a excuses de mal pagador. No m'aclareix res de res, i vostès..., i ho dic perquè fa una estona he sentit una resposta de la vicepresidenta, i permeti'm que li ho digui: vostès quan no tenen diners es queixen, però quan sí que en tenen menteixen. I així ho hem vist amb el corredor del Mediterrani; vostès saben sobradament que hi ha pressupost, i aquest pressupost, que ja es contempla en els pressupostos del Govern de l'Estat..., també s'hi contempla el pressupost del corredor del Mediterrani - Tarragona.

Però dit això, honorable consellera, vostè mateixa suposo que assistirà a la cimera econòmica i social. I amb què hi anirà, si no sap com ha de pagar? M'ho acaba de dir, diu: «ofec econòmic». Vostè sempre, les culpes, cap a Madrid. Però que no ho sap, vostè, que té un pressupost o ha manejat un pressupost de 40.000 milions d'euros, consellera? Que no sap, vostè, que governar és *prioritzar*? I una mostra palpable és dir-li que, escolti'm, entre el 2011 i el 2012 vostès varen pagar subvencions als mitjans de comunicació per un import de quasi 28 milions d'euros; haver pagat el tercer sector! Vostès el 2012 varen subvencionar 1.100.000 al País Valencià...

La presidenta

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Gràcies. També ho podrien aplicar... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments. Aplaudiments.)*

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Neus Munté.

La consellera de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, com els agrada embolicar la troca! *(Remor de veus.)* Els agrada molt embolicar la troca; els darrers dies ho estem veient clarament. En canvi, el meu deure és el d'explicar, però sobretot el de denunciar la gran retallada que en polítiques socials..., jo no parlaré del corredor mediterrani, a mi em pertoca parlar de les polítiques socials, i aquí vostès infringeixen una gran retallada a Catalunya, que es concreta en un 92 per cent menys de recursos des del 2011 fins al 2013.

I, parlant de dependència, deixi'm que li citi també una altra dada de vergonya, senyora diputada –de vergonya–: el finançament públic de la Llei de dependència. L'any 2012, l'aportació del Govern de la Generalitat ha estat d'un 80 per cent, només un 20 el Govern de l'Estat. Si la Generalitat hagués aplicat la mateixa proporció, tal com marcaven les regles del joc inicial, un 53 per cent menys de persones haurien quedat desateses; i no han quedat desateses, han estat incorporades al sistema de la dependència, gràcies al sobre-esforç que ha fet el Govern de la Generalitat.

Però li puc dir més coses. La llei de dependència, vostè sap –i amb això almenys coincidirem– que és una llei mal finançada i mal dimensionada, però vostès van suspendre, per exemple, el nivell acordat de la dependència i el van deixar a zero. Això, per exemple, per a Catalunya són uns 48 milions d'euros menys –no sé qui parla de mals pagadors. O van ajornar, per exemple, fins a l'any 2015 el grau 1 de dependència. I el passat estiu, mitjançant un reial decret llei, vostès van rebaixar els mínims garantits, van reduir un 15 per cent la prestació dels cuidadors no professionals, van retirar la cotització a la seguretat social d'aquestes persones que realitzen taques de cures no professionals...

La presidenta

Senyora consellera, se li ha acabat el temps.

La consellera de Benestar Social i Família

Si tant li interessa aquesta qüestió, acudeixi a Madrid... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Senyora consellera...

(Aplaudiments.)

Pregunta

al Govern sobre les informacions que han sortit als mitjans de comunicació amb relació al director general dels Mossos d'Esquadra (tram. 310-00027/10)

La pregunta següent és sobre les informacions que han sortit als mitjans de comunicació amb relació al director general dels Mossos d'Esquadra. La formula l'il·lustre senyor Sergio Santamaría, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Señor *conseller*, ¿cuál es la posición del Govern de la Generalitat sobre las informaciones recientes aparecidas en relación con la actuación del director general de los Mossos d'Esquadra en materia de espionaje político?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Ramon Espadaler, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Ramon Espadaler i Parcerisas)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Entendrà que esmerci alguns segons d'aquest torn breu d'intervenció per, en primer lloc, agrair, doncs, les mostres de suport per part de pràcticament tots els grups parlamentaris envers la bona feina que està fent el Cos de Mossos d'Esquadra i envers la institució del Cos de Mossos d'Esquadra, davant del que ha estat un atac lamentable... *(forts aplaudiments)*, posicionament que agraeixo en nom del Govern i, per descomptat, en nom del mateix Cos de Mossos d'Esquadra.

Mirin, vostès jo crec, honestament, que s'han equivocat, i s'han equivocat molt –ho vaig dir diumenge i ho reitero ara en seu parlamentària–, barrejant la seguretat i la política. Perquè fent-ho han fet mal a la seguretat i, compte!, han fet mal a la política. Perquè hi ha qüestions amb les quals em sembla a mi –i ho continuo pensant, com ho deia diumenge– que no es pot jugar. I jo crec que són vostès els que han de donar explicacions de com ha anat tot aquest procés i de per què ha passat tot això i per què ha passat precisament ara.

El que correspon al Govern és allò que hem fet, el que correspon al Govern és posar-hi llum i donar la cara; i m'acompanya el director general aquí mateix, i l'ha donat, la cara, i, amb ell, jo al seu costat. I correspon al Govern ser transparents, i el Govern ha estat transparent. I correspon al Govern –i ho vaig fer a través d'alguns mitjans de comunicació i ho faig en seu parlamentària– reblar la confiança política en el responsable polític del Cos de Mossos d'Esquadra.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Sergio Santamaría.

Sergio Santamaría Santigosa

Señor Espadaler, nadie cuestiona a los Mossos d'Esquadra. (*Remor de veus i aplaudiments.*) Estos son los hechos: 11 de febrero, se publica en prensa el espionaje al que se vio sometida Alicia Sánchez-Camacho; 13 de febrero, la presidenta del Partido Popular presenta denuncia ante la Policía Nacional y demanda en los juzgados; 18 de febrero, se produce la reunión entre el director de Método 3 y la periodista y, a continuación, otra entre esta y el señor Prat; 9 de marzo, cuando la presidenta del Partido Popular tuvo conocimiento por la prensa del encuentro entre el director general y la periodista, dirigió al *conseller* de Interior la solicitud de retirada de la escolta. Esta, y no otra, es la única comunicación que ha habido al respecto, siendo completamente falso que existieran peticiones anteriores de la señora Sánchez-Camacho, como su departamento ha manifestado; si la hay, enséñela.

Ya sé que usted lo niega, pero el relato de hechos que hemos conocido le desmiente. Primero negaron que su director general, haciendo de taxista, recogiera a la periodista; luego desmintieron la reunión, y ahora dicen que la presidenta de nuestro grupo parlamentario es una irresponsable por renunciar a la escolta. Mire, la señora Sánchez-Camacho ha perdido la confianza justificadamente y, mientras no cesen al señor Prat, no la recuperará.

Mire, el señor Prat es un mentiroso compulsivo (*remor de veus*) y actúa de comisario político, tapando su actuación vergonzante con descalificativos impropios de un responsable de las fuerzas de seguridad. ¿Le ha preguntado a su director general sobre el contenido de su conversación con la periodista? ¿De qué hablaron y qué relación mantienen? La casualidad existe, pero no en política. Su fin último es acabar políticamente con la verdadera líder de la oposición en el Parlament de Catalunya. (*Persisteix la remor de veus.*) Sí, por su firme oposición a su proyecto independentista. ¿Por qué en lugar de atacarla no la apoyan? No han mostrado el más mínimo interés por la vulneración de su intimidad, y eso es deleznable.

Primero el señor Martorell, ahora el señor Prat, y el Govern lo respalda y ampara. ¿Saben en su Gobierno conjugar el verbo «dimitir»? Háganme caso, cesen a sus consejeros, si quieren recuperar la confianza y si quieren rectificar...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Sergio Santamaría Santigosa

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, senyora presidenta. Miri, senyor diputat, vostès han construït una mena de relat sobre la mentida, i el director general va ser molt explícit, i jo vull reafirmar algunes de les dades, perquè em sembla important, perquè vostè ara posava coses de calendari.

Vostès van començar dient que el cotxe del director de la policia estava davant –i li podria treure tota l'hemeroteca–, i això s'ha demostrat fals, s'ha demostrat rotundament fals. Vostès van posar ombres sobre l'actuació del Cos de Mossos d'Esquadra atenent una alarma –si vol, després li donaré l'hora precisa i els minuts, a les 16.24– que es va disparar, perquè el Cos de la Policía Nacional va entrar, doncs, a la seu de Método 3, i van dir que això era fals; jo li ho puc perfectament demostrar. Vostès van continuar mentint dient que no havien posat, doncs, protecció suplementària sense advertir-ho al Cos de Mossos d'Esquadra, amb tot això que representa de perill, el dia 22 de febrer a la tarda; i els agents que protegien la senyora Camacho van identificar dos policies del cos nacional en aquell moment i es van identificar com a tals, i feien aquesta sobreprotecció, que ens l'havien d'haver anunciat. (*Remor de veus.*) I vostès han continuat mentint en el fet que s'havia demanat la substitució de l'escorta. I li puc dir quin dia era: era just..., a l'anterior Ple hi va haver una trucada (*persisteix la remor de veus*) del secretari d'Estat...

La presidenta

Senyors diputats... –senyors diputats... Perdoni, conseller, esperi. És el torn del senyor conseller. Vostès ja han parlat en el seu torn. (*Pausa.*) Senyor conseller...

El conseller d'Interior

Hi va haver trucada de la Secretaria d'Estat. I encara una mica més; no em cal cap mena d'espies per veure com vostès han continuat mentint. *Interconomía* del 21 de febrer: «El Partit Popular afirma que mai ha contractat Método 3.»

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Interior

...diari *El País* de fa un parell d'anys: «Alberto Fernández Díaz admitió...»

La presidenta

Senyor conseller, és el mateix... (*La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.*)

Senyors diputats, ha acabat igual que vostès. Se li acaba... (*Veus de fons.*) Sí, senyors; per tant, prou..., prou de debat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els criteris per a establir les prioritats de pagament als proveïdors (tram. 317-00016/10)

Preguntes al president de la Generalitat.

La primera pregunta és sobre la situació política, i la formula el senyor David Fernández, del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Quin país, mare meua! Bon dia, president, i alhora bon dia als veïns i veïnes de Nou Barris, del CAP de la Guineueta, i als treballadors i treballadores de Power Controls que avui protesten, legítimament, a les portes d'aquest Parlament. Bon dia o no, ateses les causes dràstiques i els efectes devastadors del cinquè any de la crisi. Segurament el més efectiu per sortir del forat és començar a deixar de cavar, però el forat creix: 72 desnonaments diaris, 300 persones a l'atur cada dia, 87 acomiadaments i 16 ERO quotidians i 493 persones cada vint-i-quatre hores que sucumbeixen a la pobresa i a les diferents fesomies de l'exclusió social, especialment joves, dones i gent gran.

En l'altra cara de la mateixa lluna, aquest tros de país paga tribut neoliberal i delme feudal cada dia: 6,3 milions d'euros en interessos del deute cada dia, 232.000 euros per hora abonats als mercats financers. Deia Vázquez Montalbán que tota doble moral refereix sempre una doble comptabilitat.

I la pregunta concreta és: en l'àmbit de les tensions greus que pateix la tresoreria de les finances públiques, quines són les prioritats de pagament a proveïdors i amb quins criteris s'executen, i per què constatem que es tracten millor determinades empreses –posem per cas Abertis, deixem «la Caixa» avui fora– i no es tracten igual amplex sectors socials, fonamentals per al país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Fernández, no hi posi Abertis com l'exemple, perquè amb això deforma la realitat i, per tant, deforma la informació. El primer que es paga són interessos –en això té raó–, perquè, si no, no hi ha cap mena de flux de recursos; es paguen nòmines; es paguen concerts, que moltes vegades són nòmines, i es paguen tant com es pot tots els temes especialment sensibles en matèria social. I a partir d'aquí, la resta, si hi ha diners.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, president. La resta, quan hi ha diners... Ens agradaria saber quins són els criteris.

L'ànima de la pregunta, esperem que de la resposta també, és només sol·licitar i exigir un principi mínim d'aplicació general d'equanimitat i d'equitat; i sol·licitar que tracti els municipis, per exemple, alguns municipis que tenen més del 75 per cent del pressupost hipotecat perquè encara no s'ha abonat la Llei de barris, com el Figaró, i altres sectors socials amb la mateixa delicadesa, diligència, comunicació i periodificació amb què es paguen, per exemple, els mercats financers i ens consta que també Abertis.

Hi ha dades eloqüents: amb quatre hores d'interessos del deute s'abonaria tot el que se'ls deu a les entitats que lluiten contra la sida fermament cada dia; amb tres dies d'interessos del deute es pagaria tot el que es deu a la cooperació al desenvolupament, o amb dos mesos d'interessos del deute s'abonaria tot el que es deu al tercer sector. O, dit d'altra forma: mentre no puguem repartir la riquesa, com a mínim, repartim el sofriment, l'estrès i les dificultats; o tots o ningú, perquè la resta és legalitzar, discrecionalment anirem els forts i maltractem sempre els febles.

Moltes gràcies, de nou.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Senyora presidenta... Senyor Fernández, jo li torno a dir el mateix que li dic moltes vegades: vostè fa aquest discurs, està molt bé; jo, fins i tot, el puc arribar a entendre. Ara, si deixem de pagar els interessos, com paguem tota la resta? Si vostè em dona una solució..., doncs, escolti'm, ens ho estudiarem tots plegats. Però el que no pot ser és dir: «Deixem de pagar els interessos» o «quin fàstic pagar interessos» i no donar cap solució. Perquè resulta que una cosa porta a una altra, que és que no pagarem re: si vostè deixa de pagar els interessos no pagarem re. No pagarem, per exemple, una cosa que paguem prioritàriament abans d'algunes coses que vostè ha dit, que són, concretament: les pensions no contributives, els complements de les pensions no contributives; en aquest moment, una mica més de 100 euros.

Hi ha uns quants milers de persones en aquest país nostre que cada mes, per decisió d'un govern de la Generalitat de fa, aproximadament, uns deu anys..., que va decidir que es complementarien les pensions no contributives que pagava l'Estat. I això ho paguem cada mes, perquè això és més important que pagar, doncs, deutes que tenim, per exemple, amb empreses proveïdores o constructors de fa més d'un any. O, per exemple,

què es paga més cada mes? Els PIRMI. Aquests no són nòmnes de la Generalitat, no són funcionaris, no són contractats laborals. Però això s'ha de pagar cada mes i això ho paguem cada mes.

Paguem els complements de les pensions no contributives de gent que està cobrant pensions de 250 i 300 euros el mes; paguem els PIRMI; paguem les nòmnes dels servidors públics; paguem les nòmnes de tots els que ens presten serveis d'interès públic en el camp de la sanitat i de l'ensenyament; paguem també les nòmnes moltes vegades, sempre que podem, a través dels concerts de moltes entitats del tercer sector, encara que els devem bastants diners, que preferiríem no deure. Paguem tot això, senyor Fernández. I això s'ha d'explicar d'aquesta manera, perquè, si no, sembla que aquí som una colla d'insensibles que només paguem a Abertis. I això és absolutament fals.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la convocatòria d'un referèndum sobre la independència i l'elaboració d'un cens electoral amb les dades de les targetes sanitàries (tram. 317-00015/10)

I la formula l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Albert Rivera Diaz

Gràcies, senyora presidenta. Des de Ciutadans hem volgut obrir aquesta sessió de control a tota la ciutadania, com hem fet alguna altra ocasió, i han arribat més de dues-centes preguntes, fetes a través de les xarxes socials, per poder preguntar al president de la Generalitat.

President, una de les preguntes que s'han fet, Álvaro li pregunta: «¿Es cierto, señor Mas, que usted quiere hacer un referéndum ilegal y una declaración de independencia unilateral como en el Kosovo?»

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Digui-li de part meva al senyor Álvaro que ilegal no.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Diaz

Senyor Mas, vostè va dir: «Sí o sí, amb la llei o sense la llei.» Suposo que per això li preguntava el senyor Álvaro per les seves declaracions.

Senyor Mas, és cert que el seu Govern està planejant utilitzar les targetes sanitàries de Catalunya per fer un cens electoral? És cert que vostès estan planejant traspassar les dades sanitàries de tots els catalans a Presidència, a la llei d'acompanyament? És cert això, senyor Mas?

I li ho pregunto perquè si vostès això ho estan planejant i apareix a la llei d'acompanyament del Parlament de Catalunya, d'aquests pressupostos que encara no tenim, apareix una cessió de dades a Presidència per elaborar un cens electoral, evidentment demanarem la seva dimissió i anirem als tribunals per la utilització de les dades sanitàries de tots els catalans per defensar un projecte de secessió.

Per tant, senyor Mas, li pregunto això perquè hem tingut coneixement que vostès planegen dues coses: o bé fer un referèndum il·legal utilitzant targetes sanitàries de la gent, no per a la salut, sinó per al projecte d'internacionalització del conflicte i per al projecte de secessió, o bé l'altre pla que ja ens va dir el senyor Rull l'altre dia, ens deia que no descartaven... –secretari d'Organització de Convergència–, deia que no descartaven una declaració catalanokosovar, eh? No descarten la declaració catalanokosovar.

I nosaltres, senyor Mas, li volem dir una cosa: per nosaltres, el model és Massachusetts i Baviera, el model no és el Kosovo. No volem ser el Kosovo del Mediterrani, no volem estar en la situació del Kosovo, ni volem que Catalunya sigui el Kosovo, ni Espanya els Balcans.

I, per tant, senyor Mas, li demano que governi Catalunya o marxi, o plegui. Si vostè no es veu capaç de governar Catalunya, l'autonomia catalana, dins d'Espanya i dins de la Unió Europea, plegui o dimiteixi, perquè vostè no pot estar portant Catalunya cap al Kosovo ni Espanya cap als Balcans.

I, per tant, nosaltres, senyor Mas..., com a Massachusetts i a Baviera, es poden debatre les coses també sent regions riques dintre d'Europa, però dintre d'Espanya i dintre d'Europa. Per tant, nosaltres..., el nostre model és Massachusetts i Baviera, i el seu model, senyor Mas, és el Kosovo i el referèndum il·legal.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, gairebé preferiria que em preguntés l'Álvaro una altra vegada. (Rialles.) Dit això..., quan jo vaig dir «sí o sí» no vaig dir en cap moment que l'altre «sí» havia de ser il·legal. No ho vaig dir així, i vostè ho sap perfectament. (Veus de fons.) No, el que vaig dir va ser que «sí o sí» seria amb legalitat espanyola, que és el primer que intentarem, o amb legalitat catalana –o amb legalitat catalana–, l'existent... (Remor de veus.) Si vostès volen escoltar... –que jo l'he escoltat molt atentament a

vostè, vostè potser que també faci el seu mateix esforç amb mi—, o amb legalitat espanyola o amb legalitat catalana. I la catalana pot ser la que ja existeix, que ja n'hi ha una, o alguna que s'hagi de crear de nou, que mentre sigui llei del Parlament de Catalunya deurà ser legalitat, també, no?

I a partir d'aquí, doncs, el que volem fer és la consulta, perquè creiem que aquest poble té dret a ser consultat. I vostès ens hauran de dir algun dia si aquest poble té dret a ser consultat o no, independentment que a la consulta cadascú pugui dir el que vulgui. Vostès, per exemple podran dir, doncs, el que vulguin, que ja sabem el que serà. I d'altres diran una altra cosa, que és tan democràtic com el seu «no» i té tant valor com el seu «no». I quan es fan consultes en un país democràtic se sap on estan les majories. I prova d'això és que en països civilitzats i estats civilitzats, com, per exemple, el Regne Unit o el Canadà, quan el Quebec o Escòcia han volgut fer consultes, el que ha fet l'estat de torn no és girar l'esquena i dedicar-se a insultar i a difamar, i a posar constitucions per davant com si fossin murs infranquejables. El que han fet aquests estats és seure a negociar, i no només seure a negociar, sinó permetre que aquestes altres comunitats, aquestes altres nacions, es poguessin expressar. Guanyant o perdent, però que es poguessin expressar, que aquest és el fonament de la democràcia. I em sorprèn molt que vostès, que porten el nom de «Ciutadans», que haurien de ser, precisament, en aquest sentit, molt aficionats a donar la veu —a donar la veu— al poble, que vostès això ho neguin.

I respecte al tema de les targetes sanitàries..., escolti'm, hi ha una llei de protecció de dades i la llei, en qualsevol cas, es complirà; vostè ho sap perfectament.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les propostes concretes per a afrontar la crisi i sobre la manca d'agents socials en la cimera econòmica i social (tram. 317-00019/10)

I la formula l'illustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Senyor Mas, podem parlar dels problemes dels polítics, d'alguns polítics, o podem parlar dels problemes de la gent. Crec que la nostra responsabilitat està en el fet de parlar dels problemes de la gent. I nosaltres amb històries d'espies i escortes no amagarem les dades de l'atur, ni els desnonaments, ni les conseqüències de la reforma laboral.

Per això li pregunto quines propostes concretes porta per encarar la crisi. Ha convocat una cimera, i m'agradaria saber les seves propostes concretes, no les dels consells assessors, i com pensa garantir que aquesta

cimera econòmica i social és social, perquè no ha convidat els sectors socials que han de participar en una cimera d'aquestes característiques.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, les nostres propostes, les del Govern, les veurà resumides en un document que se li farà arribar avui mateix, tres dies abans de la cimera. Després, si ho vol, li puc comentar algunes coses amb referència a tot això.

I, en segon lloc, si no hi vénen els agents socials és perquè, consultats la majoria d'aquests agents socials, a nosaltres ens diuen que prefereixen tenir una relació directa amb el Govern, però no en aquestes cimeres, perquè recorden la del 2011 i aquella no la volen repetir. I, com que en tenen un mal record, prefereixen no assistir a la següent.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'illustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Senyor Mas, el dos mil..., fa dos anys vam anar a una cimera amb una proposta del CAREC, aquest òrgan especialista a tirar la pedra i amagar la mà, que plantejava propostes que potser vostès no s'atrevien a proposar però que, en realitat, hi combregaven cent per cent.

La primera demanda que li faig és que primer facin un balanç, dels acords que vam assumir fa dos anys i si s'han complert o no, perquè abans d'anar a un lloc s'ha de saber si s'han complert els acords previs.

Segona proposta: que hi anem sense trampes. I sense trampes vol dir sabent quines propostes fan d'ingressos i de despesa. Perquè avui anem sense pressupostos i, a més, amb una trampa: la trampa que prorrogar els pressupostos vol dir també complir amb el dèficit, el del 0,7. Aquest que tant ens preocupa.

Que deroguïn la Llei d'estabilitat pressupostària. Que aturin l'ajust a la funció pública. Que no tanquin escoles per ideologia, que no és per demografia, perquè la majoria, sis a un..., públiques. Que plantegin la derogació de la reforma laboral, perquè avui hi ha treballadors —Power Control— que són acomiadats per una empresa que té beneficis, i l'Administració no hi pot intervenir gràcies a la reforma laboral que vostès van aprovar, i amb beneficis, perquè tenim una legislació laboral que permet que les empreses es deslocalitzin sense poder exigir absolutament res. Plantegin una estratègia per derogar aquesta reforma laboral. Cuidin la interlocució amb els agents socials, perquè potser si no vénen és gràcies a la seva actitud. I iniciem una ofensiva contra el rescat bancari. En fi, no gestionin només misèria, lluitem contra ella.

Senyor Mas, jo el que li proposo és que concreti, però que si no concreta el que faci és posposar la cimera; que garanteixi que els agents socials hi participin, i que el que no faci és dissimular les seves crisis amb una cimera que parla de la crisi però que no encara proposes concretes per sortir-nos-en. Aquesta és la proposta que li fem.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, el balanç es pot fer, i s'ha de fer una altra cosa, que és que en el començament d'aquesta cimera, si realment es pot fer i que espero que sí... –i que a més a més aquesta surti bé, a diferència de l'anterior, i, per tant, que es posi l'interès partidista per sota de l'interès general, a diferència de l'anterior cimera, del 2011– doncs, el primer punt d'aquesta cimera ha de ser que el conseller d'Economia els expliqui amb detall la situació no només dels pressupostos, sinó de la tresoreria de la Generalitat, que ens afecta a tots.

I la primera estona de la cimera jo els proposaré que la destinem a això. I quan vostès es facin càrrec de la situació, no només dels pressupostos, sinó de la tresoreria, i a més a més se'n vulguin fer mínimament coresponsables com a diputats d'aquest Parlament de Catalunya, que en últim terme és qui aprova els pressupostos, a partir d'aquí podem començar a pensar i a aprovar algunes coses que vostès puguin suggerir i que d'altres grups també puguin suggerir.

Però, si el que fem és negar la realitat, no la podem transformar. Vostès i nosaltres volem transformar la realitat, i segur que tots aquí la volem transformar en positiu, però no la transformarem si no l'assumim, la realitat, si la volem desconèixer, si la menystenim, si la ignorem. I la situació vostès saben perfectament que és la que és, i, si no ho saben amb prou detall, aquest disabte se'ls explicarà. I, a partir d'aquí, totes les propostes que vostès vulguin. I els explicarem també quines són les línies estratègiques que està seguint el Govern per intentar millorar les coses.

I sobre la reforma laboral, vagi en compte amb una cosa, senyor Herrera, perquè, sense aquesta reforma laboral, l'any en què més es va destruir ocupació va ser el 2009. I qui governava el 2009? A Catalunya? Les esquerres. I a Espanya? El Partit Socialista. Governant vostès, i sense aquesta reforma laboral, aquell va ser l'any rècord de destrucció d'ocupació. I sap per què? Perquè el problema no era la reforma laboral ni qui governava, el problema va ser la recessió econòmica, com ara.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el seu grau de preocupació amb relació a la desocupació i la recuperació econòmica i sobre la cimera econòmica i social (tram. 317-00017/10)

I la formula l'excel·lentíssima senyora Alicia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alicia Sánchez-Camacho Pérez

Sí, moltes gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president de la Generalitat, la seva principal preocupació i prioritat d'aquesta legislatura és la lluita contra l'atur i la recuperació econòmica?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, sí.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'excel·lentíssima senyora Alicia Sánchez-Camacho.

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

Me n'alegro molt, senyor president. Tornem a estar d'acord en algunes coses. I ho celebrego. Expliqui'ls-ho també als seus socis de govern.

Senyor president, aquesta setmana vostè ha programat una cimera, una cimera econòmica i social; econòmica, sense els agents econòmics, sense les patronals, sense els sindicats, i social, amb demandes de sectors com el tercer sector, que a nosaltres ens ha traslladat personalment que tenien la voluntat i l'interès de participar en aquesta cimera i que no se'ls ha garantit.

Jo li ho dic, senyor president, la prioritat de Catalunya, a banda dels enfrontaments i de la situació de gravíssima crisi, és fer polítiques de recuperació econòmica i de lluita contra l'atur. Vostè l'únic que ha fet, després d'aquests tres mesos, ha estat fer reunions per la lluita anticorrupció, quan aquí encara seguim veient que hi han imputat asseguts en els seus escons i quan els seus acords de govern, dimarts rere dimarts, són de mínims, clarament insuficients.

Miri, li poso l'exemple d'ahir –vostè...–, és d'ahir. El gran acord va ser nomenar el delegat de la Catalunya Central –per cert, imputat, alcalde de Berga, imputat, segons *Regió 7*– i a més recol·locar el que hi estava; uns acords de govern amb què Catalunya anirà endavant, però amb una força i amb una empenta extraordinària.

Miri, ahir es va fer una reunió i un pla d'emprenedoria amb més de 3.500 milions per part del Govern d'Es-

panya amb els agents socials, amb els sindicats i amb polítiques. Vostè no ha aprovat ni la llei d'emprenedoria, vostè no ha aprovat ni la llei de pressupostos, perquè està sota el xantatge del senyor Junqueras i d'Esquerra Republicana, que a més li ha demanat que incompleixi l'objectiu de dèficit.

I jo li ho dic, senyor president, torni al seny, torni a la centralitat —que ja li ho diu el senyor Duran, que l'ha perdut; no li ho dic jo, li ho diu el senyor Duran, els seus socis—, torni a la centralitat. Avui, el senyor Montoro ha dit que està disposat a parlar amb les comunitats autònomes per parlar de la flexibilització de l'objectiu de dèficit, que és com s'arreglen les coses, no amb imposicions, amb xantatges, amb incompliments de la llei, sinó amb diàleg, que és el que jo li demano i el que sempre li he dit. I aquí estarem al costat per a la flexibilització. Però, també li ho dic, per flexibilitzar l'objectiu de dèficit s'ha de tenir pressupost i Catalunya és l'única comunitat autònoma que no té pressupost a Espanya.

Per tant, escolti, senyor president, si vostè el que pretén és fer una altra reunió publicitària el dissabte, no cregui que ens hi trobarà als partits seriosos...

La presidenta

Senyora Alicia Sánchez-Camacho...

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

Posposi aquesta reunió...

La presidenta

...se li ha acabat el temps.

(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Ja li anuncio que, si aquesta cimera no ha d'anar bé i jo en tinc consciència abans que es faci, la suspendré. No es preocupi, eh? Si jo veig que aquí el que prima és l'interès partidista (*veus de fons*) —sí, sí, sí, sí...— i que el que vostès volen és simplement enfonsar les coses (*remor de veus*) i malmetre-les —i malmetre-les—, no es preocupi, que, escolti, aquesta cimera no me l'he inventada jo, la va demanar el senyor Navarro, i jo la hi vaig acceptar, en campanya electoral, en un debat que vostè hi era, i després ho vaig reiterar aquí.

Per tant, tinc plena consciència de per què ha de servir aquesta cimera: per ser responsables, almenys alguna vegada de tant en tant. Tots plegats. I, si no volem ser responsables, doncs, no cal fer la cimera. Que cadascú faci el paper que hagi de fer. Nosaltres farem el nostre i actuarem amb la màxima responsabilitat i amb la màxima seriositat possible.

Segona cosa que li volia dir, parlant del tercer sector, sí que hi són presents; hi és present el Consell Asses-

sor de Polítiques Socials i Familiars, i el tercer sector forma part d'aquest consell, hi tenen tres representants cada consell. Per tant, si hi volen ser, que sé que hi volen ser, hi podran ser.

Parlant del tercer sector, senyora Sánchez-Camacho, sap per què estan preocupats, de veritat, a part dels pagaments? Pel 0,7 per cent de l'IRPF. Perquè hi ha un munt d'entitats del tercer sector d'aquest país que vostès les volen simplement esborrar del mapa des del punt de vista dels ajuts del 0,7 per cent.

Saben què passa, parlant de legalitat, sempre, que vostès se n'omplen la boca? Que, com que el Tribunal Constitucional cada any tomba l'estratègia del Govern espanyol de torn, sigui del PSOE o del PP, respecte al 0,7 per cent de l'IRPF, com que això els passa, ara el que faran és canviar les bases del concurs, per, d'aquesta manera, intentar eliminar totes aquelles entitats que no tinguin caràcter òbviament estatal, que són la majoria d'aquestes entitats que vostè diu defensar, que són les del tercer sector de Catalunya.

Per tant, si ens volen fer un favor, no facin això, i que el 0,7 per cent de l'IRPF es pugui distribuir, tal com diuen reiteradament les sentències del Tribunal Constitucional, per part dels governs autonòmics, en aquest cas per part de la Generalitat de Catalunya. I li asseguro que aleshores el tercer sector de Catalunya estarà molt més ben protegit que no pas ho està en aquest moment.

I, finalment, sobre el tema del dèficit, doncs, miri, celebri que el senyor Montoro vulgui parlar de flexibilitzar aquest objectiu, perquè l'any passat va ser impossible; l'any passat, *manu militari*, el va imposar sense consens. Aquesta és la realitat. Per tant, si el senyor Montoro rectifica i finalment vol que hi hagi consens i diàleg, doncs, afortunadament aquest cop potser hi serà. Però depèn d'ell, no de nosaltres.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el suport d'Esquerra Republicana de Catalunya per a aprovar els pressupostos (tram. 317-00018/10)

I la formula l'il·lustre senyor Pere Navarro, del Grup Parlamentari Socialista.

Pere Navarro i Morera

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, la meua pregunta és molt senzilla. El dia 25 de novembre hi va haver eleccions. Vostè va decidir poques setmanes després fer un pacte de govern amb Esquerra Republicana de Catalunya. El pacte el van fer conscients, evidentment, de les dificultats econòmiques que patim, i, de fet, ens van anar avisant, tant vostè com el senyor conseller, i també el senyor Junqueras, que els pressupostos serien molt durs.

Senyor president, només tres mesos després d'haver fet un pacte de governabilitat, em pot dir si encara té

el suport d'Esquerra Republicana per aprovar els pressupostos i tirar endavant el país?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Navarro, jo penso que sí. Però, com que això no només depèn de nosaltres, li ho ha de preguntar al cap de l'oposició. (*Remor de veus.*)

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'il·lustre senyor Pere Navarro.

Pere Navarro i Morera

Senyor president, m'ha agradat la seva ironia sobre el cap de l'oposició. Miri, vostè no té crèdit polític. Abans-d'ahir, el senyor Duran Lleida deia algunes coses diferents de les que vostès diuen, però no m'aturaré en això.

Senyor president, vostè va avançar unes eleccions, vostè va decidir pactar amb Esquerra Republicana, vostè va decidir iniciar el camí cap a la independència, vostè, senyor president, mai vol ser responsable de res. Però sí que és responsable d'una qüestió, que és portar cada any els pressupostos a aquesta cambra, a aquest Parlament.

Vostè ens està insinuant als catalans que tres mesos després de pactar amb Esquerra Republicana ja no té el suport necessari per aprovar uns pressupostos? Ens està insinuant als catalans que retallará el que vulgui sense debatre-ho en aquest Parlament, que no farà cap inversió, que evitarà, per la porta de darrere, és a dir, prorrogant els pressupostos, la legítima funció d'oposició que fem cinc dels set grups presents a aquesta cambra?

Creu que és lògic que vostè incompleixi l'obligació més important que té un president, que és explicar als contribuents com gastará els seus diners, o sigui, portar els pressupostos a aquesta cambra, i que a més a més ens intenti convèncer que tota la culpa és dels altres? Vostè vol fer una llei de consultes en tres setmanes i, en canvi, no ens presenta uns pressupostos en tres mesos?

Crec, president Mas, que es pot convertir vostè en el primer president de Catalunya a aconseguir un rècord: no aprovar ni el seu primer pressupost. Una vegada més, constatem que vostè no lidera el Govern que el país necessita, que Catalunya necessita.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyora presidenta. Senyor Navarro, els pressupostos vindran al Parlament, com han vingut des que jo sóc president: es va aprovar el pressupost el 2011, es va aprovar el pressupost del 2012... Evidentment sense vostès, perquè vostès, que són altíssimament responsables del que està passant en aquest país i de les seves finances públiques, van girar la cara cap a un altre costat, en el més pur estil del que els caracteritza, que és defugir absolutament les responsabilitats i instal·lar-se en la demagògia més absoluta, com vostè ha demostrat avui mateix.

Dit això, no es preocupi, els pressupostos, senyor Navarro, vindran. Ara, digui'm una cosa –ara no podrà, perquè no té torn de rèplica, però li faig la pregunta genèrica, no?–, suposo que per portar uns pressupostos que tinguin un mínim de consistència i que no ens obliguin a haver-los de modificar al cap de poques setmanes, suposo que el que es pretén és que coneguem quin és l'objectiu final de dèficit d'aquest any. Perquè jo li dic una cosa, i no sé si vostè això ho compartirà o no –espero que sí, si deixem la demagògia de banda i una mica el populisme, també–: no es poden fer uns pressupostos a Catalunya amb l'objectiu de dèficit del 0,7, perquè ho destrossarem tot, i en serem tots responsables, uns pel que van fer en el seu moment i els altres per la inflexibilitat de portar les coses d'una manera molt més raonable en aquest moment.

Per tant, com que no es poden fer amb el 0,7, estem esperant del senyor Montoro que algun dia ens digui com es pot flexibilitzar aquest objectiu de dèficit. I el dia que això passi, senyor Navarro, tots en sortirem beneficiats. No, el Govern. En aquest moment, estar al Govern no és cap avantatge, des d'un punt de vista de guanyar suports de cap mena. Vostè ho sap perfectament.

Per tant, no és un problema de si en surt beneficiat el Govern o no; és un problema de si en surt beneficiat el nostre país. I el país en pot sortir beneficiat si no hem de complir un objectiu de dèficit que és absolutament insuportable, però no per no poder fer uns pressupostos, sinó perquè ho destrossarem, destrossarem temes bàsics de l'estat del benestar. I això no ens ho podem permetre. I em sembla que és millor esperar algunes setmanes més per portar els pressupostos, a conèixer com es flexibilitza aquest objectiu de dèficit. I, a partir d'aquí, vostès podran tenir tota l'opinió que calgui, òbviament, no podria ser d'altra manera, en el tema dels pressupostos.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la impossibilitat d'assolir l'objectiu de dèficit exigít pel Govern de l'Estat (tram. 317-00020/10)

I la formula l'honorable senyor Oriol Junqueras, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Oriol Junqueras i Vies

Bon dia, senyora presidenta. Bon dia, president. Els ciutadans de Catalunya, almenys la immensa majoria dels ciutadans de Catalunya, fan un enorme esforç fiscal. I, malgrat aquest esforç fiscal, que en enorme mesura cobra el Govern espanyol en forma d'IVA, IRPF i impost de societats, malgrat aquest enorme esforç fiscal, la majoria dels ciutadans de Catalunya viuen una situació molt difícil, una situació angoixant.

Que això és així es demostra en moltes de les intervencions que es fan en aquest Parlament i es demostra amb les visites que vénen a aquest Parlament: hi han situacions d'angoixa a Flix, a Sant Vicenç de Castellet, a Solsona, a Martorelles, a Arbúcies i a tants altres llocs del país; pateix gent en l'àmbit educatiu, en l'àmbit de les escoles bressol; pateix gent en l'àmbit sanitari, en l'àmbit de les entitats del tercer sector.

Sentim en aquest Parlament intervencions profundament irresponsables que aquests ciutadans de Catalunya que pateixen molt no es mereixen. Sentir que un partit polític, en aquest cas el Partit Popular, es queixa que no hi ha Llei de dependència quan ell ha retirat tots els diners destinats a la Llei de dependència, els ciutadans de Catalunya no s'ho mereixen. I segurament els ciutadans de Catalunya tampoc no es mereixen que el Grup de Convergència i Unió no reconegui que a vegades la Llei de la reforma laboral no ajuda ni gaire ni gens. I, per tant, tots, segur que estem obligats a fer una especial reflexió en tots aquests àmbits.

Aprovar uns pressupostos amb 4.500 milions d'euros de retallades, que és el que diu el ministre Montoro, implica el següent..., 4.500 milions de retallades equivaldria al següent, equivaldria a tancar tota la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i el Parlament de Catalunya. I després d'haver fet això hauríem retallat 300 milions, i quedarien per retallar 4.200 milions.

Si tanquéssim totes les universitats del país, començant per la Universitat de Barcelona, Autònoma, Politècnica de Catalunya, estalviariem 500 milions, i quedarien per retallar 3.700 milions. Si tanquéssim els grans hospitals del país, els sis hospitals més grans del país, encara quedarien per retallar 2.000 milions. I si tanquéssim els Mossos d'Esquadra i els Bombers, també, encara quedarien per retallar més de 1.000 milions. (*Remor de veus.*)

Ho entenem tots...

La presidenta

Senyor...

Oriol Junqueras i Vies

...que això és impossible?

La presidenta

...senyor Junqueras. (*Pausa.*)

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Bé. Respondre-ho no puc respondre-ho, perquè no hi ha hagut pregunta! (*Fora remor de veus.*) No passa re! (*Aplaudiments.*) Però a vegades... (*Oriol Junqueras i Vies diu: «La pregunta és si ho entenem tots.»*) Està clar –està clar. Però a vegades no cal fer la pregunta (*remor de veus*), perquè només amb l'exposició ja s'entén el que es vol dir.

I, encara que a vostès no els agradi sentir-ho, doncs, quan jo els dic que no es pot fer un pressupost amb el 0,7 per cent de dèficit és perquè les conseqüències són aquestes o equivalents. Si en lloc d'«hospitals» hi volen posar «escoles», doncs, vol dir que hem de tancar la majoria de les escoles d'aquest país. I on portem les criatures? Perquè això està aquí, en aquest punt; estem en aquest punt. Què hem de tancar per complir amb aquest dèficit del 0,7 per cent? Un país com Catalunya, que produeix riquesa suficient i que té un dèficit fiscal amb la resta de l'Estat espanyol de 15.000 milions d'euros cada any.

Els ho diré d'una altra manera: la suma de les retallades del 2011, del 2012 i les que probablement haurem de fer el 2013 si es flexibilitza l'objectiu de dèficit, la suma d'aquests tres anys serà equivalent a un terç del dèficit fiscal que té Catalunya en un sol any –en un sol any! És a dir, si en un any, només en un, haguéssim tingut un dèficit fiscal un terç inferior al que l'hem tingut, només amb això no hi hauria hagut a Catalunya ni una sola retallada el 2012, el 2011 i el 2013.

I aquest és el problema que tenim, o no? Doncs, aquest és el problema que tenim, és clar que sí. I d'això se n'ha de parlar d'alguna manera, i aquí és on hem d'arribar a acords –aquí és on hem d'arribar a acords. Perquè aquí és on ens hi juguem tots, governi qui governi, el ser o no ser. I el ser o no ser no només de la identitat d'un país o de les seves institucions: el ser o no ser de les polítiques socials, de la nostra sanitat i del nostre ensenyament, de la nostra Llei de la dependència i dels nostres serveis socials i del nostre tercer sector, i de la gent que no té re i ha de cobrar alguna cosa per poder subsistir. Aquesta és la realitat.

I fora d'això, doncs, tota la resta són discursos que poden quedar molt bé, etcètera. El senyor Junqueras n'ha posat una sèrie d'exemples; se'n poden posar d'altres. Però la magnitud del problema és aquesta.

I no s'enganyin: el problema ja no és només de si fem un pressupost o en fem un altre; el problema es diu «tresoreria». Fem el pressupost que fem, en aquest moment nosaltres no controlem al cent per cent la nostra tresoreria. I d'això n'hem de ser conscients.

La presidenta

La darrera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la possibilitat de fer un front comú per a exigir un objectiu de dèficit tolerable al Govern de l'Estat (tram. 317-00021/10)

I la formula l'il·lustre senyor Oriol Pujol, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Oriol Pujol i Ferrusola

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, en la mateixa línia en què ara ha acabat vostè precisament, no?, i perquè s'ha parlat en altres intervencions per part d'altres grups, doncs, del pressupost..., i ho deia fa pocs dies el mateix conseller d'Economia: tan important com el pressupost, tan important o més però tan important com el pressupost, ho és la tresoreria, perquè sense tresoreria en el fons no hi ha dia a dia, no?

I parlant de la tresoreria, i s'ha fet també durant aquesta sessió de control, el que és evident és que l'ofec a què s'està sotmetent el Govern de Catalunya i els catalans –compte, que no és el Govern, és als catalans a qui s'acaba ofegant– és múltiple: l'ofec ve per la via dels ingressos, amb aquest recurs contra l'impost de dipòsits bancaris, contra els ingressos i la capacitat de controlar la despesa, evitant l'euro per recepta, actuant directament inclús sobre despeses i sobre pagaments pendents que l'Estat no executa en infraestructures, l'addicional tercera... Ens hi podríem allargar molt, però hi han alguns casos molt clamorosos, que bé s'han dit però val la pena de tornar a mencionar, no?

En polítiques actives d'ocupació, ni més ni menys que 210 milions pendents de pagament, que només per a l'any 2012 és un 57 per cent menys; només en aportacions de l'Estat per a polítiques socials, concretament per a dependència, un 92 per cent menys de pagaments; les entitats del tercer sector, vostè ha mencionat tot el que afecta la casella del 0,7...

Però ara se'ns hi afegeix, a aquest múltiple ofec, això que ens deia el conseller d'Agricultura, el senyor Pelegrí, no? Ens passa amb els centres de tecnificació esportiva, al CAR, a Banyoles, a la Seu; ens passa amb infraestructures de cultura; ens passa amb les subvencions i ajuts a la ramaderia, a la pagesia, a la indústria agroalimentària, que ens diuen des de Madrid que si s'incompleix el dèficit els ajuts a aquests tipus d'entitats i sectors no arribaran.

Davant d'això, president, ens apareix una frase ja una mica antiga del ministre Montoro que l'acusa a vostè de victimista. Considera vostè que és un victimista, o considera que en tot cas són els catalans els perjudicats? I considera, president, que en la mesura que Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el Partit Socialista de Catalunya, Esquerra Republicana de Catalunya i el Partit Popular han estat o estan amb importants responsabilitats de govern, vostè creu que hi ha prou maduresa política per entendre l'ingent esforç que han fet ja els catalans fins ara? Creu que hi ha maduresa política per entomar la rectificació, per exemple, per establir un front comú per aconseguir un objectiu de dèficit tolerable? Considera

que hi ha maduresa política per evitar l'ofec a què ens estan sotmetent?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Jo els vull explicar, encara que sigui breument, al fil d'aquesta pregunta, això que els comentava de la tresoreria. Abans la Generalitat depenia d'unes transferències de l'Estat, les bestretes de cada mes –i això no s'ha mogut, segueix sent més o menys com sempre durant els darrers trenta anys–, però la Generalitat podia anar als mercats, als mercats financers, i podia obtenir tresoreria, crèdits a curt termini o crèdits a llarg termini, a part d'alguns pocs impostos que nosaltres tenim, que són els propis, que són la xocolata del lloro sobre el conjunt. En aquest moment, aquest segon recurs, que és anar a buscar crèdits, la Generalitat això no ho pot fer, conseqüència del nostre molt gran endeutament i de no complir els objectius de dèficit, *i* del dèficit fiscal, *i* de l'ofegament de l'anterior Govern espanyol *i* de l'ofegament de l'actual Govern espanyol.

Ara els donaré una dada que és molt impactant. L'any passat, el 71 per cent –71 per cent– de tota la reducció de dèficit que es va fer a l'Estat espanyol el van fer les comunitats autònomes, quan resulta que les comunitats autònomes tenen un pes del 33 per cent sobre la despesa pública. És a dir, l'ajust de dèficit s'està fent sobre les autonomies, que vol dir sobre la sanitat, sobre l'ensenyament i sobre els serveis socials, sobre l'habitatge i sobre el transport públic; vol dir tot això. Perquè l'Estat central és qui menys esforç està fent per reduir el dèficit, és qui més apuja els impostos i qui menys esforç fa per reduir la despesa. Aquesta és la realitat.

I a partir d'aquí tenim, òbviament, tants problemes de tresoreria que no podem pagar com convindria. I vostè parla de maduresa política, i jo apello a aquesta maduresa política, però apello a una altra cosa que és més important que la maduresa política, que és una mica de sentit de país. Ho torno a dir: nosaltres en aquest moment no som amos de la nostra tresoreria, com havíem estat parcialment en èpoques anteriors. O en prenem consciència, o el problema serà que la Generalitat de Catalunya a final de mes «no vol pagar», quan avui els pagaments depenen del Govern espanyol. Ens agradarà més o ens agradarà menys, però aquesta és la realitat.

I, per tant, o el Govern espanyol espavila i fa les coses millor, o a Catalunya es pagarà malament. I es podria pagar bé si el Govern espanyol fes les coses bé.

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la situació de compatibilitat d'una diputada.

Situació
de compatibilitat d'una diputada
(tram. 234-00009/10)

El secretari tercer, l'il·lustre senyor Josep Rull, donarà lectura del Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre la compatibilitat de la diputada Agnès Russiñol i Amat, que ha estat publicat en el dossier del Ple.

Prego al secretari tercer que procedeixi a la lectura del dictamen.

El secretari tercer

Moltes gràcies, presidenta. «La Comissió de l'Estatut dels Diputats, en la sessió tinguda el 26 de febrer de 2013, ha acordat d'establir el dictamen següent.

»Després d'estudiar la legislació vigent a Catalunya en matèria d'incompatibilitats dels diputats del Parlament de Catalunya i d'examinar les dades declarades per la diputada Agnès Russiñol i Amat relatives a les activitats professionals, laborals o empresarials que exerceix i als càrrecs públics que ocupa, d'acord amb l'article 16.1.b del Reglament i la legislació aplicable, la comissió, en compliment del que disposa l'article 11.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat de la diputada Agnès Russiñol i Amat.

»Palau del Parlament, 26 de febrer de 2013.»

La presidenta

Es pot considerar aprovat el dictamen per assentiment? (*Pausa*.)

Doncs, si no hi ha cap objecció, queda aprovat el dictamen.

Declaració
del Parlament de Catalunya sobre
l'expedient de regulació d'ocupació a la
planta de Power Controls de Sant Vicenç
de Castellet (tram. 401-00001/10)

A continuació, procedirem a la lectura de la Declaració del Parlament de Catalunya sobre l'expedient de regulació d'ocupació a la planta de Power Controls de Sant Vicenç de Castellet.

Prego al secretari quart, il·lustre senyor David Company, que iniciï la lectura.

El secretari quart

Moltes gràcies, presidenta. Primer de tot, voldria salutar els treballadors i treballadores de Power Controls que es troben aquí, entre nosaltres.

«Declaració del Parlament de Catalunya sobre l'expedient de regulació d'ocupació a la planta de Power Controls de Sant Vicenç de Castellet.

»La multinacional General Electric Power Controls ha expressat la voluntat de traslladar a Polònia la producció de la planta situada a Sant Vicenç de Castellet, al Bages.

»Sant Vicenç de Castellet, municipi de base industrial, pateix durament l'atur en aquesta conjuntura econòmica especialment difícil. Aquesta deslocalització, si es produís, enduriria encara més la situació que s'hi viu, i es podria arribar a un 30 per cent dels veïns en situació d'atur.

»La deslocalització significaria un acomiadament col·lectiu directe de més de 135 treballadors –un 70 per cent dones i un 30 per cent d'homes. A més, es perdria d'una manera indirecta un altre centenar llarg de llocs de treball, els de totes les empreses de servei subcontractades.

»La planta de Power Controls de Sant Vicenç de Castellet és altament productiva i ha obtingut un 26 per cent de beneficis tant enguany com l'any passat.

»Així mateix, General Electric va premiar com a millor planta del grup la planta de Power Controls de Sant Vicenç, que des de l'any 2008 fins ara ha rebut anualment els diferents premis de qualitat, seguretat i atenció al client, en competència amb la resta de plantes del grup.

»Davant la intenció de la multinacional, els 135 treballadors afectats han iniciat un seguit d'accions i mobilitzacions, amb l'objectiu de mostrar el rebuig contra la decisió de General Electric. Els treballadors demanen la retirada de l'expedient i sol·liciten que es desenvolupi un pla de continuïtat que adapti parcialment les necessitats de General Electric amb la fabricació d'un nou contactor, gamma CL00 a CL10, pla que ha estat presentat en la sol·licitud de l'Agència de Suport a l'Empresa Catalana.

»Cal destacar que, a més, el sector del comerç de la localitat entén que, si es produís el trasllat de l'empresa, els perjudicis en les pèrdues de llocs de treball també arribarien a aquest sector, i per aquests motius ha mostrat el rebuig a la voluntat de General Electric Power Controls de deixar sense feina els veïns del municipi.

»El Govern ha col·laborat amb Power Controls per mitjà de l'Agència de Suport a l'Empresa Catalana, amb la realització del pla de continuïtat, per garantir la viabilitat i el millorament de la planta. Així mateix, quan ha estat coneixedor de la situació actual, ha iniciat converses i accions tant amb la direcció de l'empresa com amb els treballadors. La gravetat de la situació fa que sigui necessari persistir en aquestes accions i converses.

»Per tot això, el Parlament de Catalunya demana al Govern que:

a) Expressi el seu suport als treballadors afectats per l'expedient de regulació d'ocupació de la planta de General Electric Power Controls a Sant Vicenç de Castellet.

b) Faci les accions necessàries davant la direcció de la multinacional General Electric perquè no porti a la pràctica aquesta deslocalització i apliqui el pla de l'Agència de Suport a l'Empresa Catalana, elaborat per la mateixa direcció local de Power Controls.

»c) Vetlli pel compliment estricte de la legalitat vigent en el cas que es doni un procés d'acomiadament col·lectiu, en la tramitació de l'expedient de regulació d'ocupació i en tots els procediments que es donin.

»d) Faci les gestions necessàries davant el Govern de l'Estat perquè també s'impliqui en les actuacions per evitar aquesta deslocalització.

»e) Doni prioritat a les polítiques industrials i a les polítiques que basin la sortida de la crisi en el suport a l'economia productiva.

»f) Intervingui davant les matrius de les grans empreses multinacionals instal·lades a Catalunya que, tot i obtenir beneficis, tinguin projectes de deslocalització, com és el cas de Power Controls, amb l'objectiu de defensar i consolidar les indústries competitives en un sector especialitzat.

»Palau del Parlament, 13 de març de 2013.»

(Aplaudiments.)

La presidenta

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la proposta d'interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 16/2012, de 27 de desembre, per la qual s'adopten diverses mesures tributàries dirigides a la consolidació de les finances públiques i a l'impuls de l'activitat econòmica.

Procediment

per a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 16/2012, del 27 de desembre, per la qual s'adopten diverses mesures tributàries dirigides a la consolidació de les finances públiques i a l'impuls de l'activitat econòmica (tram. 212-00001/10)

Atès que la proposta ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Pere Aragonès per defensar la proposta.

(Pausa.)

La presidenta

Senyor diputat, ja pot començar.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorables consellers i conselleres del Govern, tornem a parlar de l'impost a la banca. I tornem a parlar de l'impost a la banca perquè ens costarà, serà difícil, serà difícil; però, finalment, esperem que Catalunya pugui, també, demanar a les entitats financeres que contribueixin a la sortida de la crisi. Portem gairebé cada ple del Parlament, parlant de diferents fórmules, en el decret llei, en el projecte de llei, en la valoració del projecte de llei del Govern sobre aquesta imposició a les entitats financeres. I avui la intervenció del nostre grup s'emmarca també en aquest debat.

Nosaltres estem convençuts de la necessitat que la banca també contribueixi a la sortida de la crisi, n'estem convençuts; i creiem que és una qüestió de justícia que hauríem d'exigir també tots els governs democràtics: que aquelles entitats financeres que han rebut una injecció extraordinària de diner públic, l'any passat a l'Estat espanyol ha suposat el 3 per cent del producte interior brut, i ha fet augmentar el dèficit fins més enllà del 10 per cent, del dèficit de l'Estat, mentre es forcen a les comunitats autònomes, es forcen als serveis de l'estat del benestar a una reducció del dèficit sense paliatius, 300.000 milions d'euros de rescat financer a la banca espanyola.

En aquest context és absolutament necessari demanar que la banca també contribueixi a la sortida de la crisi. I ho han de demanar els governs i ho han de discutir els parlaments. I nosaltres som un parlament que, de moment, encara tenim uns poders limitats, que esperem que això se superi en els propers anys i puguem tenir els poders i la capacitat de decisió del Parlament d'un estat.

Alguns estats han plantejat que la banca ha de contribuir fent, doncs, impostos sobre l'actiu o sobre determinats aspectes del passiu de les entitats financeres. A nivell d'Unió Europea s'ha plantejat un impost sobre les transaccions financeres que està avançant amb les negociacions entre els diferents governs, i també en el si del Parlament Europeu.

Els estats independents, per tant, poden determinar molt més fàcilment la territorialitat d'un impost d'aquestes característiques; un ens subestatal, com és encara la Generalitat de Catalunya, considerat regional a nivell europeu ho té més difícil per establir també en un impost, sobretot pel que fa a la territorialitat d'aquest impost. I, per tant, en aquest sentit, hi han experiències de l'Estat espanyol d'un impost sobre els dipòsits de clients de les entitats de crèdit, que grava específicament aquella part del passiu d'aquestes entitats, que són els dipòsits de clients, que, a més, es poden territorialitzar per comunitats autònomes.

I aquesta és l'opció que ha pres aquest Parlament, una opció que no és nova: l'any 2001 Extremadura va optar per un impost d'aquestes característiques. Que, a més, està ratificat pel Tribunal Constitucional l'any 2012, i el va declarar conforme el marc constitucional espanyol. L'any 2010 ho va fer Andalusia, i l'any 2012 ho han fet Astúries, Canàries i també Catalunya. Davant d'això, l'Estat espanyol ha tingut una rapidesa extraordinària, ha tingut una celeritat molt gran a l'hora d'impedir l'aplicació d'aquest impost.

Comparem dos aspectes tributaris en els quals l'Estat, amb diferents raons, ha interposat recursos al Tribunal Constitucional: un és l'euro per recepta. Un euro per recepta que, des d'Esquerra Republicana, considerem que no és adequat, que pot produir iniquitat, i per això ens hem compromès a reformar-lo: per reduir aquestes injustícies. L'Estat espanyol va tardar nou mesos en recórrer l'euro per recepta, i va tardar tres dies en recórrer el decret llei de l'impost a la banca. I ho va fer una mica, també, per la porta del darrere, aprofitant-se d'una tramitació, del que després seria la Llei 16/2012, de me-

tures tributàries, incloent el Senat, per la porta del darrere, una esmena del Partit Popular creant un nou article 19, que creava un impost sobre els dipòsits de clients de les entitats de crèdit, un impost sobre la banca de caràcter estatal perquè amb la voluntat de..., com diu la Llei orgànica de finançament de les comunitats autònomes, per evitar la doble imposició, si hi ha un impost estatal, els impostos sobre un mateix tema, l'impost autonòmic afectat desapareix i després s'ha de compensar.

Utilitzant de manera fraudulenta la LOFCA, per tant, es va crear un impost a la banca que és una aportació innovadora de l'Estat espanyol en la fiscalitat internacional, que és crear un impost a tipus zero. La majoria de països de la Unió Europea han creat impostos a la banca, l'Estat espanyol també, però ha estat l'únic país del món a crear un impost a tipus zero, una aparença impositiva com diu el Consell de Garanties Estatutàries.

Davant d'això, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana creiem que no ens podem quedar aturats. I, més enllà de defensar la constitucionalitat d'un impost català a la banca, hem, també, d'atacar la inconstitucionalitat de l'impost espanyol a tipus zero a les entitats financeres.

I per aquestes raons Esquerra Republicana va presentar una sol·licitud de dictamen al Consell de Garanties Estatutàries per presentar aquest recurs d'inconstitucionalitat. Creiem que vulnera el títol sisè de l'Estatut d'autonomia de Catalunya i els articles 156 i 157 de la Constitució espanyola pel que fa a l'autonomia fiscal. Creiem que vulnera el principi de retroactivitat de les normes en obviar el fet que la compensació a les comunitats autònomes per aquest tribut només es faria per a aquelles que haguessin aprovat un impost abans de l'1 de desembre de 2012, uns quants dies abans de l'aprovació d'aquesta llei. Creiem que es vulnera el principi de lleialtat institucional que preveu l'article 3 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. I creiem que la tramitació parlamentària que es va produir es va fer sense el debat suficient i vulnerant, també, el principi de lleialtat, perquè estava feta, com diu el preàmbul, amb la voluntat d'impedir que la Generalitat de Catalunya i altres comunitats autònomes facin un impost a la banca que, en el nostre cas, ens permetria recaptar 500 milions d'euros i reduir les retallades en aquesta mateixa quantitat.

Què ens va dir el Consell de Garanties Estatutàries la setmana passada en el seu dictamen? En primer lloc, va tractar una qüestió: «La base imposable d'un impost autonòmic no pot ser la mateixa base imposable d'un impost a l'Estat.» I, per tant, l'Estat el que fa és ocupar la base imposable per quedar-se ell el rendiment de l'impost. I ens va deixar molt clar que s'utilitzava de manera fraudulenta la Llei orgànica de finançament de les comunitats autònomes que, en el seu article 6.2 estableix aquest fet: que un fet imposable no pot ser gravat dues vegades per una llei autonòmica i per una estatal. Però queda molt clar que això es refereix a la doble imposició. I quina doble imposició és un impost a tipus zero? No hi ha doble imposició. És una aparença de tribut, com diu el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries. I cito textualment el Consell de Garanties: «Això anterior demostra que el le-

gislador» –estatal– «cerca la cobertura de l'article 6, apartat 2, LOFCA, per aconseguir un objectiu diferent del que en realitat regula l'esmentat article.» Per tant, s'utilitza una llei per a una finalitat diferent de la que regula aquesta llei.

En segon lloc, el tipus zero. El tipus zero d'aquest impost, que és aquesta aportació nova a la realitat de la fiscalitat internacional que ha fet l'Estat espanyol; aportacions, doncs, que demostren quin és el grau de relació de poder també a l'Estat espanyol. Ens diu clarament que és una aparença de tribut, no és un tribut realment. Un tribut té finalitats fiscals, d'aquelles de recaptació, i finalitats extra fiscals, doncs, obtenir unes dades, crear unes externalitats en un determinat àmbit. Atenent, doncs, que no hi han finalitats fiscals, perquè a tipus zero no s'ingressen diners, doncs, no hi ha finalitat fiscal, el Consell de Garanties examina si hi ha una finalitat extra fiscal, i tampoc hi és –tampoc hi és–, perquè l'autoliquidació que podria servir per a determinades dades d'aquest impost per connectar-lo amb altres figures impositives, el mateix article, aquest que van entrar per la porta del darrere els senadors del Partit Popular, doncs, diu que no cal, no cal fer l'autoliquidació perquè és a tipus zero.

Les conclusions del Consell de Garanties Estatutàries són clares: l'impost espanyol a la banca a tipus zero vulnera la mateixa Constitució espanyola, 156.1 de la Constitució espanyola, 157.3, 149.1.14, i també vulnera l'Estatut d'autonomia de Catalunya, en concret, l'article 203. Hem de destacar que aquest dictamen va ser adoptat per unanimitat del Consell de Garanties Estatutàries. Per tant, el dictamen a partir del qual creiem que aquest Parlament ha de presentar recurs, ha estat un dictamen sense oposició, en cap cas, de cap membre ni cap vot particular del Consell de Garanties Estatutàries. I, per tant, el fet que s'ha utilitzat aquesta part de la LOFCA amb una clara voluntat, que és impedir que aquest Parlament i altres parlaments similars creïn un impost sobre la banca per tal de reduir les retallades, doncs, queda molt clar que això ha estat, doncs, una utilització fraudulenta d'aquesta llei orgànica de finançament de les comunitats autònomes.

Per tant, des d'Esquerra Republicana volem defensar la capacitat d'aquest Parlament d'exigir una contribució a les entitats financeres per sortir de la crisi. Denunciem la farsa de crear un tribut a tipus zero a nivell estatal. Denunciem també aquest instrument nou de recentralitzar les competències polítiques mitjançant recentralitzar els recursos financers. I creiem que mentre estiguem a l'Estat espanyol hem de fer tot el que puguem per defensar que es redueixin les retallades en el nostre país. I per defensar que aquests 500 milions d'euros que ens permetrien recaptar amb aquest impost a la banca, es puguin tenir, puguin servir per defensar l'estat del benestar.

Per això demanem al conjunt de grups parlamentaris, i atenent a la unanimitat del Consell de Garanties en dictaminar que aquest impost espanyol a la banca és inconstitucional, que ens ajudin, que no ens deixin sols i que ens ajudin a presentar aquest recurs d'inconstitucionalitat per defensar que, en els propers exercicis, puguem tenir 500 milions d'euros més per defensar

l'estat del benestar a Catalunya, i que les entitats financeres, d'una vegada per totes, també contribueixin a la sortida de la crisi.

Gràcies, senyora presidenta, senyors consellers, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per posicionar-se sobre aquesta proposta, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Maurici Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

Presidenta... Consellers, diputades, diputats, molt bon dia, és la tercera vegada, com recordava el diputat Pere Aragonès, que debatem avui sobre la mateixa figura tributària, el ja famós impost als dipòsits bancaris, i hem tingut en altres ocasions l'oportunitat de discutir quins són els avantatges i desavantatges d'aquest impost que ara, i no fa uns anys, doncs, ens proposa el Govern amb el suport del seu soci: Esquerra Republicana de Catalunya.

El primer que m'agradaria dir és que, de nou, ens trobem en una situació que, com a mínim, podríem dir que crida l'atenció, no? Perquè li estem dedicant molta estona a discutir sobre un impost, que és veritat que és important, però que aquest Parlament, sobretot, hauria de dedicar la seva energia a discutir els pressupostos de la Generalitat de Catalunya. Sé que ho estem dient molt, però penso que la causa, que és una bona causa, ho mereix. És bastant difícil d'entendre que a aquestes alçades de l'any seguim discutint els pressupostos de la Generalitat de Catalunya a pedaços, perquè avui, de nou, estem parlant d'un impost que ni tan sols, o sí que ho sabem, més aviat no podrà aconseguir recursos perquè està suspès temporalment, i perquè, ja ho sabem abans, podia provocar la reacció del Govern espanyol.

La raó per la qual jo crec que seria bo que poguéssim discutir en un marc més ampli és evident. Ho hem dit moltes vegades. La veritat és que no per repetit un no deixa de sorprendre's dels arguments que s'utilitzen aquí per determinades formacions polítiques. I ho dic perquè sorprèn venint de persones d'una categoria intel·lectual jo crec que contrastada, no?, quan cauen en aquesta temptació permanent d'utilitzar sempre «la culpa és d'Espanya, la culpa és de Madrid». Jo, crec sincerament que aquest debat és d'una pobresa intel·lectual realment lamentable, però és que, a més –i això és el que em preocupa més–, és perillós, perquè estem... –sense adonar-nos-en potser, o potser sí que se n'adonen, això jo no ho sé–, estem demonitzant a quaranta milions de persones que són la resta d'Espanya, quan vostès diuen tota l'estona, sembla que aquests quaranta milions de persones es dediquin les vint-i-quatre hores del dia a veure com ens fan la punyeta els catalans.

Jo crec que hauríem d'intentar... –i penso que aquí hi ha moltes persones que en són capaces de fer-ho–, hauríem d'aixecar la volada d'aquest debat i debatre sobre aspectes concrets. I estàvem, ho deia abans, en l'impost sobre els dipòsits bancaris. Nosaltres ho hem dit clarament: és evident que, atesa l'evolució de la cri-

si econòmica i financera, quelcom no funciona bé amb el sistema financer internacional. Ho sabem. L'altre dia llegia un estudi que deia que l'estimació de la subvenció tàcita –que inclús aquells bancs que no han rebut ajuts públics durant aquesta crisi, obtenen, pel sol fet que hi ha una garantia tàcita que seran rescatats si tenen problemes– és de setanta, vuitanta punts bàsics en el seu endeutament. És a dir que un banc, per al sol fet de ser-ho, rep un finançament del 0,8 per cent menys del que rebria una empresa equivalent, perquè se sap que si cau, doncs, molt probablement serà rescatada. Això vol dir que hem de repensar completament la fiscalitat de les entitats financeres.

Ara bé, no estic gens segur, no estem gens segurs, els socialistes, que la figura de l'impost als dipòsits bancaris sigui l'adequada. Ho hem dit altres vegades, les entitats financeres no paguen IVA, cosa que és bastant sorprenent, perquè són les úniques empreses al món que no paguen IVA; les entitats empreses, segurament, han de pagar un altre tipus d'impost sobre els beneficis, però atès que aquesta és la mesura que ara mateix tenim sobre la taula per discutir, aquesta nova tributació de les entitats financeres, atès que vostè, conseller Mas-Colell, amb un gir copernicà, que ja entenc jo que segurament a les nits el tortura una mica, ha proposat aquesta figura, doncs, nosaltres ja vam dir que la recolzaríem, i, això sí, confiant que en aquests pressupostos que esperem poder discutir en aquesta cambra el mes que ve també repensem un altre tipus de fiscalitat.

La conclusió que els socialistes extraïem d'aquest debat sobre les entitats financeres és que tothom ho ha fet malament: vostès com a partit polític, i no com a govern, per esmenar-se a si mateixos. L'altre dia, quan veia el president Mas que anava tan cofoi a aquest club dels partits liberals europeus, doncs, jo em pensava que potser els partits liberals europeus no deuen saber que aquest impost vostès l'estan defensant amb una devoció digna d'admiració. La veritat, no sé si l'any que ve els deixaran entrar. Però en qualsevol cas sí que crida l'atenció el gir que vostès han fet després de negar per activa i per passiva que calgués tributació com la que avui estem discutint.

Segon. També ho ha fet molt malament el Govern espanyol i el Partit Popular en particular, perquè realment, i això és el que avui estem discutint, sí que tenen també un afany de restringir, de manera jo crec que molt lamentable, l'autonomia financera que tant la legalitat com l'esperit del consens polític se suposa que defensen a Espanya.

Així que, en definitiva, nosaltres, simplement perquè aquest impost ens sembla que forma part d'un debat més ampli sobre la nova fiscalitat de les entitats financeres, el recolzem. I sobretot perquè avui estem discutint la forma. I en això vostès tenen raó. Creiem que el que diu el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries és veritat; hi ha preceptes que es violen tant des del punt de vista de la Constitució espanyola com de l'Estatut d'autonomia.

I, per tant, votarem a favor que es segueixi o s'iniciï aquest recurs d'anticonstitucionalitat.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta... Senyores i senyors diputats, enèsima «pataleta» de l'acord ERC-CiU, ara intentant justificar el bunyol que van crear aprovant un impost amb caràcter retroactiu, sent govern en funcions i per decret llei, com van fer abans inclús de ser investit el senyor president de la Generalitat, el senyor Artur Mas.

Vostè parlava, senyor Aragonès, de la porta del darrere. Aprovar un impost per decret llei, amb caràcter retroactiu i sent govern en funcions és fer-ho per la porta del davant, potser? Ens està dient això?

Clar, vostè critica la tramitació parlamentària que va fer el Govern d'Espanya envers l'impost sobre dipòsits d'estalvi, que no es pagarà, perquè a tipus zero, i els catalans no hauran de pagar aquest impost, i vostè criticava la seva tramitació. I quina valoració li mereix la tramitació que van fer vostès, els seus socis parlamentaris de Convergència i Unió, amb l'acord ERC-CiU, d'aprovar un impost sobre els estalvis de la gent per decret llei, amb caràcter retroactiu i sent govern en funcions? Li sembla una tramitació..., bé, l'habitual? No; evidentment, no.

I per què ho van fer? Ho van fer, primer, dos dies abans, com he dit, de la investidura del senyor Artur Mas, perquè, si no, el senyor Junqueras li deia: «No, no, vostè no surt investit.» Per la qual cosa, a corre-cuita, sent govern en funcions, per decret llei, aprovem un impost sobre els estalvis de la gent; el mateix impost que l'any anterior Convergència i Unió fins a dues vegades va rebutjar: una, a proposta seva, d'Esquerra Republicana de Catalunya, i una altra, a proposta del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds.

I resulta que el que rebutjaven sis mesos abans, dos dies abans de la investidura del senyor Artur Mas, això, era bo, era de necessitat, era el que ens permetria sortir de la crisi. No era això, era que el senyor Mas necessitava ser investit amb els vots d'Esquerra Republicana de Catalunya, i havia de pidolar aquests vots, i una forma era fer un bunyol jurídic, com és un impost, per la porta del darrere, aquest sí, amb decret llei, amb caràcter retroactiu i sent govern en funcions, com va ser l'impost sobre dipòsits bancaris.

Ho van fer a corre-cuita, efectivament, no esperant ni que el senyor Mas fos elegit president de la Generalitat, ni esperant a fer una llei com és el preceptiu. Per què? Perquè deurien pensar: «Bé, si ho fem malament, ho fem malament del tot.» Com així ho van fer, cosa que ha portat, lògicament, que un impost aprovat per decret llei i no per una llei, com és l'habitual, amb caràcter retroactiu i sent govern en funcions, fos recorregut davant del Tribunal Constitucional, com hauria succeït amb qualsevol govern de qualsevol administració que hagués aprovat un impost d'aquesta manera; hauria tingut un recurs probablement al Tribunal Constitucional, el qual l'hauria suspès cautelarment

de forma immediata, com ha succeït en aquest cas amb aquest impost que van aprovar vostès.

I com no volen reconèixer que van fer un impost bunyol, doncs, com no volen reconèixer que un impost per decret llei, sent govern en funcions i amb caràcter retroactiu va contra tot principi elemental del dret tributari, ara volen presentar un recurs contra l'impost aprovat pel Govern d'Espanya, que, ho torno a reiterar, no s'haurà de pagar perquè és a tipus zero.

Però aquí el problema de fons quin és? Que vostès, ERC-CiU, volen castigar qui estalvia a Catalunya. Vostès posen aquest recurs per veure si aconsegueixen que sigui més car estalviar a Catalunya que no pas estalviar a qualsevol altra zona del conjunt d'Espanya. I vostès encara són agosarats a dir que són els grans defensors de Catalunya. És defensar Catalunya castigar qui té una mica d'estalvis a Catalunya i decideix estalviar-los? És defensar Catalunya cobrar un impost des del Govern de Catalunya sobre els estalvis dels catalans?

És que al final és això el que estem debatent. Vostès volen posar aquest impost, ERC-CiU, per fer desiguals els catalans envers la resta d'espanyols, perquè els catalans hagin de pagar un impost sobre els estalvis de la gent que no hauran de pagar a Aragó, a València, a Balears o a Galícia, per exemple. I no per decisió del senyor Montoro o del senyor Guindos, no, no, per decisió del senyor Junqueras, del senyor Artur Mas i del senyor Mas-Colell.

I, fixin-se, amb gairebé 1 milió d'aturats a Catalunya, de persones que volen i no poden treballar, amb una inflació sis-set dècimes per sobre de la mitjana espanyola, com hem vist avui en les dades d'IPC que han sortit, vostès, ERC-CiU, Esquerra Republicana i Convergència i Unió, continuen sense pressupost, sense presentar els pressupostos d'aquest any 2013. Certament, pitjor no ho poden fer.

No sé si és deixadesa, que passen de tot, que ERC, els seus socis, de Convergència i Unió, no els deixen governar, no sé què és, però vostès continuïn així i acaban fent bo José Montilla, que ja és difícil.

Quart Ple ordinari d'aquesta legislatura, i quina llei o decret llei debatrem en aquest Ple ordinari d'aquest Parlament per lluitar contra la crisi? Quin? Mirin l'ordre del dia i veuran que no hi ha cap punt, cap proposta del Govern de la Generalitat, en l'àmbit legislatiu, per lluitar contra la crisi. Això sí, un recurs contra el Govern d'Espanya per haver evitat que vostès posin un impost sobre els estalvis de la gent que només es pagaria a Catalunya i que no es pagaria a altres zones d'Espanya. Aquest és el punt estrella d'aquest Ple: una «pataleta» de l'acord ERC-CiU per no posar un impost sobre els estalvis dels catalans, per no poder posar un impost sobre els estalvis dels catalans.

Un dels principis que estableix la carta magna, la nostra Constitució, votada molt àmpliament pels catalans —per cert, amb un percentatge més elevat que a la resta d'Espanya—, i on Convergència i Unió tenia ponents, en la seva redacció, és que la potestat d'establir el marc tributari és competència del Govern central. Per

què? Per garantir dues coses fonamentals: la igualtat i perquè no es generin disfuncions entre territoris.

La igualtat, què significa? Que ser estalviador a Catalunya no ens costi més que ser estalviador a la resta d'Espanya. Si no existissin aquests articles a la Constitució que busquessin la igualtat, avui vostès estarien aprovant un impost sobre els estalvis de la gent que haurien de pagar els catalans i que no es pagaria a altres zones d'Espanya, i ens farien desiguals no per decisió del Congrés dels Diputats, sinó per decisió seva.

És evident que si per posar un impost de transaccions bancàries es necessita un ampli consens europeu, com estem veient, veiem que hi ha un debat intens dins dels països d'Europa de la Unió Europea per posar un impost sobre transaccions bancàries..., és normal que per posar un impost sobre els dipòsits d'estalvi com a mínim l'abast sigui estatal per evitar èxode de capitals i per evitar, evidentment, doncs, que un impost pugui provocar disfuncions, cosa que acaba perjudicant la inversió i en conseqüència la creació d'ocupació.

Disset impostos diferents sobre els estalvis de la gent acabarien generant un laberint tributari més propi de la Bolívia d'Evo Morales que no pas de l'Espanya europea del segle XXI. Per tant, és raonable que s'hagi introduït aquesta figura tributària a nivell espanyol per evitar aquestes desigualtats que comentava entre ciutadans, entre catalans i la resta d'espanyols.

I és ahora raonable que aquest impost tingui un tipus zero, per evitar fuga de capitals. O és que avui no saben ERC-CiU que existeix la banca *online*, que és més fàcil canviar de dipòsits..., és tan fàcil canviar de dipòsits entre comunitats autònomes com entre països. Després vostès critiquen, s'emparen..., sorprèn que vostè la seva justificació és que aquest impost té tipus zero. És que potser una exempció no és el mateix que posar tipus zero a un impost? O una bonificació sobre el 100 per cent de la quota no és el mateix que posar tipus zero en un impost? O potser estan dient que tots aquells impostos que tinguin tipus zero, 100 per cent de bonificacions a la quota, que hi hagi persones no subjectes o que hi hagi exempcions són impostos inconstitucionals? Ens estan dient això, potser?

A dia d'avui veiem un govern d'ERC-CiU, d'Esquerra Republicana i Convergència i Unió, més preocupat pels seus equilibris interns, més preocupat per com buscar excuses per no presentar aquests pressupostos que no pas volent afrontar la realitat econòmica de dificultats que estan patint una gran majoria de catalans i catalanes.

No presenten mesures de xoc contra la crisi, no tenen una agenda de reformes contra la crisi, no presenten els pressupostos del 2013 tot i estar a dia d'avui a 13 de març de l'any 2013. A què es dediquen? Què fan durant el dia els consellers del Govern de la Generalitat? Tenim el mateix president de la Generalitat que abans de les eleccions, tenim el mateix conseller d'Economia que abans de les eleccions. Llavors per què no saben què faran, si faran o no pressupostos, i si tenen al cap alguna mesura per lluitar contra la crisi econòmica. A part de muntar una foto sota el nom de

«cimera» com la que volen fer aquest dissabte, sense sindicats i sense agents socials i econòmics.

Aquesta és la realitat: mentre l'actual Govern del senyor Artur Mas està en una paràlisi profunda, en el Parlament de Catalunya, a proposta d'Esquerra Republicana de Catalunya, amb el suport de Convergència i Unió, només ens dediquem a parlar del que fa un altre govern, el Govern d'Espanya.

Totes les comunitats autònomes tenen aprovats els seus pressupostos (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –ja acaba, senyora presidenta–, amb un objectiu de dèficit del 0,7 per cent del producte interior brut. Aquí no; aquí no solament no hi ha pressupostos, sinó que no hi ha ni data de quan es pensen presentar aquests pressupostos.

Per això els demanem que rectifiquin, que canviïn de política, que no continuem tres plens del Parlament de Catalunya només parlant del mateix, d'un impost sobre dipòsits bancaris que no es podrà aplicar perquè està a tipus zero a nivell espanyol i perquè aquí es va aprovar fent un autèntic bunyol jurídic.

Per tant, els demanem que rectifiquin, que es dediquin a allò per què els han estat elegits, que és a fer de govern, en el cas de Convergència i Unió, i no a dedicar-se exclusivament a intentar inventar i continuar amb un mantra de culpar de tot la resta d'Espanya per tal de no assumir cap tipus de responsabilitat en el seu Govern.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'illustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats, diputades, és la tercera vegada, efectivament, que debatem sobre dipòsits bancaris aquesta legislatura, i, si comptem les anteriors, ja fa sis vegades, no?, que parlem sobre aquest impost.

Per tant, i en coherència, la nostra intervenció és per dir que, efectivament, votarem a favor de la presentació d'aquest recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 16/2012, del 27 de desembre.

I per què? Doncs, perquè és un exemple claríssim de deslleialtat de l'Estat, de la voluntat agressiva d'anar contra l'autogovern de Catalunya i contra l'autogovern del conjunt de les comunitats autònomes i que, a més a més, reflecteix també quin és el veritable objectiu del Govern del PP, que és preservar els interessos de la banca, que és el que fa, en definitiva, amb aquesta llei.

La primera qüestió, la qüestió de l'autogovern. Cal tornar a recordar com es va aprovar: es va aprovar amb nocturnitat a través de dues esmenes en la tramitació al Senat, a darrera hora, en una llei molt llarga i complexa, la llei per la qual s'adopten diverses mesu-

res tributàries dirigides a la consolidació de les finances públiques, i, per tant, no va ser precisament una mesura estudiada i planificada, sinó que es va actuar reactivament per impedir en aquest cas que Catalunya i altres comunitats autònomes –també, per exemple, en el cas d'Astúries, està afectada per això– poguessin aprovar i desenvolupar aquest impost.

Perquè, miri, si la preocupació real del Partit Popular que ara expressava el senyor Coto és –una cosa que no s'ha produït en el cas d'Andalusia, no?– la fuga de dipòsits a altres comunitats autònomes, o la preocupació hagués estat l'existència de diferents fórmules reguladores d'aquest impost en funció de la comunitat autònoma, el Govern del PP ho té fàcil: hauria pogut aplicar allò que es fa en els països federals, no?, una tècnica federal de cooperació, dialogant i consultant les altres comunitats autònomes per pactar, no per imposar, sinó per pactar un model regulador comú. Això és el que es fa als països on hi ha cultura federal; que, com que el Govern del PP no és que no tingui cultura federal, és que no té cap tipus de cultura autonomista, efectivament, el que fa és imposar autoritàriament la seva, no? Aquí les comunitats autònomes ni tan sols van ser consultades, i una vegada més s'imposa el camí de la deslleialtat.

És una llei que no té cap voluntat recapitatòria, la llei de l'Estat, i té tota la voluntat d'escanyar les comunitats autònomes.

Com ja han assenyalat altres grups, coincidim plenament també amb els arguments que dona el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries. El consell ha dictaminat per unanimitat –i jo crec que això no passa sovint, jo crec que és important també remarcar-ho– que la Llei de dipòsits en entitats financeres de l'Estat és contrària a la Constitució i a l'Estatut. Qualifica l'impost d'aparent, perquè del que es tracta és d'una prohibició a totes les comunitats d'establir aquest impost, vulnerant la seva autonomia financera. El qualifica d'impost fictici, que no conté els elements materials d'un veritable impost, ni genera ingressos ni obligacions fiscals o extrafiscals; simplement es tracta d'impedir que les comunitats puguin crear aquest impost. I, com diu el consell, no aprova un impost que gravi un fet impossible per aconseguir ingressos, per millorar la recaptació de l'Estat. Ni tampoc es tracta d'evitar duplicitats del mateix fet impossible, vulnerant en aquest sentit també l'esperit i la lletra de la LOFCA.

Quin és l'objectiu? Bé, l'objectiu és senzill: evitar que la Generalitat i les altres comunitats puguin desenvolupar les seves potencialitats fiscals, la seva autonomia financera; posar una vegada més les comunitats de genolls davant de l'Estat. I per això diem que és un acte de deslleialtat i és una agressió al nostre autogovern, un acte més d'agressió. Segurament tenim el rècord de conflictivitat competencial aquesta legislatura; amb cada real decret, amb cada mesura que pren el Govern de l'Estat, perdem una part del nostre autogovern, en cada bugada perdem un llençol, no? I per què, a més a més, és una agressió, jo diria que un acte també de cinisme per part del Govern de l'Estat? Doncs, perquè, en el mateix moment que reclama a les comunitats autònomes un ajustament clarament

abusiu amb relació al seu pes en la despesa pública de l'Estat, es dificulten i es fan impossibles mesures fiscals positives que permetrien ingressar els ingressos, com és el cas de dipòsits bancaris, però també com és el cas de l'impost sobre la producció d'energia nuclear.

I la segona qüestió que voldria remarcar..., que jo crec que és el veritable objectiu que té el Govern del Partit Popular, fins i tot més important per a ells, quasi, que vulnerar l'autogovern, que és el de protegir els interessos del sector financer i de la banca. El fil conductor de la política del Govern del PP aquesta legislatura, si s'hi fixen bé, ha estat aquest. Ho hem vist clarament també amb el rescat bancari: les entitats bancàries rebran 67.000 milions d'euros, 21.000 milions dels quals segurament no els tornarem a veure mai, seran de molt difícil recuperació; 89.000 milions en avals bancaris... I, a tot això, quina és l'exigència que se'ls fa? Cap. Se les preserva de pagar aquest impost i, a més a més, no se'ls fa cap exigència, sinó tot el contrari: les entitats financeres continuen escanyant famílies que perden el seu habitatge i el crèdit segueix sense arribar a les empreses, que és un dels principals problemes de la nostra economia. I no podem oblidar que es continuen lucrants, aquestes entitats financeres, amb el deute públic. Els bancs espanyols tenen un 55 per cent del deute sobirà. Entre el Banc Bilbao Vizcaya, Santander i «la Caixa», sumen 150.000 milions de deute públic. Aquestes entitats, que es poden finançar a través del Banc Central Europeu al 0,75 o l'1 per cent, segueixen cobrant puntualment els seus interessos, posem per cas del 5 i del 3 per cent, a les administracions públiques. I, evidentment, no podem oblidar la deixadesa amb què s'ha actuat davant de l'escàndol de les participacions preferents, el sobreendeutament hipotecari i un llarg etcètera, els altíssims sous, les altíssimes remuneracions dels directius de bancs i caixes, no?

I tot això en un moment en què s'exigeix un enorme esforç al conjunt de la ciutadania i al conjunt dels treballadors, que veuen com cada dia perden el seu poder adquisitiu. Per això encara és més escandalós, més indignant, que el Govern de l'Estat aprovi una llei a un tipus de gravamen zero. Això és un veritable escàndol i és una immoralitat. Als senyors del PP els hauria la cara de vergonya per tot això, no?

I, mirin, el que hem de lamentar –jo crec també que cal dir-ho– és que el Govern català..., segurament la situació seria una altra si haguessin aprovat aquest impost en el moment en què ho va plantejar el Grup d'Esquerra Republicana la passada legislatura, o en el moment en què ho va plantejar el Grup d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida la passada legislatura. Tindríem molta més força, podríem reivindicar que s'apliqués allò que diu la LOFCA en el seu moment, que és que veuríem compensats els ingressos que perdríem per la Llei de l'Estat. Això és el que farà Andalusia, o això segurament és el que li passarà a Extremadura, que no perdran aquests ingressos. Catalunya això no ho podem dir, se n'ha cuidat prou el Govern de l'Estat de fer impossible això.

És una lliçó a aprendre, no?, que hem perdut cada any, el 2011 i el 2012, senyor conseller, 500 milions d'euros

que ens haurien anat molt bé per pagar beques menjador, per fer front a l'increment de la pobresa a través de la PIRMI, per pagar prestacions socials i un llarg etcètera; per pagar proveïdors, per exemple, per pagar farmàcies, un llarg etcètera. La no-política fiscal i la manca de política fiscal del Govern ens han portat a aquesta situació dramàtica en què ens trobem ara; jo crec que vostès això ho han d'admetre. Estem discutint del que estem discutint avui perquè vostès arriben tard i han fet les coses malament –han fet les coses malament. Per tant, cal donar-se molta pressa, perquè és urgent impulsar una nova política fiscal que sigui realment alternativa.

Així doncs, per totes aquestes raons, en defensa de l'autogovern de Catalunya, però també per posar en evidència la immoralitat que suposa una llei que l'únic que fa és preservar els interessos de bancs i caixes d'estalvi, donarem el nostre vot a favor d'aquesta proposició.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta... *Consellers*, diputados, diputadas..., esto no es un impuesto catalán a la banca, esto es un impuesto nacionalista a los ahorradores. Lo digo para llamar a las cosas por su nombre. Es un impuesto nacionalista a los ahorradores catalanes, un trágala de Esquerra Republicana al Gobierno de Convergència i Unió para apoyar el acuerdo de gobierno.

Es, además, un ejemplo de filibusterismo político especialmente notable en esta cámara, es un ejemplo de una práctica de filibusterismo político. Un ejemplo de piratería política al servicio de la «poliintoxicación», que es la intoxicación de la política, o de la política al servicio de la intoxicación. Y me explicaré. ¿Por qué es una práctica filibustera? Porque es propia de filibusteros. ¿Y por qué es propia de filibusteros? Porque aquellos que la aprobaron el 27 de diciembre sabían perfectamente lo que estaban haciendo, que era eso: filibusterismo.

Intento hacer el relato para que se entienda, porque como aquí casi nunca se habla de lo que se habla, sino de lo que a uno le gustaría que se hablase, no se explica. El Gobierno de España presenta al Congreso de los Diputados el 28 de septiembre un proyecto de ley. Ese proyecto de ley es aprobado el 4 de octubre, y se pasa a la Comisión de Hacienda y Administraciones Públicas el 26 de noviembre. Una vez enviado el texto aprobado al Senado, el 4 de diciembre se publican enmiendas, entre las cuales estaba el artículo 19, es decir, el objeto de este debate; repito: 4 de diciembre de 2012. El Pleno del Senado aprueba la Ley –¿eh?– 16/2012 el 13 de diciembre de 2012; repito: 13 de diciembre de 2012, ¿verdad? Y el Pleno del Congreso de los Diputados la acaba aprobando definitivamente el 20 de diciembre.

Esta ley, 16/2012, es del 27 de diciembre. Qué casualidad que el 27 de diciembre la Generalitat de Cataluña, por decretazo –por decretazo, ¿eh?, estos decretos ley de urgencia que toma un gobierno interino–, el 27 de diciembre aprueba la Ley catalana de depósitos bancarios, este impuesto, el impuesto que Convergencia no quería.

¿Por qué lo aprueba? –he explicado la secuencia de los hechos–, ¿por qué lo aprueba el 27 de diciembre? Porque quería generar un conflicto. Es la estrategia de confrontación. Quería adelantarse a la entrada en vigor del tributo el 1 de enero. ¿Cómo lo hacía? Desde el filibusterismo: retroactivamente, a 30 de noviembre de 2012. ¿Por qué? Porque yo lo valgo, porque yo lo digo y porque así lo apruebo. ¿Y cómo lo apruebo? Con una práctica filibustera.

¿Cuál era el objeto en teoría? Cobrar a las entidades financieras el pago de unas tasas por los depósitos en sus entidades, ¿eh?; lo que decía el señor Pere Aragonès, *conseller* en la sombra de Economía. Decía: «No, un impuesto a los bancos.» Mentira, mentira y mil veces mentira: es un impuesto a los ahorradores, que verán trasladado ese impuesto en comisiones. Por lo tanto, esos 500 millones fantasmagóricos, fantasmales, que plantea una medida que no se aplicará, iban a salir de la cartera de los catalanes; no del señor Botín ni de... No, no..., olvídense, ni del Fainé, ni..., bueno, de Todó menos, del resto de los españoles. Todó solo cobra; el dinero lo inyectamos los españoles. No saldrá de sus carteras, ni de sus beneficios, ni de sus cuentas de explotación, ¡de nada de eso!, saldría de las carteras de los catalanes. Es decir, ustedes iban a meter la mano en las carteras de los catalanes para sacar fantasmalmente 500 millones de euros. Quinientos millones de los catalanes, esos que ustedes tanto dicen proteger de la pérfida Madrid, ¿eh?, de ese gabinete de planificación anticatalán que permanentemente, veinticuatro horas al día, se reúne sin descanso para asfixiar a los catalanes... Ese gabinete se reúne una vez a la semana y se llama «la esquerravergencia», los que no saben qué inventarse para sacar el dinero de los catalanes, que no tienen bastante con un impuesto a los enfermos, impuestos a los crónicos, impuestos a los ancianos, ¿eh?, y ahora quieren impuestos a los ahorradores y a los que beben bebidas gaseosas, las «tuitmedidas». No sé si ha hablado con ustedes el embajador Solomont; igual no estaría mal que lo intentasen confesar, a ver qué les explica de las bebidas gaseosas. En fin...

¿Se quería ingresar este dinero? No, no se quería ingresar. ¿Qué se quería? Construir una coartada; son ustedes unos constructores de coartadas formidables. ¿Gobernar? No, hombre, no; eso otro día, ¿eh?, otro año. Decía el presidente: «Traeremos los presupuestos al Parlamento.» Lo que se ha olvidado decir es qué año. Pero, bueno, son ustedes unos constructores de coartadas. ¿Cuál era la coartada? Tener una coartada, valga la redundancia, para reclamar al Gobierno la compensación económica por no poder aplicar este impuesto, cosa que era redonda, porque si se lo daban, fenomenal, lo pagaban todos los españoles, y si no se lo daban, fenomenal también, porque ya tendrían más agravio, más leña a la hoguera de los agravios; la ho-

guera de las vanidades y de los agravios, de los agravios permanentes: «Es que fíjate, la asfixia financiera...» ¡Pero si no paran de repetirlo! Son ustedes tan previsibles en sus mantras, tan previsibles y tan pesados, tan aburridos intelectualmente, tan tan burdos...

Mire, la política tendría que ser generadora de tensiones cognitivas, ¿eh? Esa es un poco la finalidad de estos debates: generar tensión cognitiva, debate intelectual. No, no, ustedes generan cortocircuitos cognitivos de la gente de bien que razona. ¡Es que nadie que les escuche puede creerse tanta patraña, hombre!

Esto es una coartada más en su estrategia de confrontación. Una coartada más. Ni más ni menos. Poder decir, en sus sumas y restas del gran capitán de primero de EGB: «Nos deben 8.000, 1.600, porque como 500 que...» ¿Sabe a lo que suena, esto de los 500? Se lo voy a explicar, que lo van a entender muy rápido, sin tensión cognitiva ni cortocircuito cognitivo, porque para tener cortocircuito hay que tener circuitos. ¿Qué hacen ustedes? Hacen lo mismo que hicieron otros filibusteros, los directivos de los bancos que iban a ser o fusionados o intervenidos, que fue subirse antes de las fusiones los salarios, hoy las indemnizaciones, para poder reclamar después: «¡Eh!, que este era mi sueldo», «¡eh!, que esta era mi indemnización». Filibusterismo político.

A mí el filibusterismo político me parece interesante cognitivamente. Es una tensión cognitiva. Pasa en el congreso norteamericano, ¿verdad? Porque hay señores que salen –algunos inteligentes–, declaman durante horas y horas políticamente, otros leen recetas de cocina, otros leen novelas... ¿Para qué? Para, utilizando una táctica filibustera, retrasar la aplicación de una ley, ¿verdad?, o una... Ustedes no. Es que como son ustedes muy, intelectualmente, burdos, pues ¿qué hacen? Usan el filibusterismo para hacer, ni más ni menos, una interpretación interesada de los reglamentos y los procedimientos legislativos. Y lo hacen así, con un decreto ley, ¿eh?, el 27 de diciembre, para poder argumentar que algo había entrado en vigor antes del 1 de enero y, por lo tanto, poder exigir estos 500 millones de euros.

En definitiva, miren: nosotros ya les hemos dicho muchas veces que no vamos a ser cómplices de sus estrategias y de sus... (*Pausa.*) Como el objetivo, que no suene hiriente, de su manipulación interesada de la legalidad.

Yo les recomiendo, hablando de filibusteros –y acabo, presidenta, permítame, nada, igual quince segundos más–, una letra de Joaquín Sabina, *La del pirata cojo*, que siempre fantaseaba lo que le hubiera gustado ser, ¿eh? Decía: «Me hubiera gustado ser Al Capone en Chicago, legionario en Melilla, tahúr en Montecarlo, el más chulo del barrio, comunista en Las Vegas, bongosero en La Habana, mejor tiempo en Le Mans, detective en apuros, marinero en Marsella y flautista de Hamelín.»

Yo solo les pido..., y le pido al señor Mas-Colell que se convierta en *conseller* de Economía y traiga a esta cámara unos presupuestos, que dejemos de debatir sobre sus fantasías de ayer, de hoy y de siempre. Traiga

unos presupuestos, porque el conjunto de catalanes se lo agradecerá. Y espero que este año... Como le decía siempre y le voy a decir cada año desde esta tribuna: ¿hasta cuándo, Mas-Colell, abusarás de nuestra paciencia?

Gracias, presidenta, diputados y diputadas.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernàndez.

David Fernàndez i Ramos

Bon dia, a totes i a tots. «El nostre límit és el cel.» Són unes paraules d'Emilio Botín del 2005, en ple tsunami immobiliari. I per pirateria, segurament, Jordi, la dels bancs, també. Ben pirates i ben gàngsters.

És la tercera vegada, efectivament, que es parla d'aquest tema i la tercera vegada que quedarà en no res. Per tant, com al vell Monopoly, la banca torna a guanyar.

I en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Alternativa d'Esquerres, anunciar que donarem suport i votarem a favor de la proposta, i ho farem en base a arguments socials, tecnicojurídics, que no són mai els únics, i polítics.

Socials respecte a la dolorosa metàfora dels nostres dies. No deixa de ser un acte de pirateria quotidiana que amb el rescat bancari internacional acumulat des de l'esclat de la crisi de Lehman Brothers es pugui eliminar la fam al món noranta-dos cops. Nosaltres ens conformem amb un de sol, però avui els bilions de dòlars invertits en el rescat bancari mundial poden eradicar la fam al món noranta-dos cops.

L'altre, perquè no deixa de ser simptomàtic, i aquí es parlava de l'estalvi, també, que en cinc anys de crisi a l'Estat espanyol... Senyor Lucena, l'Estat espanyol «matxaca» aquest país i «matxaca» la resta de pobles de l'Estat. Per tant, també castiga el poble andalús, i el poble gallec, i el poble basc. Penso que no parlem tant de societats com d'estats i d'oligarquies. Però la banca espanyola en cinc anys de crisi ha guanyat 80.000 milions d'euros. Nets. I és veritat, per dir-ho tot, que fonamentalment a través de la seva expansió colonial a l'Amèrica Llatina.

I la mateixa banca, que és la que s'adjudica pensions amb frau a Nova Jersey, la que té doctrines específiques que especifiquen la impunitat del banquer, i per això hi ha una doctrina que és diu «Botín», que és una doctrina jurídica que diu que si et dius Emilio Botín no només no et condemnaran, sinó que no arribaràs ni a judici..., o la d'aquells alts càrrecs de la banca que cobren avui fins a 758 cops més que qualsevol treballador o treballadora dels Països Catalans o de l'Estat espanyol.

Respecte a la solidesa dels arguments jurídics, és veritat que fa la llei, l'Estat espanyol, perquè fa la trampa. I, realment, en l'ofensiva de l'Estat espanyol concorren molts elements de surrealisme, no precisament

màgic, de ficció ficcionada i de Kafka. Que el Govern de l'Estat espanyol anunciï un anunci per gravar els dipòsits bancaris i que digui que el gravamen serà de zero és un acudit i un disbarat, i és una autèntica *marca España* de com es fan les coses. Un disbarat; un insult, també.

I en l'àmbit dels arguments jurídics, amb tres especificitats. Fonamentalment, amb una nova mostra de l'auge recentralitzador per evitar que les comunitats autònomes puguin legislar. I un pas més enllà, singularment, perquè no pugui legislar la comunitat autònoma de Catalunya i trencar allò que reivindicuem des d'aquest grup, que és que el futur d'aquest país l'hauria de decidir la seva gent legítimament.

A propòsit de bunyols i bunyoleries, també és una proposta que l'executiu espanyol introdueix alterant el procés legislatiu: s'incorpora l'article 19 quan arriba al Senat, també per la porta del darrere i sense aprovació prèvia al Congrés.

I una altra especificitat és que òbviament vulnera i as-salta..., i legisla saltar-se qualsevol mecanisme de compensació a Catalunya, perquè introdueix aquella lletra petita que diu que serà aplicable a totes aquelles comunitats autònomes que hagin legislat en aquesta matèria abans de l'1 de desembre de 2012. És a dir, excloent-ne Catalunya. Extremadura, Andalusia, Canàries i/o Astúries sí que podrien acollir-se a aquest mecanisme de compensació. Per tant, les arques de la Generalitat no veuran els 400 milions d'euros previstos.

Hi ha altres elements, segurament, jurídics: finalment, on s'atempta és a la sobirania política d'aquest poble; també és veritat que esberla l'autonomia financera i els principis formals, constitucionals, de lleialtat i cooperació, i finalment també hi ha un frau, perquè es parla de doble imposició, quan aquí no col·lideix una doble imposició quan un dels gravàmens legisla que és zero.

Per tant, una nova presa de pèl, una nova guerra de bloquejos a la capacitat de governar-nos nosaltres mateixos, més llenya al foc i foc a la barraca.

I, després, finalment, que per nosaltres són les fonamentals, hi han les raons polítiques, que després tenen una traducció sempre juridicollegal.

Primera conclusió política: malgrat que s'aprovi aquest recurs d'inconstitucionalitat, durant aquest any, i per sisè any inconstitucionalitat, una part de la banca continuarà guanyant i una altra part la rescatarem.

No deixa de ser singular, per a aquells tan preocupats per Madrid i l'Estat espanyol, que el cost parcial del rescat bancari, que el volum del frau fiscal a l'Estat espanyol, que els interessos del deute, de la «deutecràcia» que van sacrificar PP i PSOE amb la reforma de l'article 135, o que el patrimoni de les dotze famílies espanyoles més riques, que són 37.000 milions d'euros... Algun dia esperem que canviem les prioritats i les polítiques i en comptes de combatre l'extrema pobresa comencem a combatre l'extrema riquesa, perquè la termodinàmica que les vincula és evident.

Per tant, la banca guanya. No només el Govern de Madrid impedeix que gravem els dipòsits, sinó que a

més també garanteixen que seguiran rescatant la banca. Nosaltres ho hem dit mil vegades: estem perquè caiguin no només els bancs que han fet fallida, sinó sobretot perquè caiguin els seus responsables, alguns dels quals –i uns quants, ministres del PP– estaven asseguts al consell d'administració de Bankia.

Al grup proposant també els diríem que més enllà dels arguments jurídics, que sempre són importants, pensem que en aquest cas els importants són els polítics, aquells que es vinculen no tant a la legalitat constitucional com a la legitimitat democràtica de si som nosaltres qui ens governem o si no ho som. No només perquè Madrid impedeix la tasca legislativa, sinó sobretot perquè som un país tècnicament intervingut i econòmicament rescatat.

Però els diríem que a nosaltres se'ns fa difícil justificar el recurs d'inconstitucionalitat emparant-nos en un Tribunal Constitucional que va dir que manaven més deu jutges que tota la sobirania d'aquest poble..., quan una LOFCA que va néixer d'un cop d'estat el 23-F i que va suposar la recentralització autonòmica i aquell maleït «café per a tothom».

Els arguments, afortunadament, els que tenen més pes, són socials, són fonamentalment econòmics. Ja està bé de rescatar bancs i d'abandonar a la seva sort milers de persones als Països Catalans, a l'Estat espanyol i al sud d'Europa. I si Emilio Botín deia que «el nostre límit és el cel», al nostre parer el nostre límit col·lectiu ha de ser la pròpia paciència. Ja està bé, és hora que s'acabi el malson, que es socialitzin sempre les pèrdues i es privatitzin els guanys. I si no ho fem així, segurament guardarem un silenci força semblant a l'estupidesa, al cinisme o a la pura complicitat amb els taurons financers que alguns grups d'aquesta cambra han posat de manifest fa menys de mitja hora.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustríssima senyora Montserrat Ribera.

Montserrat Ribera i Puig

Gràcies, presidenta. Honorable conseller Mas-Colell, consellers, diputats i diputades, jo faré també, molt breument, un resum, igual que s'ha fet, de com va començar aquest impost.

De fet, hi ha dinou països a Europa que ja l'apliquen. Si no aquest, de similars que podrien ser un referent. Però va començar a Extremadura, tal com s'ha dit, i amb un recurs d'inconstitucionalitat per part del Govern espanyol. S'aplica després en altres comunitats autònomes, com Andalusia, ja s'ha dit; també a Catalunya. I el Govern espanyol, quan presenta aquest recurs d'inconstitucionalitat..., el senyor Montoro diu que les comunitats autònomes en matèria fiscal han d'harmonitzar-se. És a dir, totes han de fer el mateix; unes no poden anar per aquí i les altres poden anar per allà. Però l'any 2012 el Tribunal Constitucional declara l'impost extremeny

ajustat al marc constitucional. I precisament Extremadura aquest any compleix el seu objectiu de dèficit gràcies a molta part d'aquest impost i dels avals que hi havia posat. Per tant, no parlem de poca cosa.

Llavors l'Estat fa una tramitació al Senat del projecte de llei que s'adopta per a diverses mesures tributàries, aquest calaix de sastre, i el Grup Parlamentari del PP presenta una esmena amb què crea, amb efectes des de l'1 de gener de 2013, l'impost sobre dipòsits bancaris amb un tipus d'interès zero. Per tant, sense finalitat recaptadora i amb l'objectiu final d'impedir que les comunitats autònomes puguin recaptar d'alguna forma.

I jo, senyor Cañas, si no vaig mal documentada, tinc entès que el Govern de la Generalitat aprova aquest projecte de llei en sessió de 18 de desembre de 2012. Per tant, no sé si els filibusters són els altres, o potser –potser– també ho és vostè. I, en tot cas, no té per què ser un impost que es traslladi a la gent. Vostè sap el que és la competència. Per tant, la competència... Hi ha molts impostos en aquests moments..., moltes comissions bancàries que hi han entitats que les cobren i entitats que no les cobren.

I jo, la veritat, ens tracta de burros, de «burdos», de no sé què. Escolti, jo no tinc res personal contra vostè, però vostè és que tinc la sensació que és un amargat i un ressentit. I, escolti'm, segurament si vostè tingués més felicitat emocional podria aportar molt més en aquesta sala. Jo, de veritat, escolti'm, m'agradaria moltíssim. I, per tant, perdoni'm, és... Realment, jo l'aprecio, perquè penso que vostè és una persona intel·ligent.

Bé. Continuant amb tot plegat –la creació d'aquest impost per part de l'Estat amb una esmena del Senat–, el PP proposa crear aquest impost preveient l'adopció de mesures compensatòries a la disminució d'un ingrés, perquè, és clar, Extremadura deixa de cobrar aquest ingrés, i també Andalusia; en canvi, Catalunya, Astúries i les Illes Canàries, doncs, aquestes..., no sabem què passarà.

Per tant, és que és tan incongruent, té unes conseqüències..., que si tu regules un impost sense cap mena de voluntat recaptadora..., o sigui, això vol dir que tu crees un menyspreu a aquelles comunitats. I, per altra banda, si les has de compensar..., o sigui, no recaptaràs i a sobre pagaràs. I després se'ns demana als governs autonòmics que retallem. És que això realment és insòlit. És com aquell negocí del Robert amb les cabres. I així ens van les coses, a Espanya, probablement, perquè és que fem els negocis del Robert amb les cabres. De fet, potser, a dia d'avui som on som precisament per tot plegat.

Es va entrar amb una esmena al Senat, eh?, i sembla que es va utilitzar malament el que s'entén per una esmena. I això nosaltres pensem que ratlla el frau de llei, ja que és aquest ús indegut del que és una esmena –es va dir l'altre dia–, perquè això provoca una nova iniciativa legislativa, i el Senat no està legitimat per fer-ho, això. I això és una vulneració del principi democràtic segons la Constitució espanyola i una agressió, com ja s'ha dit aquí, a l'autogovern.

Però no en tenen prou, i el Govern de l'Estat presenta un recurs d'inconstitucionalitat..., per crear impostos

la Generalitat. I diu: «Perquè està en funcions», «perquè la urgència», «perquè la matèria que legisla no li pertoca»... Escoltin, la raó és molt simple: aquest impost havia d'entrar en vigor l'1 de gener de 2013, i els informes jurídics de la Generalitat així ho diuen, que la Generalitat té capacitat normativa per fer això. I el Consell de Garanties Estatutàries ens diu: «Escoltin, vulneren la Constitució espanyola i es vulnera l'Estatut d'autonomia.» I no una vegada –i no una vegada. Diu: «Conclusió única: l'article 19 vulnera l'article 156.1 i el 157.3 de la Constitució espanyola; no troba empara tampoc en l'article 149.1.14 de la Constitució espanyola, i vulnera l'article 203 de l'Estatut d'autonomia.»

Escoltin, ara pertoca que el Parlament presenti aquest recurs d'inconstitucionalitat, igual que farà el Govern d'aquí a pocs dies, perquè entenem que, de fet, el Govern d'Espanya l'únic que vol fer és blindar la política tributària de les comunitats autònomes, i en aquest cas de Catalunya, i minvar la capacitat recaptadora de Catalunya.

I això en els últims temps la veritat és que no és cap novetat. Ja m'entenen, eh? Hem iniciat un procés que hem iniciat, i això és una guerra freda, una guerra freda que pretén destruir i devastar tot el que faci olor de Catalunya, amb reiterades envestides i d'una forma barroera. Aquests senyors de la capital del *reino* ni tan sols s'han parat a llegir *L'art de la guerra*, de Sun Tzu, un llibre mil·lenari, ja ho deuen saber, no?, però que sí que diu que quan vols envair o vols conquerir un territori no s'ha d'arrasar, perquè després realment no en queda res. I això és el que fan.

I després ens parlen de casos com els que ha dit la senyor Dolors Montserrat, a la qual jo tinc afecte; ho sap. Ha parlat d'una persona del Berguedà, d'una persona del Barcelonès, a qui no es paga. Escolti, no se li paga perquè no ens paguen. I perquè... (*Forta remor de veus.*) No, no..., perdoni. Escolti, jo no en tinc gens, de barra. (*Persisteix la remor de veus.*)

La presidenta

Senyors diputats! –senyors diputats!

Montserrat Ribera i Puig

I li demanaria que..., jo l'he escoltada. Escolti, Llei de la dependència...

La presidenta

Senyors diputats...

Montserrat Ribera i Puig

...vuitanta per cent l'aporta Catalunya; 20 per cent, qui l'aporta? L'Estat espanyol. És una vergonya –és una vergonya. I si ens volen ensorrar, doncs, escolti, nosaltres ens defensarem, eh? Però són els instigadors i els còmplices de tot això, el Partit Popular de Catalunya. I ens treuen l'euro per recepta, i ens treuen les taxes judicials, i ens treuen tots els impostos bancaris. Escolti'm, no ens deixen recaptar 500 milions que hi ha-

vien estimats de recaptar per tot això. Si es fan quatre números, escolti'm, només amb aquests tres impostos que no ens deixen aplicar –simplement l'euro per recepta, les taxes judicials i l'impost sobre dipòsits bancaris–, ho vaig dir l'altre dia, són 700 milions d'euros. Això són 0,35 punts menys de dèficit.

Si a això hi suméssim tot el que se'n va i no torna, aquests 16.000 milions d'euros –i deixem-ho, en veu de la senyora Camacho, en 11.000 milions d'euros, crec que va dir un dia–, és que això seria un superàvit de 5,5 punts. Escolti, nosaltres tancaríem el nostre exercici econòmic amb 3,95 punts de superàvit. Escolti'm, contesti'm els pressupostos que faríem. Quins pressupostos hem de fer amb el 0,7 per cent? Ho explicava el conseller: és un desastre. Però és que si els fem amb l'1,5 és un desastre, i si els fem amb l'1,6 és un desastre. És que no podem continuar, en aquest sentit.

I, per tant, escolti, nosaltres votarem totalment a favor del que s'ha presentat, perquè hi estem d'acord. El Govern també ho farà. I penso que Catalunya s'ha de defensar de totes aquestes envestides. Per tant, demanem a tots els grups polítics que hi pensin i que donin suport a aquesta iniciativa, que pensem que pot ajudar a retallar molt menys als catalans i les catalanes, que em sembla que ja en porten un bon tip i un bon sac.

Gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Ara cridarem a votació, però vull –vull– recordar als diputats i diputades, i expressament a alguns diputats i diputades en aquesta sessió, que s'han de respectar les regles d'ordre establertes, que s'han d'evitar pertorbacions o desordres..., i fer-se acusacions o recriminacions entre ells, o pronunciar expressions inconvenients a un altre diputat o a un altre company. Jo els demano que tinguin cura del seu comportament en aquest Ple. Alguns s'han sentit molestos, i crec que tenen raó. Però no pot ser que manifestem públicament si estem o no estem en desacord.

Ara demano que vinguin a votar.

(M. Dolors Montserrat i Culleré demana per parlar.)

Senyora Montserrat...

M. Dolors Montserrat i Culleré

Per al·lusions.

La presidenta

Té trenta segons.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Perquè, com vostè deu haver pogut comprovar, en aquesta intervenció, o en aquest punt de l'ordre del dia, la Dolors Montserrat no hi era, oi? Vull dir, sí que hi era, asseguda al meu escó treballant.

Senyora Montserrat Ribera, permeti'm que li ho digui: Benestar Social, del Berguedà, té munts d'expedients

que estan endarrerits. I, per tant, és lògic que un o altre els defensi. I espero que vostè pugui dir a la consellera Munté, que fins i tot prové d'UGT, per tant, els valors socials els té posats al cor...

La presidenta

Senyora Montserrat...

M. Dolors Montserrat i Culleré

...que pagui –que pagui. Però esperin una cosa: és que la senyora Ribera... No, li ho dic a vostè, senyora presidenta...

La presidenta

Senyora Montserrat, jo crec que ja...

M. Dolors Montserrat i Culleré

Em dirigeixo a vostè. Ve de l'escola d'«Espanya ens roba». No, home, no! Espanya ens paga...

La presidenta

Senyora Montserrat, em sembla que ja he dit...

M. Dolors Montserrat i Culleré

...i algú com vostè hauria de dir ja d'una vegada que Espanya no ens roba. Espanya ens paga. (*Crits de «Molt bé!» i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*) El que passa és que cal agilitzar més bé.

La presidenta

Se li ha acabat el temps.

(Jordi Cañas Pérez demana per parlar.)

Senyor Cañas...?

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, por alusiones directas.

La presidenta

Trenta segons.

Jordi Cañas Pérez

Sí. No, en primer lugar, agradecerle su aclaración de cuál debe ser el comportamiento entre parlamentarios.

Y después, no, simplemente decir a Montserrat Ribera que no se lo tengo en cuenta. Yo también le tengo mucho aprecio, ¿eh? Pero no confunda usted..., no es bueno confundir posicionamientos políticos, que pueden ser en ocasiones vehementes, con la amargura personal o el resentimiento, que son condiciones personales que me alegro no tener.

Yo simplemente quiero decir que ahora entiendo cuando Duran decía que Convergència había abandonado

la centralidad, porque cuando uno sustituye el argumento por la descalificación es que ha perdido.

(Pere Aragonès i Garcia demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Aragonès...

Pere Aragonès i Garcia

Sí, per al·lusions.

La presidenta

Trenta...

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies. El representant del Partit Popular ha desqualificat l'impost amb tot de propostes, no? Jo crec que... Canviï Catalunya per Extremadura, que té aquest impost vigent, que el Partit Popular governa a Extremadura i no l'ha tret, i per tant preguntis si el senyor Monago treu els estalvis dels extremanys. Estic convençut que el senyor Monago no està d'acord a treure els estalvis dels extremanys, perquè sap que aquest impost no és un impost contra els estalvis, sinó que és per demanar als bancs que ho apliquin. Per tant, apliqui's també una mica el mateix que vostè deia en el cas del Partit Popular d'Extremadura.

I al senyor Cañas li demanaria que si ens ha d'acusar tots plegats de filibusters es llegeixi una mica les dates, perquè el decret llei no és del 27 de desembre. El que és del 27 de desembre és l'aprovació de la normativa espanyola. El decret llei és del 18 de desembre. Per tant, digui si us plau...

La presidenta

Senyor Aragonès, ja se li ha acabat.

(José Antonio Coto Roquet demana per parlar.)

Senyor Coto, trenta segons.

José Antonio Coto Roquet

No, dir al senyor diputat d'Esquerra Republicana que mai m'hauria pensat que Esquerra Republicana posaria d'exemple de bon fer el senyor Monago, la qual cosa mostra el seu canvi de criteri, pel qual el felicito. *(Rialles.)*

(Montserrat Ribera i Puig demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Ribera, trenta segons.

Montserrat Ribera i Puig

Molt breument. A la senyora Dolors Montserrat: Espanya ens paga el que és nostre. Simplement. I molt que marxa i que no torna.

Gràcies.

La presidenta

Passem a la votació de la proposta per interposar un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 16/2012, del 27 de desembre, per la qual s'adopten diverses mesures tributàries dirigides a la consolidació de les finances públiques i a l'impuls de l'activitat econòmica.

Comença la votació.

Senyor David Fernández...?

Senyor Millo, ha de votar dues vegades. Senyor Millo, dues vegades «no».

Ha estat aprovat per 107 vots a favor i 26 en contra.

Proposta de resolució

sobre la iniciació d'un diàleg amb el Govern de l'Estat per a fer possible la celebració d'una consulta sobre el futur de Catalunya (tram. 250-00226/10)

Passem al punt següent de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la Proposta de resolució sobre la iniciació d'un diàleg amb el Govern de l'Estat per fer possible la celebració d'una consulta sobre el futur de Catalunya.

Atès que aquesta proposta de resolució ha estat presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula en primer lloc l'ihustre senyor Pere Navarro en nom del Grup Parlamentari Socialista.

Pere Navarro i Morera

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president absent, senyores i senyors diputats, els asseguro que afronto aquest debat amb un sentiment contradictori. Per una banda, em sento orgullós d'haver propiciat que el Parlament reuneixi una majoria tan àmplia com la que sembla que aconseguirà aquesta moció entorn del dret a decidir. Per altra banda, sincerament, em genera una profunda tristor que aquest fet s'hagi produït com a conseqüència d'una votació al Congrés dels Diputats i que l'acord no fos possible el proppassat 23 de gener.

Senyores i senyors diputats, i molt especialment senyor president absent, l'acord que avui assolim ja el teníem el dia 23 de gener. Per què no el van propiciar? Perquè va posar el concepte de sobirania per davant de la possibilitat d'arribar a un gran acord, de més de cent diputats, al voltant d'allò amb què sí estem d'acord.

Cada vegada tinc més clar que el PSC és l'únic que defensa de veritat un dret a decidir realista i possible, tot i que ens oposem obertament a la independència com a solució. El nostre dret a decidir és la suma del principi democràtic i del principi de legalitat. És a dir, el mateix que les democràcies avançades del món, com el Canadà o el Regne Unit. I tot plegat, sumat a una solució: la reforma federal, i a un camí: el del diàleg i l'acord. Jo contraposo la nostra posició sensata a l'alternativa de Convergència i Unió i Esquerra Republicana, que és un carreró sense sortida i que pretén internacionalitzar el conflicte; a la del PP, que és l'immobilisme, i a la d'Iniciativa, que diu voler un mo-

del federal però que es va abstenir en el text que obria aquest camí al Congrés dels Diputats.

Si el procés té un final incert, o, en paraules del mateix Govern, «no predeterminat», per què evitar una comissió d'estudi sobre la reforma constitucional? Senyor Mas, senyor Herrera, senyor Rivera, per què prefigurar ideològicament el Consell de Garanties Estatutàries? Per què intentar fer la llei de consultes en tres setmanes? Per què? Alguns partits que estan als extrems ja sabem que volen el que volen: uns, marxar, i altres, quedar-se igual. Però per què no trobar alternatives que evitin la trencadissa per part d'aquells que encara tenim alguna esperança?

La nostra raó de ser és la cohesió social i la unitat civil. Volem ser un poble unit, des de la diferència, des del pluralisme, des de l'ús de les nostres llengües. Això també fonamenta el nostre dret a decidir i la proposta de reforma federal que plantegem. Creiem que és moment de construir una nova centralitat política fonamentada en el pacte i el diàleg, i no en l'enfrontament i el conflicte.

En definitiva, senyores i senyors diputats, el PSC té el seu camí: la reforma constitucional. I no vol la independència, vol un estat federal. Però està d'acord que els catalans hem de poder decidir el nostre futur, i estem d'acord que la millor fórmula per arribar-hi és que hi hagi un acord entre el Govern de Catalunya i el d'Espanya. I no ho dic només jo, ho diuen també l'Institut d'Estudis Autonòmics, intel·lectuals, entitats, agents econòmics i socials.

I em pregunto: si estàvem d'acord amb el text que avui votarem, per què no van començar per aquí, senyor president absent? –segur que la senyora vicepresidenta li ho comunicarà al senyor president–, per què no van començar per aquí? Si el primer punt del seu programa de Govern vol un referèndum i tenien un camí compartit, per què no va proposar aquest camí? Si podíem tenir un text amb el suport de més de cent diputats, per què no va començar per aquí? I espero que ningú em respongui que no van començar per aquí perquè era el camí del PSC, perquè els recordo que és cert: aquest era el camí que proposava el PSC, però el text que votarem avui és exactament el que va proposar el seu grup parlamentari al Congrés, no el meu.

Què va canviar entre el 23 de gener i el 22 de febrer per canviar la seva posició en el camí cap al dret a decidir? Potser és que pensaven que el PSC no seria coherent. Però es van equivocar: el PSC no defensa ni camina cap a la independència de Catalunya, sinó que defensa, com ja els he dit, el federalisme. Això ja ho saben, però hem deixat clar que estem d'acord que els catalans puguem decidir, i els ho dic clarament: que el partit que ha estat més valent i ha arriscat més pel dret a decidir hem estat els socialistes, cosa que no deixa de ser curiosa, sobretot quan sento alguns dels seus discursos.

I, arribat el moment del referèndum, cada partit que defensava la posició que vulgui; la nostra ja la coneixen. Per cert, abans, en la sessió de control, el senyor president ha fet una afirmació: parlava del fet que els referèndums es guanyaven o es perdien. No, no ens equivoquem –no s'equivoquin, al Govern–: el referèndum

no el guanyarà ni el perdrà el Govern, el referèndum el guanyaran democràticament els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, surti el resultat que en surti. Però, d'entrada, si compartim un camí per arribar-hi, explorem-lo a fons. Avui, senyores i senyors diputats, farem una votació que s'hauria d'haver produït fa gairebé dos mesos. En definitiva, i si em deixen retornar-los la ironia del 23 de gener: benvinguts siguin al camí sensat per aconseguir el dret a decidir.

Però vull acabar aquesta intervenció fent algunes propostes que afecten el «com» de l'execució d'aquesta moció. Un «com» en què em tindrà al seu costat, senyor president –espero que li ho comuniquin. Volem una negociació de veritat, no volem una negociació de dues hores. Volem un esforç sense precedents per part del president de la Generalitat i per part de tots els que avui votarem la proposta del PSC. Estic convençut que el president està content que avui hi hagi més vots entorn de la nostra proposta, que també és la seva, que entorn de la del 23 de gener. Però també ha de ser conscient que se li gira feina. El senyor president ha d'agafar aquesta resolució amb tota la força que li donen més de cent diputats i ha d'anar a parlar amb el president del Govern d'Espanya; però no només: ha de parlar amb tots i cadascun dels líders dels partits estatals, ha de parlar amb tots i cadascun dels presidents autonòmics, ha de parlar amb tots i cadascun dels ex-presidents catalans i espanyols, i ha de fer de president en majúscules, i ens tindrà al seu costat.

Sóc plenament conscient de les dificultats i les reticències que aixeca el dret a decidir a Espanya, i els asseguro que, de moment, qui millor sap això, en aquest Parlament, sóc jo, per raons òbvies. I, de fet, m'atreveiria a dir que, almenys amb els socialistes espanyols, la feina del president ja l'he començat jo mateix.

Tenen l'obligació d'esgotar totes les vies, d'aplicar tota la pedagogia, d'utilitzar tots els instruments al seu abast. I, si m'ho permeten, no és una mica estrany que estiguem dient i votant avui que el que va primer és pactar amb el Govern d'Espanya, i que vostès estiguin posant els esforços a explicar el procés fora d'Espanya? No és una mica estrany que el president expliqui a Holanda o a Brussel·les el procés i que encara no s'hagi reunit amb els líders espanyols per explicar la seva proposta? Ajudarà més el procés fer pedagogia amb el president d'Andalusia, per exemple, o amb el de Flandes? No ens fem trampes: si creuen realment en allò que avui votaran, canviïn les seves prioritats i treballin dia i nit en la cerca de l'acord amb el Govern d'Espanya. És el camí correcte i, ho reitero, és el camí que suscita més acord en aquest Parlament, com avui es demostrarà.

Senyores i senyors diputats, si algú els ha dit que aquest procés seria curt o senzill els ha enganyat, perquè el que sí que m'atreveixo a dir és que si ho fem bé l'objectiu és possible. Sóc demòcrata, i vull que la gent voti. No sóc independentista: sóc federalista, i per això defensaré el «no» quan arribi el moment. Però el que és important és que aconseguim que cadascú voti el que vulgui, però que pugui votar. Fem-ho bé, facin-ho bé, fem-ho junts.

Moltes gràcies.

La presidenta

Passem... (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)
Per posicionar-se sobre aquesta proposta de resolució té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Marta Rovira.

Marta Rovira i Vergés

Gràcies, presidenta. Benvolguts diputats, senyors diputats, senyor Pere Navarro, avui no li parlarem d'independència ni tampoc parlarem de federalisme. Em sembla que tothom coneix quina és l'opció política que defensa per al futur del nostre país Esquerra Republicana de Catalunya des de fa molt de temps; tampoc en vam parlar el 23 de gener en aquest Parlament, d'independència.

Entrem a valorar la resolució que vostès han presentat des del Partit Socialista de Catalunya. És una resolució que fa referència al diàleg, és una resolució que fa referència al dret a decidir; al diàleg, com un dels principis que ha d'inspirar l'exercici de la democràcia –no ho podríem entendre de cap altra manera. És una resolució que no parla ni d'un full de ruta sobre el futur del nostre país, que no parla de la reforma de la Constitució i que tampoc parla –i no ho voldríem entendre així, no ho podem entendre així– de supeditar la sobirania popular del poble de Catalunya a la voluntat del Govern espanyol.

Aquesta resolució, la que vostès presenten, demana que el Govern de la Generalitat de Catalunya dialogui amb el Govern de l'Estat per tal que els ciutadans de Catalunya puguin decidir democràticament el seu futur, entenem que polític –polític, la resolució no ho diu. Entenem que és el futur polític, el que han de decidir els ciutadans de Catalunya mitjançant aquesta consulta.

La declaració de sobirania aprovada per aquesta mateixa cambra el passat 23 de gener deia exactament el mateix: aquesta declaració de sobirania aprovada pel Parlament de Catalunya el dia 23 de gener apostava pel diàleg com un dels principis fonamentals i bàsics de l'exercici de la democràcia aquí i a qualsevol lloc del món –no podria ser d'altra manera. Per tant, avui, què volen que els diguem? Votarem una vegada més a favor del diàleg, votarem una vegada més a favor del dret a decidir i, de fet, votarem tantes vegades com facin falta –tantes vegades com faci falta– a favor del diàleg i a favor del dret a decidir.

Dir-li que estem contents, estem satisfets que avui s'eixampli la majoria del passat 23 de gener. Estem realment satisfets que avui siguem més en aquest consens perquè els ciutadans de Catalunya decideixin democràticament quin és el seu futur polític, perquè entenem que és aquesta legislatura que hem de centrar-nos en la democràcia, en la consulta i en el fet que els ciutadans puguin decidir quin futur polític volen per al nostre país.

Deia que aquesta resolució parla del diàleg –parla del diàleg. El diàleg ve d'una paraula llatina, *dialogus*, que vol dir «el discurs racional»; parla del diàleg, que

en grec –prefix *dia-*; *logos*, «paraula»–: «a través de la paraula»... I sí, li he de respondre que sí, que nosaltres vetllarem i ajudarem el Govern de Catalunya perquè, a través de la paraula, a través del discurs absolutament racional –perquè no se'ns acudeix cap altra més manera de fer-ho–, parli amb el Govern de l'Estat, el convenci perquè els ciutadans de Catalunya decideixin el seu futur. Farem tot el que estigui a les nostres mans, i per la via del diàleg, per tenir aquesta consulta que es mereixen els nostres ciutadans i que ens la reclamem, i mai millor dit, a crits, en les últimes manifestacions al nostre país.

No parlem d'independència ni parlem de cap opció política. Estem en un eix en què només parlem de la democràcia i del dret a decidir. Per tant, avui deixi'ns dir-li que votarem a favor de la seva resolució, deixi'ns dir-li que el que demanem, una vegada més, al Govern de la Generalitat és que exerceixi la dialèctica, que exerceixi aquest art de diàleg per convèncer el Govern de l'Estat, com tantes vegades ha fet el Govern de la Generalitat de Catalunya en tants altres projectes de país.

De fet, hauríem de dir que el diàleg com a tal ha sigut la clau del progrés de la humanitat. Coneixem el diàleg i l'art de la dialèctica des de Plató mateix. Els presocràtics ja parlaven de l'art del diàleg. Marx, o Hegel o Engels, fins i tot, i algun amb una crítica molt raonada com Sartre. Però deixin-me que avui aparquem la filosofia –ho demanaria a tots, que aparquem la filosofia– i que passem a la realitat, perquè un diàleg és una conversa entre dues o més persones que estan disposades a escoltar-se i a entendre's, entre dues o més persones que tenen el desig d'arribar a una entesa i arribar a un acord. I aquí demanem que el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat dialoguin amb la voluntat que arribin a un acord. Perquè hi hagi un diàleg, cal que les dues parts en tinguin ganes, que existeixi aquest diàleg. Aquest diàleg que avui aprovem aquí, una vegada més, no depèn ni de la voluntat del Govern de Catalunya, ni depèn de moltes resolucions que aprovi aquest Parlament de Catalunya i, és molt trist dir-ho, però de vegades tampoc depèn del que pensin i demanin els ciutadans del nostre país. Saben de què depèn el diàleg, realment? Saben de què depèn, que existeixi aquest diàleg entre el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat? Que hi hagi diàleg depèn que el Govern espanyol també aposti per votar, d'una vegada per totes, a favor d'una resolució d'aquestes característiques a les Corts Generals. Que hi hagi diàleg també depèn que dirigents del Partit Socialista Obrer Espanyol votin a favor d'una resolució d'aquestes característiques a les Corts Generals; d'això, també depèn el diàleg.

Depèn que, evidentment, tots també apostem perquè existeixi aquest diàleg: no només depèn de la nostra voluntat. I això ens preocupa enormement, perquè saben què evidencia, que no hi hagi voluntat per part del Govern espanyol de dialogar? Que a l'altra banda no hi ha ningú –ningú. I ens preocupa perquè el diàleg s'acaba convertint en un monòleg. Ens preguntem, una vegada més, per què el Govern espanyol no vol que els ciutadans de Catalunya decideixin com volen sortir de la crisi. Ens preguntem, una vegada més, per què ni el

Partit Popular ni el PSOE no volen que els ciutadans de Catalunya decidim què ens convé com a societat. Ens preocupa i ens preguntem per què el Govern espanyol ens nega, una vegada més, allò que necessitem tant. Una cosa li vull deixar molt clara: la consulta de Catalunya no pot quedar supeditada a la manca de diàleg per part del Govern espanyol. I com que el Govern espanyol ha negat reiteradament fins ara el dret a decidir, el nostre futur, no podem deixar de preguntar-nos què farem després d'intentar dialogar tantes vegades com sigui possible. Què farem, després d'intentar dialogar tantes vegades com sigui possible i que el nostre diàleg sigui contemplat com un monòleg? Què faran, vostès, senyors del Partit Socialista de Catalunya?

Alguns ja ho sabem, què farem, quan aquest diàleg fracassi perquè a l'altra banda no hi ha ningú. Què farem? Doncs, farem el que toca. Sabem que per damunt de la Constitució espanyola només hi ha la sobirania dels ciutadans de Catalunya. Sabem que per damunt del Tribunal Constitucional i del mateix Consell d'Estat només hi pot haver la voluntat democràtica dels nostres ciutadans. Sabem que per damunt de qualsevol partit polític dels que hi ha aquí hi ha la voluntat del nostre poble. I això és el principi de sobirania, allò que també vam dir el 23 de gener passat.

Com he dit, la voluntat del poble de Catalunya –la consulta del poble de Catalunya– no pot quedar supeditada a la manca de diàleg per part del Govern espanyol. I crec que tots els diputats que avui votarem a favor del dret a decidir i del diàleg, una vegada més en aquesta cambra, tots aquells diputats demòcrates que estem a favor de la democràcia tenim una obligació avui, a partir d'aquí. Tenim una obligació, com a demòcrates, de convocar la consulta que ens demanen els nostres conciutadans, perquè els demòcrates tenim l'obligació de posar a les mans dels nostres ciutadans les decisions més importants d'aquest país.

Ningú –ningú, ningú–, ni res, està per sobre de la voluntat del poble. Per tant, això –això–, senyors del Partit Socialista, és el que esperem també de vostès com a demòcrates: que ens acompanyin fins al final d'aquest camí del dret a decidir, i que quan pertoqui, posin a mans dels ciutadans del nostre país la voluntat popular i la voluntat de decidir quin futur volen.

El dret a decidir dels catalans, i cal dir-ho una vegada més –ho vam dir el 23 de gener–, no el pot decidir el Govern de l'Estat espanyol. No ens pot delimitar ni limitar quin és el nostre dret a decidir. No pot limitar ni delimitar la democràcia.

La democràcia, el principi democràtic, és universal, i tampoc el pot limitar cap llei ni cap norma suprema ni cap constitució. El principi democràtic és internacional i és universal. No hem de sol·licitar ni permís ni autorització a cap govern per exercir la democràcia, perquè emana directament de la voluntat del poble: principi de sobirania –que no sobiranista, principi de sobirania.

I no podem admetre tampoc que a Catalunya existeixin dos drets a decidir. Perquè el dret a decidir es fonamenta en el principi democràtic, que és universal i

és únic. El dret a decidir no pot formar part de posicionaments partidistes.

Acabo dient que celebrem, avui, que el Partit socialista de Catalunya ens presenti aquesta resolució sobre el diàleg i el dret a decidir. Celebrem avui que eixamblem el consens entorn del dret a decidir. És magnífic. Però també els demanem... –específicament a vostès, senyors del Partit Socialista de Catalunya–, els demanem que ens acompanyin al final del camí. I que quan aquest diàleg manqui, quan ja no hi hagi possibilitat de diàleg, també es posin al costat de la gent, al costat de la voluntat del poble de Catalunya, quan el diàleg no sigui possible. Perquè el poble..., el poble ja ha decidit, i ha decidit decidir.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorables consellers, és la segona vegada, en poc més de dos mesos, que veiem en aquest Ple del Parlament una proposta que, des del nostre punt de vista, entenem que res té a veure amb les necessitats i els problemes que en aquest moment pateixen els ciutadans de Catalunya. Convergència i Esquerra Republicana estan posant en el centre del debat polític els seus problemes, que certament estem convençuts que no són els problemes dels catalans: atur, crisi, situació econòmica, el benestar de les persones i el benestar de les famílies.

Per això, en el seu moment, el Grup Parlamentari del Partit Popular varem proposar celebrar un ple extraordinari –bàsicament el primer o el segon d'aquesta legislatura– per abordar, per veure com es podien abordar, des del Govern de la Generalitat, els problemes que ens ofereix la crisi i les seves conseqüències.

M'imagino –ens ho imaginem– que això no els deuria semblar prou important, ja que no vam aconseguir el suport ni d'altres grups parlamentaris, i la Junta de Portaveus també ho va negar reiteradament.

Ara el PSC, el Partit Socialista de Catalunya, s'adhereix a aquesta boja carrera separatista, posant el seu granet de sorra per la ruptura entre Catalunya i la resta d'Espanya. I, segurament, ara mai més ja el senyor Navarro podrà dir allò que deia en una entrevista, fa poc, no? Que deia: «Jamás seremos el tonto útil de Convergència i Unió.» Segurament, això ja no ho podrà dir vostè més. Perquè, certament, el que estan fent avui amb aquesta proposta és donar oxigen a l'independentisme, donar oxigen a les tesis separatistes de Convergència i Unió i d'Esquerra Republicana.

Jo no sé si ho han sentit, però en la intervenció anterior jo crec que ja ha quedat demostrat que Convergència i Unió està en guerra –està en guerra freda. No sabem amb qui. No sabem si entre ells mateixos o ho

estan entre ells i Esquerra Republicana. Però ells estan en guerra freda, tal com ho ha dit la diputada de Convergència i Unió.

Senyor Navarro, que entenem la seva motivació? Entenem que la seva motivació sigui, precisament, intentar resoldre els problemes interns del Partit Socialista de Catalunya. Però ignora que això li generarà problemes externs. I no li parlo del PSOE, que també ho podria fer, li parlo dels problemes externs que li pot provocar el Partit Socialista als seus votants –que, per cert, cada vegada són menys– dintre de la mateixa Catalunya. Però, de passada que intenta resoldre els seus problemes, col·labora a sumar vots adeptes a la voluntat de Convergència i Unió i Esquerra Republicana.

Repeteix que, per al Partit Popular, la nostra prioritat era i és continuar buscant i cercant mesures per alleugerir els efectes de la crisi. I estem plenament convençuts que el paper que ens toca jugar als polítics és el d'intentar resoldre els problemes dels ciutadans i no generar-los més problemes. Alguns parlen només de consultes. Nosaltres, hi insisteixo, voldríem parlar de com sortir de la crisi.

De totes maneres, hem de reconèixer, cal reconèixer que la proposta que ens porten avui a votació i a consideració d'aquest Ple és una proposta diferent de la que es va portar el mes de gener. Aquella, al nostre entendre, era illegal i deshonest; la d'avui té una virtut, i és que només és deshonest.

Convé recordar que aquesta proposta, la que avui porten a votació en aquest Ple –i ho deia el senyor Navarro..., no sé si el senyor Navarro o la senyora Rovira–, és la que va presentar Convergència i Unió al Congrés, segurament perquè en aquell moment no es van atrevir a presentar la mateixa que havien presentat en el Parlament de Catalunya. Aquí, òbviament, estan sotmesos a la voluntat del soci parlamentari, a la voluntat d'Esquerra Republicana.

Aquella proposta, la del mes de gener, tenia o va tenir la «virtut»... –permeti'm que li ho digui entre cometes–, va tenir la «virtut» de dividir el Partit Socialista de Catalunya. La que presenten avui també té una virtut, que és la de dividir el Partit Socialista Obrer Espanyol. Cap de les dues, però, té l'autèntica virtut, que hauria de ser la d'abordar els problemes de la nostra societat i dels catalans.

Senyor Navarro, podria mantenir vostè encara aquella frase que deia en una entrevista –la que li he ensenyat abans–, que «el PSC i el PSOE són un punt d'unió entre Catalunya i Espanya»? Ho creu, sincerament, que això és així? Creu que aquesta proposta serveix ni tan sols per unir els catalans? Ja no li pregunto si pot unir el PSC o el PSOE. Crec que la resposta és molt evident. Creu que pot unir els catalans?

Si ens centrem ara en el contingut, la proposta és, en aparença, impecable. I ho deia la senyora Rovira, retòricament, no?: «Diàleg, dret a decidir, democràcia.» Però vostès saben, o com a mínim ho haurien de saber, que l'autèntic objectiu de la proposta no és ni el diàleg, ni és la democràcia, ni molt menys el respecte a la legalitat –que, per cert, s'ha citat més aviat poc,

o no s'ha citat–; l'objectiu de la proposta és la independència, simplement i planerament.

Mirin, per fer una consulta, cal estar en condicions de... –i ho repetiré–, legalment, ser capaços de satisfer-ne el resultat. Podem consultar, per exemple, als catalans sobre si estan d'acord amb els objectius de dèficit o no hi estan d'acord. Però el Govern de la Generalitat de Catalunya no tindrà la capacitat de flexibilitzar aquest objectiu de dèficit, i, si m'ho permeten, ni tan sols el Govern de l'Estat. Serà la Unió Europea la que en tindrà capacitat. Per tant, seria deshonest preguntar als ciutadans sobre una cosa que després no podem complir.

I això és el que passa amb el dret a decidir sobre la independència. No depèn del diàleg amb el Govern de l'Estat... Que, per cert, senyor Navarro, a vostè li demanava el president de la Generalitat que encetés el diàleg amb el president del Govern per fer efectiu el dret a decidir. Permeti'm una recomanació: abans que el senyor Mas vagi a demanar al president del Govern el dret a decidir que vostès defensen aquí, intenti convèncer, vostè, la senyora Chacón, o intenti convèncer també, vostè, el senyor Rubalcaba. I després poden anar a donar lliçons. Però quines lliçons vénen a donar, senyor Navarro –quines lliçons vénen a donar!

Doncs, com els deia, no depèn, l'objectiu de la consulta, ni del diàleg ni de la mateixa consulta. Saben que legalment la capacitat per fer efectiu allò que els que promouen la consulta volen, que és la independència, la tenim el conjunt de ciutadans espanyols. És la legalitat democràtica. Perquè sovint se cita la democràcia i se cita la voluntat del poble, i s'ignora la legalitat democràtica, que també és fruit de la voluntat del poble.

La capacitat d'autoritzar una consulta per assolir un objectiu com la independència no depèn del diàleg, no depèn del Govern, no depèn ni del Partit Popular ni del Partit Socialista Obrer Espanyol, no depèn ni del Congrés dels Diputats, depèn del conjunt de ciutadans espanyols. I això, que vostès ho saben perfectament –qui digui el contrari menteix–, això és legalitat democràtica.

Es pot dialogar sobre tot, però quan s'apella al diàleg per aconseguir allò que un vol, això no és diàleg, això és imposició. Es pot consultar el que vulguin. Però qui consulta ha de tenir la capacitat de poder oferir resultats. Quan qui vol consultar no té la capacitat de satisfer el resultat de la consulta, és un engany, és deshonest, és... –paraules del senyor Lucena–, és d'una «pobresa intel·lectual» molt important.

Està, el Partit Socialista de Catalunya, disposat a demanar un referèndum entre tots els espanyols sobre la independència de Catalunya? És una pregunta. I està, el Partit Socialista Obrer Espanyol, també, disposat a demanar l'opinió al conjunt dels espanyols? Perquè això és la *legalitat* a què habitualment el PSC fa referència. Aquesta és la legalitat. O és que vostès també creuen, com hem sentit, avui, dir-li al president de la Generalitat, que la legalitat catalana és suficient? Creuen de veritat això? O comparteixen el document de l'Institut d'Estudis Autònoms, que diu que la declaració unilateral d'independència seria viable? O apos-

ten més pel pla B del president: declaració d'independència tipus Kosovo?

Quin entorn internacional es refiaria d'un estat que se sent, únicament i exclusivament, vinculat a la seva pròpia legalitat? Creuen, de veritat, que una consulta entre tots els catalans és suficient? O el que volen és quedar bé amb els independentistes? I tenim la sensació que aquesta pot ser una nova variant de la síndrome d'Estocolm.

A nosaltres no ens trobaran en aquests debats que tenen per objectiu separar. Aquí, el Partit Popular de Catalunya hem vingut a sumar, a multiplicar, no a dividir, que és el que fan vostès avui: tornar a dividir. Però ara ja no divideixen ni el Partit Socialista de Catalunya ni el Partit Socialista Obrer Espanyol, ara el que estan fent és dividir Catalunya i dividir els catalans.

Senyor Navarro, no pot aspirar a resoldre els seus problemes a costa de carregar-los a les esquenes dels catalans. No és honest. Com tampoc és honest exigir a algú que doni una cosa que no és seva.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Moltes gràcies, presidenta. Fa un mes i mig, aproximadament, vam discutir la declaració de sobirania en el Parlament, i, des d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, ho vam dir clarament, vam dir que volíem fer el procés, perquè avui hi ha un esgotament, un esgotament dels intents de federalitzar l'Estat. I així ho vam entendre des d'Iniciativa i des d'Esquerra Unida el 2010. Alguns no ho van entendre així, però nosaltres ho vam entendre així. Perquè avui la centralitat del catalanisme està en el dret a decidir, quan durant molts anys la centralitat del catalanisme ha estat a intentar modificar les relacions amb l'Estat. Vam entendre que aquest era un debat que s'havia d'encarar, perquè avui la discussió no està entre sobiranistes o no sobiranistes, sinó entre aquells que volem exercir el dret a decidir i aquells que el neguen. I perquè qualsevol solució passa per una relació de tu a tu amb l'Estat.

Vam parlar del procediment, un procediment carregant-nos de raons, on la majoria que es defineixi no sigui a l'entorn de la independència sinó a l'entorn de l'exercici del dret a decidir; on el que fem és optar per una consulta, no per un plebiscit; on la majoria es defineixi a l'entorn de la cambra i a l'entorn de tots els actors polítics, i especialment de la mobilització social, la forta mobilització social, que ha fet que avui el dret a decidir estigui a l'agenda política.

I vam dir que això no podia ser a l'entorn abans d'un president, o un candidat, o un partit, o un govern, o ara dos partits, sinó que ha de ser a l'entorn del Parlament. I vam parlar de com ho volem fer: lideratge del

Parlament i, sobretot, lideratge i protagonisme de la societat civil.

Això és el que vam expressar fa un mes i mig. I nosaltres entenem que allò que ha fet el PSC en el Congrés dels Diputats, que és votar una proposta de resolució de Convergència i Unió i una proposta de resolució d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, per cert, assumida pel Grup Parlamentari d'Izquierda Unida –no és un tema menor–, el que ha significat és un canvi i un canvi substancial. I nosaltres creiem que és una bona notícia, perquè eixampla, perquè ens permet reivindicar el dret a decidir d'una forma més àmplia.

Jo crec que el que avui se'ns porta a votació, que és allò que hem votat i plantejat alguns en el Congrés, és precisament allò que vam votar i plantejar fa un mes i mig en el Parlament de Catalunya. En el Parlament de Catalunya, al punt quart, es parlava del diàleg i la negociació amb l'Estat espanyol; al punt setè, es parlava d'utilitzar tots els marcs legals existents, per fer efectiu l'enfortiment democràtic i l'exercici del dret a decidir.

I, per tant, nosaltres entenem que avui estem, en un acte de coherència, votant el mateix que vam votar, en aquest cas, el mes de gener. Ara, amb una virtut. I la virtut és que ho fem de forma més àmplia. I, per tant, entenem que hem d'aprofitar el moment per entendre que hem d'eixamplar aquest escenari.

Jo li demanaria, quan el senyor Navarro s'adreçava a nosaltres, un xic de prudència, una miqueta de prudència. Jo no m'aprofitaré del seu acte imprudent entorn de les referències que ha fet entorn de nosaltres. Jo me n'alegro, que vostès presentin això avui aquí. I no sé si és per refer la majoria en el grup parlamentari o per situar-se allà on crec que ha d'estar, hauria d'estar sempre el PSC, que és en la centralitat del catalanisme. I avui la centralitat del catalanisme està en el dret a decidir. (*Veus de fons.*) Sí, sí..., no passa res. Jo crec que és una bona notícia, una gran notícia.

I per això jo avui no m'aprofitaré del seu acte d'imprudència quan s'ha referit a nosaltres; prefereixo no fer-ho, no parlar de coherències ni de tot el que ha esmentat. Perquè, senyor Navarro, és una gran notícia, una gran notícia que avui el que fem és eixamplar el dret a decidir votant allò que vam votar fa mes i mig i d'una forma més àmplia, i que avui PSC, Iniciativa Verds - Esquerra Unida, Convergència i Unió, Esquerra Republicana i les CUP se situïn en la centralitat del catalanisme, que expressa: «Volem exercir el dret a decidir.» És una gran notícia per a aquest Parlament i per a aquest país.

Perquè, miri, siguem federalistes o independentistes, el que està clar és que avui el que no podem acceptar és el manteniment de l'*statu quo*, l'immobilisme. I espero que vostès coincideixin amb nosaltres que avui ni el federalisme, ni la independència, ni res que no sigui mantenir l'*statu quo* actual es mou amb el bon rotllo, amb l'intent de l'acord, sinó amb l'exercici del dret a decidir, perquè és l'única manera de desencallar l'actual situació.

Perquè aquest és l'altre gran debat –aquest és l'altre gran debat. Avui, el problema que tenim amb l'Estat,

amb un estat liderat pel Partit Popular, però jo crec que amb una actitud de manca de lideratge del Partit Socialista Obrer Espanyol, és un problema de cultura democràtica. Ens diuen: «No, és un problema de la llei, és un problema de la Constitució.» No, és un problema de cultura democràtica. Perquè, al cap i a la fi, amb interpretacions de la Constitució, és possible l'exercici del dret a decidir. Ho ha dit en Rubio Llorente. És factible. Així ho ha acreditat l'Institut d'Estudis Autònoms. Per tant, el problema de fons és cultura democràtica.

I avui, quan al Parlament, d'una forma àmplia, diem «volem exercir el dret a decidir», per la via de l'acord, per la via de la legalitat, el que fem és forçar les coses. Com no forcem les coses? Dient que en realitat el volem exercir quan no el volem exercir. I això és allò que hem de fer, i per això crec que avui tenim una molt bona notícia: que eixemplem allò que vam dir fa a penes un mes i mig, des del punt de vista numèric, no?, des del punt de vista de suport parlamentari, i, per tant, encara amb més autoritat.

Segona reflexió –segona reflexió. Si avui tenim un problema de cultura democràtica, perquè el problema no és la llei ni la Constitució, sinó la simple no-acceptació de l'exercici del dret a decidir, aprofitem el dia d'avui per definir un full de ruta. I ho dic perquè, mirin, jo crec que avui hi ha una temptació, des de Catalunya, que és refugiar-nos en com de maldestres són els del Partit Popular. Sí, ho són molt. Però, per molt que ho siguin, la responsabilitat d'aquest Parlament, d'aquest país i de la societat civil és fer bé les coses, carregar-nos de raó.

I la qüestió és: aprofitem la votació d'avui per començar a fer millor les coses? Fa un mes i mig que vam aprovar la declaració de sobirania. Estem definint un full de ruta compartit? Estem situant el lideratge en la centralitat del Parlament, com han fet al Quebec, com han fet a Escòcia? No, no ho estem fent així. Fa un mes i mig, eh?

I, per tant, seria bo, seria oportú que avui el que diguéssim és: «Fem-ho bé.» I fer-ho bé és dir «tenim la Llei de consultes», però explorar el que ens planteja l'Institut d'Estudis Autònoms. Per una raó, per evidenciar que el problema el tenen amb la democràcia, no amb la llei i la Constitució. Perquè si plantegem la via del 92.2, la reforma de la Llei orgànica de referèndums, doncs, obrim una via. I si ens diuen que no, s'evidencia que el que no volen és democràcia.

I si explorem la via del 150.2, que vostès, per cert, PSC, i nosaltres, Iniciativa Verds i Esquerra Unida, i Convergència i Unió i Esquerra Republicana vam votar en l'Estatut del 30 de setembre del 2005 –ho van votar–, per poder exercir aquest dret a decidir, el que estarem fent és evidenciar que es pot i que si no volen és perquè no tenen cultura democràtica.

Però per a això què ens cal? Lideratge parlamentari, com vam acordar també en la declaració que vam fer ara fa mes i mig, i procediment. I, parlant en plata, pactar els «tempos». Però no ho estem fent. Per què? Potser perquè algú es refugia en el fet que, com que ells són tan maldestres, no ens cal fer bé les coses.

I, segon element, fent i aconseguint que avui hi hagi acompanyament social; no acompanyament: lideratge. Perquè entre altres coses avui del dret a decidir se'n parla sobretot per la forta mobilització social, perquè avui hi ha una assumpció en el país que per la via en què anàvem no anàvem i que el que cal és obrir precisament aquest exercici del dret a decidir per desencaillar l'actual situació.

Per tant, segona reflexió, per què no fem el que han fet a altres llocs? No és tan complicat. I això el que vol dir és entendre d'una vegada per totes –vam tenir unes eleccions que així ho van evidenciar, i hem tingut ja tres mesos des que es van produir les eleccions– que el lideratge ha d'estar a la societat i en el Parlament; que cal diàleg, que cal protagonisme del Parlament i que cal pactar, consensuar, acordar com utilitzem aquests instruments.

Per tant, aprofitem l'ocasió? Ho aprofitem? Jo els proposo que ho fem i, per tant, que, si hem passat un mes i mig –un mes i mig– des de la declaració i no estem fent bé les coses –Madrid ho fa pitjor, molt bé, però a Catalunya no estem pactant els processos–, fem-ho d'una vegada per totes, que d'això es tracta, perquè la gent així ho reclama i perquè tenim l'oportunitat de fer-ho, amb voluntat de diàleg, des dels marcs legals, des de la centralitat del Parlament i des del protagonisme i lideratge de la societat.

Fem-ho, fem-ho bé i aprofitem la votació d'avui per començar a treballar i a treballar per evidenciar que aquest poble vol exercir el dret a decidir, i que és una qüestió democràtica, i que la democràcia, per descomptat, és el que ordena els marcs legals i no al revés.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers i conselleres..., 3 de marzo de 2013, entrevista con Esther Esteban en *El Mundo*, Pere Navarro: «Jamás seremos el tonto útil de Convergència.» Discrepo profundamente, señor Navarro: no solo de Convergència, de todo el separatismo.

Señor Navarro, usted, desde que ha empezado esta legislatura, vino aquí y dijo, primero, primer acto de la obra: «Nos abstendremos siempre que hablemos de la independencia» –el gran anuncio solemne que hizo el señor Navarro en el debate de investidura–; «el PSC, como no le importa el tema de la independencia, siempre se abstendrá y no pondrá palos en las ruedas» –eso lo dijo usted– «al independentismo.» Primer acto: debate, externo, interno...

Segundo acto, propuesta de declaración de soberanía del Parlamento de Cataluña. El señor Pere Navarro anuncia aquí que el PSC votará en contra de aquella propuesta independentista. Cambio de criterio –pri-

mero. Pero, claro, nos sorprende y habla por él, no habla por todo el grupo: cinco señores no votan, multa. Segundo capítulo.

Tercer capítulo de la obra de teatro, Congreso de los Diputados, votación propuesta por Convergència, Esquerra e Iniciativa, independentista; propuesta con el voto en contra del PSOE, el voto a favor de los miembros del grupo del PSOE del PSC, y la señora Chacón, desde la tribuna, no vota. Tercer acto de la obra de teatro.

Cuarto acto de la obra de teatro, hoy. Otra obra de teatro. Y yo no me atrevo ya a decir que el PSC va a votar a favor, porque nos pueden sorprender con la enésima virguería parlamentaria.

Señor Navarro, ¿hasta cuándo? ¿Hasta cuándo va a hacer usted de caballo de Troya del separatismo en este Parlamento? ¿Hasta cuándo? Siempre tiene que haber un Pere Navarro, en todos estos procesos, siempre, o un presidente chollo, como Montilla. ¿No tuvieron bastante con dos tripartitos, señor Navarro? ¿No han visto las consecuencias de hacer el trabajo sucio al independentismo? ¿No han tenido bastante con Maragall y Montilla y con la pérdida de más de treinta escaños en una década? ¿No han tenido bastante, señor Navarro? ¿Tienen que seguir queriendo ser más papistas que el papa, y nunca mejor dicho hoy? ¿Tiene, señor Navarro, que usted siempre decir lo mismo que CiU, un poquito menos?

Oiga, ¿han pensado ustedes en que se pueda construir una alternativa algún día al separatismo, una alternativa por la convivencia, por el autogobierno, por la Constitución y por las libertades en este país, y que Cataluña forme parte de eso? ¿Han pensado alguna vez, o ya no se puede definitivamente contar con ustedes?

Porque, mire, yo lo digo sinceramente, y lo he dicho alguna vez públicamente, yo era de los que pensaban hace un tiempo que el PSC era un partido fundamental para la gobernabilidad, para la convivencia y para las relaciones entre Cataluña y el resto de España. Hoy le digo una cosa, señor Pere Navarro, y se la digo con tristeza: «Hoy ustedes no son necesarios, hay que sustituirles.» Después de que usted presente esto hoy aquí, estoy convencido de que el PSC..., ya no se puede contar con ellos, hay que sustituirles, hay que dar una opción progresista que defienda la convivencia sin complejos, que defienda las libertades, la igualdad dentro de España, desde Cataluña. Y, desde luego, señor Navarro, visto lo visto, no se puede contar con ustedes. Ustedes son más leales al separatismo que ni siquiera a su propio partido y a su propia federación.

Señor Navarro, usted está más preocupado de hacer oposición al PSOE y a Rubalcaba que de hacer oposición al Gobierno de operaciones separatistas del señor Junqueras y el señor Mas, que no está. Está usted más preocupado de hacerle oposición a su federación que al señor Junqueras. Esa es la realidad de los hechos, de las votaciones, de las declaraciones. Eso es lo que hoy trae aquí el PSC. Esto es como el día de la marmita, cada Pleno... Claro, yo pensaba que iban a ser Convergència y Esquerra. Lo que me ha sorprendido y lo que sorprende al Grupo de Ciutadans es que sea

el PSC el que trae por enésima vez un debate independentista aquí. ¿Hasta cuándo, señor Navarro?

Usted hablaba de federalismo. ¿Me puede decir una constitución federal, una constitución federal de países avanzados, democráticos, donde se reconozcan derechos de autodeterminación? Una, dígame una —una. No la hay —no la hay—, no existe, porque en el federalismo hay un debate que se llama «de la unión». ¿Sabe usted lo que significa el debate de la unión, no el debate de la desunión? Es el debate de la unión, en Estados Unidos, por ejemplo. Porque el federalismo parte de la autonomía, pero sobre todo de la unión y de poner en común aquello que nos une, lo que les une a los norteamericanos, lo que une a los austríacos, lo que une a los alemanes, lo que une a los mejicanos y lo que une a los españoles.

Yo estoy de acuerdo con usted en que planteemos que en España se revisen todos los criterios de competencias, de financiación, dentro de un modelo descentralizado, que, como usted bien sabe, ya es considerada constitucionalmente España un país de corte federal, y lo sabe. Pero, claro, lo que usted dice no es federalismo; lo que usted plantea aquí es secesionismo a plazos —a plazos. Unos van al contado —declaración kosovar, catalanokosovar— y otros, a plazos.

Usted plantea aquí hoy un instrumento para separar a los catalanes del conjunto de España; y no me diga que no porque es así, este es el instrumento. Pero, claro, yo pensaba que ese instrumento le preocupaba a Esquerra Republicana; lo que nunca pensé, se lo reconozco, es que el líder del Partido Socialista de turno en ese momento, hoy, aquí, en 2013, usted, señor Navarro, traería al Parlamento una propuesta para crear un instrumento de separación y secesión entre Cataluña y el resto de España. No lo pensé nunca. Lo esperaba de Esquerra... De Convergència hace poco tampoco lo esperaba; ahora, con estas prisas independentistas, pues, ya nos hemos dado cuenta, ¿no? Aunque el señor Duran no esté de acuerdo, pero ahí están, ¿no?, los diputados de Unió, también siguiendo todo este juego.

Señor Navarro, ¿hasta cuándo? El Pleno que viene, pregunto, ¿van a traer otra? ¿O van a ir al Congreso? ¿Esta vez qué toca, en el Congreso? ¿Cómo va esto? ¿Qué es: días pares, días impares? ¿Cómo lo hacen ustedes para hablar de este tema?

Yo me he leído parte de su programa electoral y lo leí en la campaña, como adversario político, pero también como un partido que pensaba que tenía más cosas en común con ustedes; pero viendo lo que usted plantea, pues, tiene muy poco que ver. Se hablaba aquí del centralismo y la centralidad, mejor dicho: «política del catalanismo». Miren, yo no sé ustedes dónde han perdido el norte, la centralidad o lo que sea en el catalanismo político, pero la centralidad de la sociedad catalana hoy, 1, se llama «paro»; 2, se llama «corrupción»; 3, se llama «economía», y 4, «partidos políticos y políticos». ¿Sabe qué es esto? Lo que dicen los catalanes —por cierto, exactamente igual— de las principales preocupaciones de la centralidad política de las clases medias catalanas, de la mayoría de la población cata-

lana, señor Navarro. Repito: paro, corrupción, economía, partidos políticos y políticos. Pero, de esto, a ustedes, ¿para qué, para qué vamos a hablar? ¿Para qué va a proponer el PSC soluciones a esto, si podemos hablar de la autodeterminación, de la independencia y del separatismo?

Eso es lo que nos trae aquí, que lo sepa la gente, el debate del PSC. Esto que hablamos hoy no lo ha traído Convergència, no lo ha traído Esquerra, no lo ha traído Iniciativa: lo ha traído el PSC, el señor Navarro, al que dice que le preocupan las políticas sociales. Bueno, pues, este es el debate hoy, a iniciativa propia, que traen aquí después de tres debates sobre lo mismo.

Miren, con nosotros, para hablar de políticas sociales, para hablar de igualdad, para hablar de convivencia, siempre podrán contar, si algún día rectifican su posición. A mí, sinceramente, con la deriva que están tomando, de hacer más oposición a su partido y a su federación que a Convergència y a Esquerra, la verdad es que se me hace muy difícil pensar que algún día vuelvan al lugar de donde nunca deberían haber salido.

Pero, en cualquier caso, hay que dar opciones a los ciudadanos, y para eso está aquí Ciudadans, y por eso ha crecido y ha triplicado los votos, para darle opciones a mucha gente progresista que en Cataluña quiere defender sin complejos la igualdad, la libertad, la convivencia, el Estatuto de autonomía constitucional y la Constitución, y lo que representa ser ciudadano catalán dentro de España y dentro de la Unión Europea.

Decía la señora Rovira antes..., hablaba de la democracia, ¿no?, esa palabra tan utilizada, o tan mal utilizada a veces. Miren, la democracia, y un demócrata, decía, creo, la señora Rovira –no sé dónde está ahora... Ah, está aquí, la señora Rovira–, decía la señora Rovira que los demócratas son los que votan a favor de su propuesta. (*Remor de veus.*) Ese es el concepto de «democracia» de la señora Rovira y de Esquerra: «Si votan a favor de mi propuesta, ustedes son demócratas. Si votan en contra, no lo son.» Pues, miren, ¿sabe qué pasa, señora Rovira? Que la diferencia entre un demócrata y un totalitario es que el demócrata respeta los procesos democráticos y las leyes democráticas, y el totalitario es el que en su nombre y en el de su programa electoral intenta imponer cosas contra la legalidad democrática; esa es la diferencia entre un golpista y un demócrata. No sé dónde está usted; yo, desde luego, estoy con los demócratas que respetan la legalidad democrática, nos guste más, nos guste menos. La diferencia es que algunos respetamos los procesos democráticos, porque lo ponemos en valor, porque la democracia cuesta mucho y hay que mantenerla cada día, y no, en nombre de la voz de un pueblo, como ya decían en los años treinta, alguien se salte las leyes democráticas.

No hay conflicto –lo decía antes también el portavoz Santi Rodríguez, con razón– en democracia entre legalidad y legitimidad, no lo hay. La legitimidad solo viene de la legalidad democrática, en democracia. Solo en las dictaduras hay un conflicto. Aquí no lo hay, y espero que ustedes no instauren una dictadura.

Por tanto, en ese sentido, nosotros defendemos la legalidad democrática, los procesos... Se puede hablar de

todo, pero siempre respetando las leyes, nunca fuera de las leyes.

Para acabar, nosotros queremos recordarle a muchos catalanes que nos estén viendo que hoy Cataluña ni tiene gobierno, ni tiene presupuestos, ni tiene ley electoral. Esa es la realidad, la dura realidad: ni gobierno, ni presupuestos, ni ley electoral. Pero ustedes dan lecciones a los demás de gobierno, de economía y de democracia.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia a tots i a totes. Per sort, ja han passat molts demòcrates abans que vostè, senyor Rivera, i la realitat és la que tenim avui en dia; però, per sort, han vingut molts altres demòcrates abans que vostè que no han fet exactament això, sinó que han trencat moltes vegades la legalitat per reivindicar realitats millors possibles. I en això és on estem ara mateix.

Mirin, nosaltres la proposta de resolució que arriba avui al Parlament ens deixa un regust agredolç, i començaré pel dolç, i em refereixo en concret al Partit Socialista de Catalunya. El dolç, perquè, d'alguna manera, ens cau simpàtic el fet que focalitzin..., o sigui, tornin a focalitzar en la seva tradició de pensament o en allò que reivindicuen i en aquells autors que han reivindicat, com Serra i Moret, com Campalans, com Pallach..., i, per tant, facin honor a aquesta gent i avui presentin aquesta proposta de resolució. I el regust amarg és que inevitablement pensem que o és naïf, o és una proposta naïf o és una proposta trampa, aquesta del diàleg amb l'Estat espanyol.

Però, en tot cas, ens alegra –i aquesta és la part dolça– que abandonin, encara que sigui per uns instants, els Bono, els Ibarra, els Guerra, que són bàsicament, junt amb el Partit Popular, qui governa a les estructures de l'Estat espanyol i qui impedirà que es faci aquesta consulta o que s'exerceixi el dret a decidir. Perquè a Espanya ja han votat que no al Congrés dels Diputats. I no hi han votat per defecte en la forma, o no hi han votat perquè hagin tingut un problema que han arribat tard i no han llegit bé la proposta. Hi han votat perquè és l'essència de l'Estat espanyol, de l'actual Estat espanyol.

Per la Candidatura d'Unitat Popular, les cartes, en aquesta qüestió, fa mesos que estan sobre la taula; s'hi van posar segurament al final d'un cicle llarg de mobilitzacions, l'11 de setembre de 2012. O consulta, o consulta. O consulta, o el major frau democràtic de la història d'aquest país des de la Transició, en no acatar el mandat sorgit de les eleccions, que ja van ser plebiscitàries en el seu moment, perquè ja tots els partits van fer referència constant al dret de decidir. Per tant, si hi ha mandat democràtic, hi ha d'haver consulta.

I la pregunta és: fins on estan, estem, està la força política disposada a arribar davant de la negativa ja evident, però que s'anirà materialitzant una vegada i una altra, fins on s'està disposat a arribar per complir amb el mandat democràtic, per obeir el mandat del poble? Fins on s'està disposat a arribar és la pregunta, segurament, que hi ha darrere de la proposta de resolució que presenta el Partit Socialista.

L'esquerra independentista insistirà sempre en la naturalesa..., és la nostra lectura, la poden compartir o no, però insistirà sempre en la naturalesa de l'Estat espanyol. L'Estat espanyol, en allò substantiu per als canvis democràtics i per a les condicions de vida de les nacions sense estat, presoners d'aquest estat, és un bloc monolític format per banquers, per alts funcionaris, pel poder judicial, pel Partit Popular i el Partit Socialista, que en sustenten el seu bipartidisme immobiliari, i per les empreses públiques privatitzades, que són el seu braç d'extensió econòmica i de neocolonització de l'Amèrica Llatina. Això és, en allò substantiu, el que és l'Estat espanyol. I en aquesta realitat a nosaltres ni se'ns deixarà decidir, ni se'ns deixarà avançar cap a cap altra realitat econòmica. No hi ha diàleg possible amb l'Estat espanyol, si té a veure amb la llibertat nacional de Catalunya, dels Països Catalans.

I hem de situar... Per tant, si no hi ha diàleg possible però hi ha una voluntat majoritària d'esdevenir lliures o, en tot cas, una voluntat majoritària de ser consultats per poder esdevenir lliures com a país, s'ha de situar el conflicte en els termes correctes: hi ha un conflicte entre una majoria social catalana per poder exercir el dret a decidir i l'estructura de l'Estat espanyol, la realitat immobiliària de l'Estat espanyol. No hi ha un conflicte entre societat catalana i societat espanyola; molts ho intentaran i tenen aquest objectiu. No hi ha un conflicte entre Mossos d'Esquadra i Cuerpo Nacional de Policía; molts ho intentaran i tenen aquest objectiu també. No hi ha un conflicte entre Generalitat i Estat, sinó entre societat catalana i Estat espanyol. I no hi ha un conflicte entre menys serveis públics catalans o menys serveis públics espanyols en termes de competència. El conflicte concret és entre una majoria democràtica de la societat catalana i l'Estat espanyol, que nega ni tan sols la possibilitat de ser consultats sobre el futur que volem.

Ens imposem recordar-nos la seqüència que ens porta de l'Onze de Setembre fins ara, perquè té a veure amb la part agra del regust que ens deixa aquesta proposta de resolució i que arribi ara. Hi ha una important mobilització l'Onze de Setembre; no sabem si representa la majoria més un o la majoria menys un de la societat catalana, però segurament una majoria molt forta de la població. Hi ha una proposta que es vota al Parlament pel dret a l'autodeterminació el 28 de setembre. Hi ha unes eleccions que tenen com a tema central, com deia, el dret a decidir i que l'inclouen fins a cinc partits representats en aquesta cambra en els seus programes; per tant, hi ha un mandat democràtic per executar el dret de decidir. Hi ha una primera declaració de sobirania que ens anomena subjecte polític i jurídic, però que no convoca un referèndum en una data fixa, ni tan sols contempla la necessària desobediència per desen-

callar aquest conflicte, com sí que proposava la que va presentar la Candidatura d'Unitat Popular. I hi ha, finalment, la proposta de resolució que ens arriba ara, que per nosaltres és un pas enrere, en tant que ens redueix de subjecte sobirà polític i jurídic a, bàsicament, una estratègia, un carreró sense sortida, una estratègia amb final previsible, una estratègia que, òbviament, tal com l'ha plantejat Pere Navarro, si l'ha d'executar el president té l'agenda plena fins a l'any 2015 de reunions, amb tota la gent que ha anomenat, però que, en tot cas, portarà els mateixos resultats que ja coneixem.

Deia, explicava el Lluís Maria Xirinacs una vegada, quan estava acampat a la plaça de Sant Jaume —en una reivindicació, en una forma de reivindicar de què llavors molta gent va riure però que va esdevenir, amb el temps, majoritària—, que una vegada el va venir a veure l'expresident Jordi Pujol i la va dir: «No, si això... Què tal, com va?», no? Que «plou i fa sol i aquestes coses...» I «com li va la vida aquí, a la plaça de Sant Jaume?» I Xirinacs li va dir: «Bé, doncs, aquí, reivindicant la independència, el dret a ser lliures com a país.» I Jordi Pujol li va dir: «El dia que vostè em tregui un milió de persones al carrer, aquell dia jo baixaré del palau i m'hi uniré i ho encapçalaré, tot plegat.» Bé, doncs, això ja ha passat, eh? El milió de persones i més ja han sortit al carrer. El que no hem de fer... (*Veus de fons.*) Sí, sí, no, clar, després de ser president; això és molt fàcil. Sí, no, i ho ha fet, sí, sí. Allò que ha fet el poble possible, allò que els carrers han fet possible, allò que la societat civil organitzada i la mobilització popular han fet possible, tenim la sensació que des d'aquest Parlament i des del conjunt de forces polítiques s'està fent improbable, difícil, confús, per part del conjunt de forces polítiques i per part, òbviament, de..., amb l'ajuda inestimable de l'Estat espanyol, que no cessarà en els seus intents de desestabilitzar la situació. Ho està fent impossible, difícil o improbable. Sembla com si aquella mobilització s'hagués anat desgastant amb el temps i, ara, cada vegada fos més difícil clarificar quin és el mandat democràtic sorgit de les eleccions i quina hauria de ser la nostra principal preocupació per acatar aquest mandat, que és, desobeint i fent el que fes falta, convocar un referèndum per escoltar la veu del conjunt de la ciutadania i saber-ne quina és la posició majoritària i, en base a això, obrar conseqüentment.

Perquè sempre hi ha hagut en aquest país una espècie de consciència des del poder respecte a la població, que som mesells, que som il·lusos, que som somiadors, que cridem més del que realment raonem, o que no som conseqüents amb allò que expressem i sobre el qual ens manifestem al carrer, i que som allò que se'n diu «arrauxats» i que no fem servir el seny, i, per tant, el carrer és el lloc de la rauxa i el Parlament el lloc del seny. No facin que el seny venci la rauxa en aquesta ocasió i faci difícil allò que no era tan difícil de fer, que era acatar el mandat democràtic.

Tot el temps que passi és temps que perdem i que juga en favor de l'Estat espanyol i de la capacitat que tindrà d'emmerdar aquesta societat i d'emmerdar aquest debat i de generar conflicte no en aquells termes que els deia, sinó en tots els altres que ens juguen a la contra. És obvi que ha iniciat i és obvi que continuarà per to-

tes les vies possibles una guerra bruta contra la voluntat del poble de Catalunya. Un estat tancat, però, i un mandat democràtic arriben per força a una contradicció que s'ha de resoldre per la via de la ruptura i de la desobediència democràtica amb l'Estat, amb l'Estat espanyol.

La CUP - Alternativa d'Esquerres –trenta segons per acabar, senyora presidenta– s'abstindrà, farà una abstenció incrèdula, perquè no es creu bàsicament el que diu aquesta proposta de resolució, ni qui la proposa, ni el que diu aquesta proposta de resolució; per coherència amb el que vam defensar a l'anterior declaració i amb els compromisos públics adquirits; per conseqüència, que també demanem a la resta de forces polítiques, amb l'anàlisi que hem exposat de què és l'Estat espanyol i quin és el mandat democràtic que tenim sobre la taula, i per lleialtat, sobretot, amb allò que el carrer s'ha guanyat, amb l'expressió majoritària del poble de Catalunya, que reclama –i tenim pressa– un referèndum per la independència de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Jordi Turull.

Jordi Turull i Negre

Moltes gràcies, presidenta. Vicepresidenta, consellers, conselleres, òbviament des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió votarem a favor de la proposta que vam presentar al Congrés dels Diputats a Madrid i que ara curiosament, però agradósament també per nosaltres, doncs, presenta aquí el Partit dels Socialistes de Catalunya.

Votarem a favor de la proposta, perquè el nostre costum fins ara i espero que sempre és votar el mateix aquí que el que votem a Madrid. I, per tant, si la van presentar allà i la vam votar allà, i ara un grup la presenta aquí, doncs, evidentment que nosaltres la votarem a favor, no? Tenim aquest costum, que no hauria d'estranyar, no?, que allò que presentem ho votem a favor.

Ho podríem deixar aquí, perquè suposo que no hauríem de justificar més el nostre vot, però si em permeten faré tres reflexions al voltant de tres qüestions, no? En primer lloc, posar en valor, i nosaltres n'hem donat i molt, la votació del PSC al Congrés dels Diputats, diferenciant-se del vot en contra que va fer allà el Partit Socialista Obrer Espanyol.

En segon lloc, una reflexió entorn del fet que per nosaltres claríssimament la votació que fem avui, el que s'aprovarà avui, lluny d'aigüar o qüestionar la declaració de sobirania, el que fa és claríssimament reforçar-la.

I, en tercer lloc, constatar finalment, i no és menor, i també crec que és oportú que avui per aquelles casualitats tinguem aquest debat, doncs, quines van ser les conseqüències de les diferents formes, maneres i reaccions davant d'aquest procés democràtic que ha iniciat Catalunya.

Com deia, nosaltres, Convergència i Unió, donem i posem molt en valor el fet que els diputats del PSC a Madrid finalment hagin votat a favor d'aquesta proposta, malgrat que el PSOE ho va fer en contra. De la mateixa manera que sempre havíem criticat que el PSC sempre preferia i prioritzava estar bé amb el PSOE que votar pensant en Catalunya, en el moment en què això no es produeix, doncs, lluny de criticar-ho, nosaltres el que fem és posar-ho en valor. I ho fem i ho reconeixem; ho vam fer en el seu dia quan es va produir la votació i ho tornem a reiterar avui aquí, en seu parlamentària. El PSC, per la seva tradició, per la seva vocació, perquè també va estar en aquella manifestació del «Som una nació; nosaltres decidim», i sobretot per coherència amb el que es va comprometre amb la ciutadania de Catalunya a les darreres eleccions, no podia estar al marge d'aquest procés democràtic que s'ha iniciat a Catalunya. I, per tant, les coses són com són i de la mateixa manera que en un moment donat critiquem, doncs, quan prioritzen la seva servitud al PSOE en comptes del servei a Catalunya, ara nosaltres ho volem posar en valor, i més amb una qüestió com aquesta i més en un moment com aquest. Esperem i desitgem que això no sigui un fet aïllat.

I, senyor Navarro, no es deixin intimidar per aquells que han sortit abans aquí, que no és que no estiguin a favor del dret a decidir, sinó que el que defensen i el que no volen és el nostre dret a existir. (*Remor de veus.*) No es deixin intimidar. No es deixin intimidar per la seva demagògia. El senyor Rivera ha llegit l'ordre de prioritats del que preocupa als catalans. Diu: «Hem de parlar d'això, que això és el que preocupa els catalans: l'ocupació, la corrupció, etcètera.» Jo volia que llegís tot el llistat per veure en quina posició estan les moltes lingüístiques, del que preocupa els catalans, o el català a l'escola, a veure on és el que preocupa els catalans, perquè vostès només parlen d'això, i en l'ordre de prioritats del que preocupa els catalans i les catalanes no ho hem vist sortir.

Per tant, nosaltres posem en valor el Partit dels Socialistes, la votació que va fer a Madrid, que no sigui un fet aïllat. I no es deixin intimidar per aquesta demagògia d'aquells que no és que no ens deixin decidir, sinó que el que no volen és que puguem existir com a país i com a nació.

En segon lloc, si el resultat és el previsible, del que s'ha anunciat aquí, com deia, avui, lluny d'aigüar el que és la declaració de sobirania, el que es fa claríssimament és reforçar-la. El que diu la resolució que avui sotmetem a votació ho diu la declaració de sobirania. Alguns potser volen que l'anem aprovant per fascicles colleccionables, d'acord, no serem nosaltres que ens hi negarem. Però el que diu la resolució d'avui ho diu la declaració de sobirania: «iniciar converses», ho diu la declaració de sobirania; «negociar per una possible consulta amb l'Estat espanyol», ho diu la declaració de sobirania, i, finalment, el que és el rovell de l'ou, «perquè els catalans i les catalanes puguin decidir el seu futur». Això que aquí es diu en un paràgraf a la declaració de sobirania es diu en dos paràgrafs. I per això queda clar que avui ampliem la base d'una part d'aquesta declaració de sobirania i per això la reforcem.

No ho tergiversi, la declaració de sobirania al que convidava és a tothom ser actor i no espectador d'aquest procés que inicia Catalunya. I els diputats de Madrid el que van fer, en la part que els corresponia i que els afectava, va ser presentar una proposta en allò que els competia i els afectava. De la mateixa manera que els diputats a Madrid van presentar això i es va votar, molts i molts alcaldes i molts i molts grups municipals ho fan en els seus ajuntaments centrat en quin paper pot tenir el món municipal en aquest procés que ha iniciat Catalunya. I arribarà un dia que també a les institucions europees els nostres eurodiputats, centrat en l'àmbit de les institucions europees, presentaran una proposta de resolució que farà referència al paper i a tota aquesta qüestió en l'àmbit de les institucions europees. Per tant, aquesta ni contradiu, ni aigualix, ni aquesta és la bona i l'altra la dolenta, no, tot forma part del mateix, i per això es va presentar allà, per això la vam votar allà i per això nosaltres avui la votarem aquí.

Però fixi's en una altra cosa. Algú els deia, el senyor Rivera els deia: «Per què porten això aquí? Serà cada setmana?» Fixi's que també els deia, senyor Navarro, que a més a més hi ha un sentit de l'oportunitat. I, quines casualitats de la vida, va bé que vostès haguessin presentat això i que avui en el Ple del Parlament puguem votar refermar aquesta necessitat que els catalans i les catalanes puguem decidir lliurement el nostre futur. Perquè en el temps jo crec que és la millor resposta i la més àmplia a la reacció de l'Estat respecte a la declaració de sobirania. L'Estat hauria de veure que tot allò que fa, pel que fa a Catalunya, sempre té la reacció contrària a la que pretén o a la que desitja, no? Va dir que la declaració de sobirania no servia absolutament per a res, però llavors la va portar i la porta a recórrer al Tribunal Constitucional. I quina és la reacció de Catalunya, del Parlament de Catalunya, avui? Doncs, que encara hi haurà més diputats i més diputades a favor que Catalunya pugui decidir lliurement el seu futur.

I, per tant, hem tingut la sort, i vostès ho han fet possible, i els ho reconeixem, que en el temps la reacció hagi tornat a ser la que normalment té el poble de Catalunya, que lluny de la resignació hi hagi la reacció. I allò que deien «vostès no arriben ni a noranta», doncs, miri, ara, quan això arriba al Tribunal Constitucional, aquí, a Catalunya, passarem sobradament de noranta, el fet d'expressar la voluntat que els catalans i les catalanes puguem decidir el nostre futur.

I, per tant, això em relliga amb la darrera reflexió que volia fer, i és que, això que deia, l'Estat sempre interpreta malament i té la pitjor reacció davant de tot allò que és el desig, l'ambició i la il·lusió dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I cada vegada es posen més en evidència les diferents formes, les diferents maneres, les diferents reaccions d'aquells que defensem des de la democràcia el procés del dret a decidir d'aquells que des de no tant la democràcia el que volen impedir és el dret a decidir i, com deia abans, el dret a existir de Catalunya.

Fixin-se, mentre uns tot el dia, per explicar aquest procés, oferim un projecte per a Catalunya, una sortida, una esperança per a Catalunya, l'Estat què ens

ofereix? L'Estat només ens ofereix la por, l'amenaça. Mentre nosaltres parlem de preguntar, l'Estat espanyol parla de prohibir preguntar. Però, com que amb això sembla que no fa fortuna i no en té prou, ara ja no només parla de prohibir preguntar, sinó que ara ja ha activat el prohibit opinar: el que opini diferent, destituït, o foragitat, o difamat. Aquest és el rovell de l'ou, les diferents maneres i les diferents propostes per a Catalunya davant de l'actual atzucac econòmic, social i polític. O bé defensar pels propis recursos un millor progrés i benestar a partir del dret a decidir, en contraposició a la proposta d'accentuar l'ofec econòmic i social per la via també de negar-nos no sols el dret a decidir, sinó també el dret a existir. Aquesta és la diferència.

Però saben què passa? Que arreu del món, i aquí no serà diferent, per damunt de les males arts, de la negació de l'evidència, de les repressions més o menys sofisticades, sempre s'ha acabat imposant una cosa, que és la democràcia i la voluntat popular. I aquí, a Catalunya, passarà exactament el mateix. És massa potent el sentiment que ja n'hi ha prou i que, per un sentit de radicalitat democràtica i pel fet que som una nació volem i tenim el dret a decidir, això no té aturador. I per això més aviat que tard els catalans decidirem el nostre futur polític i ho farem pacíficament i lliurement; ni les males arts de l'Estat, ni el seu ofec econòmic i social, ni el seu menyspreu «xulesc» cap a aquesta realitat, mai això no ho aturaran, al contrari. I per això avui el que fem és reforçar aquesta voluntat, la voluntat del poble de Catalunya a qui representem i a qui ens devem.

I, per acabar, presidenta, si em permet trenta segons, aprofitant que hi ha l'hemicicle gairebé ple, permeti'm una consideració en nom del meu grup parlamentari, però crec que podré parlar també en nom de més d'un grup parlamentari.

Si hem arribat fins aquí, ha estat gràcies a molta i molta gent; si hem arribat aquí ha estat gràcies a molts i molts polítics de partits de moltes ideologies diferents, no? Però ens permetrà que avui, com a grup parlamentari, de tots els polítics que també ho han fet possible, avui hi posem un nom i un cognom. I ens referim a Lluís Recoder i Miralles, que avui és el seu darrer Ple i li volem agrair tants i tants anys de compromís i de servei a Catalunya, que estem segurs que des d'una altra banda seguirà exercint.

I, per tant, en nom d'aquest grup parlamentari, però crec que és un sentiment, doncs, moltes gràcies, Lluís, pel teu servei i pel teu compromís amb Catalunya.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments. Marta Rovira i Vergés demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Rovira...?

Marta Rovira i Vergés

Senyora presidenta, per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Marta Rovira i Vergés

Sí, gràcies. Dir-li al senyor Rivera que les lleis emanen del poble i que és l'únic que pot decidir en tot cas superar-les, i això és el que proposem. Sabem perfectament que l'única manera de superar el marc legal vigent, com vostè també sap perfectament, és mitjançant més democràcia, i això és el que proposem. Jo li proposo, li ofereixo un pacte entre demòcrata i demòcrata: jo defenso que vostè pugui votar; defensi vostè també que nosaltres puguem votar.

Respecte a la resta d'allusions que han fet alguns grups parlamentaris, explicar que el sí d'Esquerra Republicana és un sí cedit en crèdit al Partit Socialista de Catalunya; quan el diàleg fracassi, que això és el que hem explicat, el que els demanem és que entreuguin aquest sí al poble de Catalunya perquè pugui decidir el seu futur.

Gràcies.

(Maurici Lucena i Betriu demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Lucena...

Maurici Lucena i Betriu

Gràcies, presidenta. Jo, en virtut del principi de simetria, respecte al 23 de gener, voldria demanar a la Mesa que –a més, aprofitant que ara sí que per fi hi ha present el president de la Generalitat– donés lectura al text de la proposta de resolució.

(Albert Rivera Díaz demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rivera...

Albert Rivera Díaz

Sí; per allusions, senyora presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Albert Rivera Díaz

Sí, jo també li proposo un pacte, senyora Rovira. Si vostè respecta tota la legalitat democràtica i aconsegueix convèncer les majories necessàries per canviar les lleis democràtiques i no saltar-se-les, jo estaré d'acord amb el resultat. Mentre vostès no tinguin majories reglamentàries d'una cambra, d'un congrés de diputats o de la majoria dels votants, a vostè li demano que també acati les lleis i no faci del Kosovo el nostre futur.

Gràcies.

La presidenta

Abans de la votació, prego al vicepresident segon que doni lectura a la proposta de resolució.

El vicepresident segon

«Proposta de resolució. El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a iniciar un diàleg amb el Govern de l'Estat per tal de possibilitar la celebració d'una consulta a la ciutadania catalana per decidir sobre el seu futur.»

La presidenta

Passem a la votació de la proposta de resolució.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez?

(Pausa.)

Senyor Millo?

(Pausa.)

Ha estat aprovada per 104 vots a favor, 27 en contra i 3 abstencions.

S'aixeca la sessió fins a dos quarts de cinc de la tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de la Presidència, d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, d'Interior, de Benestar Social i Família, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, es reprèn la sessió.

Procediment

per a elegir els diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei del fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges (tram. 271-00001/10)

El cinquè punt de l'ordre del dia és el procediment per a elegir els diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei del fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges. D'acord amb l'article 154.4 del Reglament, cal designar fins a un màxim de tres diputats que han de defensar davant el Congrés la proposició de Llei esmentada.

Els candidats proposats pels grups parlamentaris són: il·lustre senyor Josep Rull i Andreu, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, il·lustre senyor Santi Rodríguez i Serra, del Grup Parlamentari del Partit

Popular de Catalunya, il·lustre senyor Marc Sanglas i Alcantarilla, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Si algun grup parlamentari vol intervenir, té dos, tres minuts per fer-ho. Senyor Cañas?

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, *consellers*, *president*, diputados, diputadas... Doce años, ni uno, ni dos, ni tres, ni cuatro, ni cinco, ni seis, ni siete, ni ocho, ni nueve, ni diez, ni once, doce años. Doce años, doce años para que se pueda debatir en el Congreso respecto al rescate de los peajes en autopistas catalanas. Doce años. Algunos tardan nada, días, horas, minutos en tomar decisiones. Antes estábamos hablando del decretazo, del decreto ley para crear un nuevo tributo, pero para defender los intereses del conjunto de catalanes, doce años, doce años. ¿Y quiénes? Los mismos que ahora intentan o proponen, una vez más, debatir esto en el Congreso, porque han pasado todos, convergentes, populares, socialistas..., los mismos.

Y la pregunta es ¿por qué? ¿Por qué tenemos que ir los catalanes a pedir el rescate de los peajes? ¿Por qué? Pues porque algunos simplemente decidieron prorrogar las concesiones de las autopistas antes de abandonar el gobierno. ¿A quién beneficia? *Cui prodest*, decimos muchas veces desde esta misma tribuna. ¿A quién beneficia el haber prorrogado los peajes de autopistas amortizadas en nuestra comunidad? Las propias de la comunidad autónoma y las estatales, las del Gobierno de España y las de la Generalitat de Catalunya. Y ahora tenemos que ir ¿a qué? ¿A pedirle al conjunto de españoles que de sus impuestos destinen una parte para que aquellos que tienen la concesión cobren lo mismo? Porque es lo que estamos hablando, ¿eh? Simplemente que los que el año pasado ganaron 700 millones de euros limpios, netos, limpios de polvo y paja en la gestión de las autopistas en Cataluña, los sigan ganando. Eso mientras disminuimos las aportaciones públicas al transporte público, por ejemplo.

¿Por qué no se les ocurre...? Les voy a dar una idea. No está aquí el *conseller* Mas-Colell, les voy a dar una idea, ¿Por qué no crean ustedes una tasa a las concesionarias de autopistas, por ejemplo? (*Veus de fons.*) Ah!, ¿no se puede? Ah, eso no se puede. ¿Verdad, Pere Aragonès? Me alegra que usted me conteste ¿eh? como *conseller* de Economía, en la sombra. Me gusta, porque como el *conseller* de Economía, el *de facto*, ¿eh? —o el *de iure*, perdón, el *de facto* es usted—, el *de iure* no está aquí, pues ¿por qué no? Pues porque en el fondo lo que se quiere es ¿qué? ¿Mantener los privilegios de quién? De Abertis, porque aquí..., dejémosnos de eufemismos, las autopistas, ¿no? Si las autopistas tienen nombre y apellido en Cataluña, se llama Abertis, se llama «la Caixa», la puerta giratoria, y en vez de gravar a esas concesionarias para que una parte de sus beneficios se destinen, por ejemplo, a inversión en transporte público, por ejemplo, a renovación de nuestras infraestructuras, lo que hacemos es rescatar falsamente los peajes, que no es ni más ni menos que de los impuestos del conjunto de los ciudadanos españoles y, obviamente,

te, también de los catalanes, los beneficios de esas concesionarias queden blindados. Esto es lo que vamos a defender al Congreso de los Diputados, esto, y no otra cosa. Y para esto, algunos han tardado doce años.

Gracias, presidenta, *president*, *consellers*, diputados, diputadas...

La presidenta

Si no hi ha cap intervenció més, passarem, d'acord amb l'article 90.3 del Reglament, a la votació. Cridarem a votació. Si aquesta designació es pot fer per assentiment, m'ho diuen ara; si s'ha de votar, ho farem electrònicament i secreta. (*Veus de fons.*) Electrònicament?, d'acord. Doncs, avisarem en aquest sentit els serveis de la cambra.

(*Pausa llarga.*)

Mentre acaben de venir els diputats i diputades, sí que dir al diputat senyor Fernàndez i al diputat senyor Millo que en aquesta ocasió, després de la primera votació i abans d'anunciar el resultat, els tornaré a demanar que votin, el senyor David Fernàndez un cop i el senyor Millo un cop i un altre cop. D'acord? (*Pausa.*)

Doncs, comença la votació. (*Pausa.*) Senyor David Fernàndez, torni a votar... Senyor David Fernàndez, Senyor Millo, comença la votació.

(*Pausa.*)

Han de tornar a votar, perquè aquesta és nul·la. Per tant, un altre cop, senyor Millo i senyor Fernàndez. Només senyor Millo i senyor Fernàndez. Només.

Comença la votació.

Perdó, però han de ser dos vots, un per part... No, no, un per part del senyor Fernàndez, un altre per part del senyor Millo, i després senyor Millo, una altra votació. Per tant, ara, una vegada. No hi ha altra alternativa.

Comença la votació.

(*Aplaudiments.*)

I ara torna a votar el senyor Millo.

Comença la votació. Comença la votació, senyor Millo. (*Remor de veus.*)

Per tant, han quedat designats per 115 vots a favor i 10 abstencions els diputats Josep Rull, Santi Rodríguez i Marc Sanglas.

(*Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*) Senyor Rodríguez?

Santi Rodríguez i Serra

Senyora presidenta... No, bàsicament es tracta d'una votació secreta i, clar, si només vota un sol diputat, el secret de la votació...

La presidenta

Doncs, com que això pot passar altres vegades, ja mirarem amb els serveis tècnics quines possibilitats hi ha, però avui és el que hi ha...

Procediment

per a elegir tres membres del Consell de Garanties Estatutàries (tram. 287-00001/09)

I passem al sisè punt de l'ordre del dia, que és el procediment per elegir tres membres del Consell de Garanties Estatutàries –aquí ens trobarem altre cop amb el mateix; per tant, controlin les seves votacions. D'acord amb l'article 3.2 de la Llei del Consell de Garanties Estatutàries, els grups parlamentaris han presentat llurs candidatures per elegir tres membres del Consell de Garanties.

La Comissió d'Afers Institucionals del Parlament va substanciar el proppassat dilluns, 11 de març, la compareixença dels candidats proposats. Complerts els tràmits que estableix el Reglament, els candidats proposats per formar part del Consell són Àlex Bas i Vilafranca, Carles Jaume i Fernández, Joan Ridao i Martín i Antònia Agulló i Agüero.

Abans de procedir a l'elecció, algun grup parlamentari es vol posicionar? (*Pausa.*) Senyor Collboni?

Jaume Collboni Cuadrado

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, honorable president, el meu grup ha demanat la paraula per expressar la seva dissensió per com s'ha produït aquest nomenament. Ens disposem a votar un dels òrgans més importants del sistema institucional català, aquell que, ni més ni menys, ha de vetllar i tutelar que l'activitat legislativa d'aquest Parlament estigui subjecta als drets estatutaris, i també ha de vetllar perquè les disposicions de la Generalitat estiguin subjectes a la Constitució i a l'Estatut.

Hem expressat els darrers dies la nostra dissensió sobre com s'ha procedit al nomenament, començant per una proposta de la Junta de Portaveus sense consens previ. I efectivament, en política, i més en el parlamentarisme, les formes també són el fons. No compartim la forma precipitada i improvisada de plantejar aquests nomenaments. En aquests casos tothom sap que té tot el sentit del món que els candidats fossin parlats, comentats, consensuats per la resta de grups i votats conjuntament, com ha succeït en altres ocasions.

Si haguéssim tingut l'ocasió del nostre grup, abans del *hearing*, hauria expressat en temps i forma alguns dels dubtes seriosos que tenim sobre l'acompliment d'alguns requisits per part d'algun dels candidats que avui es presenten. Tot plegat ha estat un error greu des del punt de vista polític i institucional. A ningú se li escapa que el paper que el Consell de Garanties Estatutàries tindrà els propers mesos serà molt rellevant per al procés endegat sobre el dret a decidir i el respecte al principi de legalitat, com hem pogut comprovar aquest mateix matí.

Hi va haver un temps que, en aquest Parlament, les propostes d'aquestes característiques es feien de forma conjunta i consensuada, fins i tot independentment del sentit del vot. Una forma que és l'apropiada i l'adequada, donada la naturalesa d'aquesta institució. Avui tenim més candidats que vacants a cobrir. Els grups hem hagut d'entrar els «nostres» –entre cometes– candidats per separat, i avui sembla que les votacions se-

ran separades. Tot plegat, diputats i diputades, presidenta, molt honorable president, molt inapropiat.

A Catalunya havíem aconseguit que el Consell de Garanties no esdevingués un camp de batalla partidista, com malauradament ha succeït, per exemple, amb el Tribunal Constitucional. Una vintena de dictàmens de la passada legislatura sense qüestionament i sense polèmica per part dels partits ho corroboren. Malgrat tot, el Grup Socialista vol mantenir una posició constructiva. Som un grup que creu en les institucions i el seu paper, perquè som conscients que la desafecció també té a veure amb posar en qüestió les institucions. Per això els anuncio que el nostre grup no contribuirà a fer més gran aquest lamentable fet i en conseqüència, presidenta, retirem *in voce*, la candidatura de la doctora Agulló.

Aprofito per dir, si m'ho permet, presidenta, la doctora Agulló, una professional del dret amb més de trenta-set anys de docència, vint-i-set dels quals com a catedràtica de dret financer i tributari, i vint-i-cinc anys de trajectòria professional com a advocada. Una jurista de prestigi contrastat, una mestra de juristes, como ho corroboren generacions senceres de professionals del dret. Una especialista en hisenda pública que ara perdrà el Consell de Garanties Estatutàries, com també perd l'única dona que fins ara n'era membre. I per cert, cridem l'atenció del conjunt de la cambra sobre la greu anomalia que suposa que una institució d'aquestes característiques en aquests moments estarà formada al cent per cent per homes.

Agraïm, doncs, públicament a la doctora Agulló la seva tasca, i estem convençuts que ho fem en nom del conjunt dels grups de la cambra; com també fem extensiva la felicitació al Consell de Garanties Estatutàries en el seu conjunt –aprofitem per saludar-ne els membres que avui ens acompanyen, encapçalats pel seu president, el doctor Eliseo Aja–, una institució, hi insisteixo, que fins avui ha fet una tasca exemplar, indiscutida i indiscutible.

Gràcies, presidenta; gràcies, diputats i diputades.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup de Ciutadans, l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, *conseller, president...* Disculpe. *Conseller, diputados, diputadas...* Para significar el posicionamiento de voto de Ciudadanos respecto a las votaciones a los candidatos para cubrir las dos plazas y sustituir la plaza en cuestión en el Consell de Garanties Estatutàries, Ciudadanos se abstendrá. Se abstendrá por respeto a la institución, por respeto a los candidatos planteados y por respeto a los miembros actuales del Consell de Garanties Estatutàries. Y nos abstendremos a pesar de que la voluntad de solicitar y expresarles aquí nuestro posicionamiento de voto tiene como intención hacer una reflexión colectiva acerca de qué estamos haciendo, qué están haciendo ustedes con las instituciones de nuestra comunidad.

El reparto de sillas que se ha evidenciado, el reparto de cromos –este «pon tú al tuyo, yo pongo al mío y los dos votamos»– evidencia la instrumentalización y la politización de un órgano *consultivo*. Quiero recalcarlo: consultivo. Consultivo porque así lo dictaminó el Tribunal Constitucional. Esto no es un tribunal constitucional. ¡Menos mal! Porque entonces me gustaría a mí haber escuchado a aquellos que criticaban la politización del Tribunal Constitucional nombrando, por ejemplo –que lo había sido hasta hace escasamente un año–, el secretario general de Esquerra Republicana de Cataluña como miembro de este *consell*. ¿Se imaginan ustedes que el Partido Popular vaya a nombrar al señor Aznar para el Tribunal Constitucional? O a Zapatero. ¿Se lo imaginan? Las voces, los pelos de punta, por aquí, el histrionismo. «¡Politización, politización del Tribunal Constitucional! ¡Intolerable! ¡No será objetivo...!» Terrible, el mal absoluto. Aclaro: cuando uno nombra a su exsecretario general miembro del Consell Consultiu... Ay, ay, del Consell Consultiu... Pero, presidenta, por favor, ampáreme. (*Rialles*.) Entonces, fenomenal, hombre. Esto es un ejercicio de idoneidad, eso es un candidato idóneo, hombre.

Por lo tanto, si hablamos de idoneidad no parece que ninguno de aquellos que se plantean en esta votación sean aquello que plantea el propio *consell*: prestigiosos profesionales con quince años de experiencia contrastada. Quince años de experiencia, ¿qué? ¿Política o de asesoría parlamentaria? ¿Estas son aquellas personas con las cuales queremos prestigiar el Consell de Garanties Estatutàries o lo que queremos es convertirlo en un instrumento político al servicio de...?

Señor Collboni, es derecho de autodeterminación –derecho de autodeterminación. Y esa es la voluntad, de instrumentalizar el Consell de Garanties Estatutàries para convertir una coartada al servicio de la construcción nacional, al servicio, en este caso, del enfrentamiento por el estado de derecho y las leyes vigentes.

Acabo, presidenta. En definitiva, respeto por la institución, respeto por los candidatos, respeto por los miembros actuales y abstención, una abstención crítica. Y recordarles que buscábamos el mérito, el mérito profesional, y ustedes han decidido optar por el mérito político. Flaco favor a la calidad democrática de esta institución.

Gracias, presidenta, *president*, *consellers*, diputados, diputadas.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Bé, el meu grup no ha presentat cap proposta –perquè no li pertocava– de membre del Consell de Garanties. I, per tant, jo crec que això ens dona també la tranquil·litat de poder parlar de com veiem les coses sincerament.

Primer, vull dir, ressaltar la importància del Consell de Garanties Estatutàries, un organisme fonamental en

el nostre sistema polític i que té i gaudeix d'un ampli prestigi molt ben guanyat al llarg dels temps, i que no es posa en qüestió per ara alguna petita polèmica sobre la votació.

En tot cas, potser val la pena explicar –perquè encara ningú ho ha fet– que escollirem tres membres del Consell de Garanties. En un cas perquè hi ha hagut una dimissió d'un membre i, per tant, ha de ser substituït i, per tant, és lògic que, tot i que la proposta és del Parlament, el grup parlamentari que va proposar l'altre proposi ara el seu substitut. Nosaltres ja vam expressar la nostra opinió sobre la idoneïtat en la Comissió d'Afers Institucionals. Però és lògic que el sistema funcioni així. I tal com estableix la llei, els altres dos membres es renoven cada tres anys. I el Consell de Garanties es va dotar d'un mecanisme precisament per decidir com s'havien de produir aquestes renovacions a partir de la nova Llei del Consell de Garanties Estatutàries. Per tant, estem complint la llei.

La proposta la fa el Parlament, però tots sabem –i és així en aquesta i en altres institucions– que es fa a proposta dels grups parlamentaris. I es fa a proposta dels grups parlamentaris en funció de la representativitat que tenen a la cambra. Per tant, al Grup Socialista, que tenia una determinada representativitat a la cambra, en la mesura que aquesta ha canviat, ara no li pertoca fer la seva proposta. És així i, per tant, jo celebro que el Grup Socialista hagi retirat la seva proposta i no ens obligui a triar d'aquesta manera.

De totes maneres, sí que ha dit dues coses el senyor Collboni que jo comparteixo. Una: sincerament, novament, el Grup de Convergència i Unió al Parlament no actua correctament, no consulta als altres grups, no dialoga amb els altres grups. Jo els ho vull dir, perquè això crea després aquest tipus de problemes. I, en aquest sentit, el senyor Collboni té tota la raó, perquè vostès estan acostumats a tirar pel dret i no parlen amb els altres. I si això és una proposta del Parlament que hem de votar tots i totes hauríem agraït, doncs, consultes prèvies per poder opinar.

I, finalment, també li dono la raó al senyor Collboni en un tema que és greu. És a dir, en el Consell de Garanties Estatutàries, a partir d'aquest moment, no hi haurà cap dona. I, per tant, jo els anuncio que el meu grup ha preparat una proposta per modificar la Llei del Consell de Garanties per tal d'establir un mecanisme similar, per exemple, al que vam establir per escollir els senadors de la cambra per tal de, a partir de la modificació de la llei, articular un mecanisme per garantir la presència de dones en el Consell de Garanties Estatutàries.

Jo estic convençut que això... Li ho recordo: la Llei del Consell de Garanties Estatutàries la va proposar el Govern d'esquerres en dues anteriors legislatures –és a dir, en som coresponsables–, però això no es va preveure. Per tant, jo estic convençut que quan passem a tots els grups parlamentaris la proposta de modificació de la llei en aquest sentit tindrà un suport espero que unànim.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Josep Lluís Salvadó.

J. Lluís Salvadó i Tenesa

Senyora presidenta... Bé, en principi, no valoraré la història, perquè cadascú l'explica com més li convé, i tampoc no sóc la persona més adequada per a fer una valoració de com han anat les coses en altres ocasions. Però, en tot cas, sí que voldria posar en valor –perquè algú ho ha posat en dubte– la idoneïtat i la conveniència de la candidatura de la persona que proposa el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el senyor Ridao. Perquè, si bé és cert que és una persona que per tothom és coneguda –ha disposat d'una llarga trajectòria política, a primera fila d'un partit polític com el nostre–, també és cert –i això tampoc ningú ho posa en dubte– que és una persona que també acumula al mateix temps un extraordinari bagatge, tant en l'àmbit jurídic com en l'àmbit acadèmic com en l'àmbit professional. Una persona que demostra amb el seu currículum –i així vam poder-ho constatar al *hearing* que es va portar a terme a la sessió de la Comissió d'Afers Institucionals– més de quinze anys d'experiència com a professional. Una persona que ha compaginat i compagina en l'àmbit legislatiu una llarga experiència, però també en l'àmbit acadèmic com a doctor en Ciència Política i de l'Administració i com a professor de dret constitucional a la Universitat de Barcelona, a ESADE, a la Universitat Oberta de Catalunya i a la Universitat Rovira i Virgili. I també destacar una àmplia col·lecció de publicacions i treballs de recerca en l'àmbit jurídic. Per tant, si bé és un cas relativament singular, val la pena destacar la seua llarga experiència combinada tant en l'àmbit polític com en l'àmbit jurídic i l'àmbit acadèmic. I, per tant, en este sentit entenem que és una persona que dóna més que demostrada la seua idoneïtat per al lloc que se li proposa.

Voldríem també –hi ha fet referència el senyor Bosch anteriorment– dir dos coses com són. Algú posa en dubte el procediment, però, d'alguna manera, el que mos sembla –el que mos sembla– és que el que s'està posant en dubte és la volguda preservació d'una representativitat de cert partit polític al Consell de Garanties Estatutàries que no li correspon en funció de l'actual composició d'esta cambra. Per tant, no és lògic que un grup parlamentari com el Partit Socialista en estos moments pretenga mantenir tres membres d'un organisme de nou membres. Per tant, al final siguem honestos i diguem les coses com són, perquè, en definitiva, el que s'amaga darrere de certes explicacions i de certs raonaments és això.

I em sembla que, també, apellar a la continuïtat d'un òrgan quan ja queda molt garantida per la mateixa llei que el regula, on en estos moments estem substituint, estem renovant tres dels nou membres –per tant, hi ha una continuïtat, com a mínim, de sis dels actuals membres–, entenem que apellar a la continuïtat és, d'alguna manera, una cortina de fum que el que pretén és amagar aquesta voluntat de mantenir una quota ex-

cessivament desproporcionada de la que en estos moments manté.

Acabo –perquè se m'acaba el temps– felicitant el senyor Ridao, també felicitant la persona que nomena el Partit Popular pel seu nomenament. I restem absolutament convençuts que, en el cas del senyor Ridao, continuarà exercint les seues funcions amb l'excel·lència que sempre l'ha caracteritzat.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Jordi Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, moltes gràcies. Saludar els membres del Consell de Garanties Estatutàries que estan aquí presents. Ens sap greu que s'hagi de produir aquest debat, no?, en honor a la institució. I després, per negar la major –per negar la major. Perquè, és clar, des del primer dia que es va constituir aquest Parlament, a cada ordre del dia que ens envia la Mesa del Parlament, un dels punts que hi ha pendent per poder anar a ple és el nomenament dels membres del Consell de Garanties Estatutàries, un per una dimissió que va haver-hi, que s'ha de substituir, i els altres per una renovació que ha d'haver-hi. I això se sabia que s'havia de produir en un moment o altre. I al Partit Socialista, a aquest grup parlamentari i a la persona que els parla, quan se li va plantejar com aniria aquest tema, se li va dir que si tenien alguna consideració a dir... Vostè, senyor Collboni, no digui que no, però la persona que té al costat no dirà que no. Se li va dir amb qui s'havia de posar en contacte per parlar d'aquest tema, però que havíem de seguir el sistema que s'havia seguit sempre. I el sistema que s'havia seguit sempre el senyor Bosch l'ha explicat perfectament. És un sistema de proporcionalitat.

El volem canviar? Parlem-ne. El que no pot ser és que, quan a un grup parlamentari li pertoca fer una proposta d'una persona a l'organisme que sigui, tot és fantàstic, és perfecte, tot és net i tot és consens, i quan, perquè perd representativitat parlamentària, perd aquesta capacitat de decidir algú, tot és malament, tot s'ha fet malament, no hi ha consens, etcètera. No ho portin aquí, no ho vulguin polititzar. I, a més a més, vostès, senyors del Partit Socialista, saben perfectament com va anar el nomenament a la constitució d'aquest organisme. I, per tant, també hi ha un punt de credibilitat... Que jo pensava que avui s'haurien retret de fer segons quines consideracions. Per tant, nosaltres els demanem que no vulguin fer el que han intentat fer avui aquí, quan el procediment em sembla que ha estat el lògic. Això fa moltes setmanes que s'havia de portar. El Partit Popular feia moltes setmanes que ho demanava, se'ls va comunicar amb qui havien de parlar si tenien algun tema a dir en aquesta qüestió i no van fer absolutament re.

Nosaltres també volem valorar –i volem que consti en acta– la feina de la doctora Agulló. El senyor Collboni deia que era una jurista de prestigi. Nosaltres ho ratifi-

quem –i nosaltres ho ratifiquem– i li reconeixem tot el paper. I avui s'ha de produir una renovació, i això no és un vitalici. I avui hi ha una renovació. I cada partit que li pertoca, en funció del sistema que ens hem dotat tots plegats, fa la seva proposta. I, per tant, nosaltres votarem les persones. Creiem que compleixen aquest requisit. I els demanarem una cosa, i ho fem des de la credibilitat. L'altra vegada, quan es van fer els nomenaments, vostès saben quin va ser el nostre posicionament; ho saben perfectament. Però a partir del nomenament aquest, des del minut zero, no hi ha hagut cap qüestionament –cap– de l'actuació del Consell de Garanties Estatutàries –cap per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Ens agradaria que aquest debat acabés avui aquí.

I acabo amb el reconeixement, hi insisteixo... I vostès saben que els havíem dit si podien retirar-la –nosaltres els ho agraïm–, perquè, en cas que no haguessin retirat la candidatura de la doctora Agulló, saben que nosaltres votar-la en contra no ho hauríem fet mai; ens hauríem abstingut.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Senyor Millo?

Josep Enric Millo i Rocher

Gràcies, presidenta. Des de l'escó estant, només per, en primer lloc, dir que en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular català aquesta és una designació important, la que fem avui, d'aquest òrgan estatutari, que juga un paper importantíssim, especialment en l'actualitat, en què haurà de dictaminar sobre lleis importants, que ens afecten.

Voldria dir, en primer lloc, i puntualitzar que el que estem fent avui no és la designació de tres membres, sinó la renovació d'una vacant que hi havia des del mes de maig –crec que és bo puntualitzar-ho–, i que el grup parlamentari que parla en aquests moments havia demanat a la Junta de Portaveus, des de fa diferents ja sessions, pràcticament dos mesos, demanàvem que es pogués procedir a la renovació d'aquesta vacant que hi havia des del mes de maig, com dic, i, a més a més, estem donant compliment a la llei, a la mateixa llei del consell, que preveu la renovació d'aquesta manera, en els terços que estan previstos en la llei.

Aquest no és un debat partidista; nosaltres no considerem que sigui oportú fer-ne un debat partidista, sinó que el que fem precisament és donar compliment a la llei. I entenem a més a més que les persones proposades estan en funció també de la proporcionalitat, tal com la llei estableix, i la capacitat de proposta que tenen cadascun dels grups parlamentaris d'acord o en funció del resultat electoral. És també, doncs, lògic que els que tenen menys capacitat de proposta puguin manifestar, doncs, la seva disconformitat en aquest moment, però vull recordar que aquesta és la llei, és el compliment de la llei, i és el que hem fet fins al dia d'avui.

Vull aprofitar per saludar les persones que avui ens acompanyen, membres del consell. I als que previsiblement seran escollits en la sessió d'avui desitjar-los encert en la seva tasca i, evidentment, donar per fet que seguiran en la línia que sempre ha caracteritzat el consell, atenint-se a l'estat de dret, d'acord amb el que estableix l'Estatut d'autonomia de Catalunya i la Constitució espanyola.

Gràcies.

La presidenta

Passem ara a la votació.

Acabat el posicionament dels grups parlamentaris, procedirem a la seva designació. I atès que s'ha retirat una de les candidatures i els candidats presentats són exactament per al nombre de places a cobrir, si els sembla, podem procedir a fer l'elecció conjuntament. D'acord? *(Pausa.)*

Tal com estableix l'article 3.2 de la Llei del Consell de Garanties Estatutàries, els recordo que per a aquesta elecció es requereix una majoria de tres cinquenes parts, que són vuitanta-un diputats, vuitanta-un vots.

Demano als serveis de la cambra que garanteixin el secret de la votació. I, si és possible, més que en l'anterior votació.

Iniciem la votació.

A continuació demanaré la votació del senyor Fernández i del senyor Millo, una votació per cada un.

Comença la votació.

I, finalment, la segona votació del senyor Millo.

Comença la votació.

Han estat designats per 100 vots a favor i 29 abstencions.

I, per tant, els candidats són el senyor Àlex Bas, el senyor Carles Jaume i el senyor Joan Ridao, a qui des d'aquesta Mesa felicitem.

(Aplaudiments.)

Interpel·lació

al Govern sobre el model present i futur de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 300-00016/10)

Passem al setè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre el model present i futur de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre senyor Sergi Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, durant gairebé tres dècades Televisió de Catalunya i Catalunya Ràdio han estat un model d'èxit i de cohesió social, a través d'una informació acurada, completa, plural i veraç; han estat normalitzadors de la llengua i la qua-

litat democràtica del país i el principal motor de les indústries de la comunicació i de la cultura; han garantit accés a totes les opinions, creences i sensibilitats, i ho han fet amb neutralitat i amb rigor periodístic.

La corporació ha assolit durant tot aquest temps un nivell de credibilitat, de satisfacció, d'interès i d'audiències molt elevat, amb un compromís amb la població i amb compromís amb tot –tot– el territori lingüístic. En definitiva, ha complert amb la definició de servei públic recollida a la mateixa Llei de la corporació, i que el descriu com: «Satisfer les necessitats democràtiques, socials i culturals dels ciutadans; garantir un accés universal a la informació, la cultura i l'educació; difondre i promocionar la llengua catalana, i oferir un entreteniment de qualitat.» No es pot posar en dubte, doncs, en cap cas, la rendibilitat social i cultural dels nostres mitjans públics.

Els darrers cinc anys, i en un context de contracció continuada dels recursos de l'Administració, el servei públic audiovisual nacional ha fet un esforç d'estalvi, de contenció i de racionalització molt intens i en un percentatge superior a la majoria de la resta de serveis públics.

Malgrat aquest fet, malgrat els estralls que afecten les nostres finances, avui TV3 segueix sent la televisió líder a Catalunya. I aquí faig un incís obligat, perquè resulta imprescindible repetir-ho cada vegada que parlem de l'alarmant situació dels nostres serveis públics: uns estralls que són culpa dels incompliments reiterats de Madrid, que són culpa del sostre de dèficit i que, en cap cas, la culpa és que els ciutadans de Catalunya no facin un esforç fiscal prou gran, que el fan, i amb escreix, per no trobar-se immersos avui en aquesta situació. I és important recordar-ho, no una vegada, sinó cada vegada que sortim aquí a explicar com un servei públic pateix per la seva continuïtat, com un servei públic pateix pel seu futur.

Torno enrere. Els darrers cinc anys la corporació ha reduït el seu pressupost en 97,7 milions d'euros, només entre 2010 i 2012 la subvenció pública ha disminuït per sobre del 21 per cent, avui el pressupost de la corporació se situa entre els més baixos de totes les corporacions europees públiques de països de la mateixa mida; un esforç que ha comportat malauradament mesures com la supressió d'un canal de televisió i una emissora de ràdio, que ens ha deixat sense el canal musical de ràdio per FM, una eina cabdal per la nostra indústria musical, i amb la meitat dels canals de televisió de cultura i l'infantil.

És evident, doncs, que s'ha fet els darrers anys una feina important d'aprimament, més o menys encertada, i no posem en dubte, conseller, que calgui continuar treballant per la millora de l'eficiència del mitjà, però també cal recordar que, amb un pressupost molt inferior, amb 440 milions, competeix i guanya grups públics amb 1.000 milions de pressupost o grups de més o menys 700-800 milions. Però això no serà així indefinidament. I cal tenir en compte que mantenir el lideratge dels nostres mitjans públics, singularment de la televisió, on la competència dels canals estatals és notable, és un objectiu absolutament irrenunciable.

Per això, evidentment, que és importantíssima la vàlua dels professionals que hi treballen, però alhora és imprescindible tenir recursos suficients per poder disposar de continguts de qualitat, de temàtiques diverses i per a tots els segments de públic, que permetin disposar d'una oferta molt competitiva i que mantingui els estàndards de qualitat amb els quals sempre s'ha treballat.

I aquí, malauradament, ens fa la sensació que estem perdent pistonada, que comencem a viure de rendes, que avui el lideratge s'explica més per les inversions i les decisions de 2010 a 2011 que per les de 2012 i inicis de 2013; que la combinació de producció pròpia amb col·laboració amb la nostra indústria audiovisual catalana comença a coixejar, que al rebost hi queda poc material i que les xifres d'audiència, especialment a la televisió, poden començar a flaquejar, un risc que no hem de córrer.

La Televisió de Catalunya és avui la millor valorada per la ciutadania i la considerada més imparcial, segons el darrer estudi del CAC, i, efectivament, avui encara és líder, però hi ha coses que no podem oblidar. Els canals en castellà tenen el 75 per cent de les audiències a Catalunya, i la major part d'aquest 75 recau en grans grups que defensen el seu negoci i que obvien en bona mesura la seva responsabilitat com a servei de comunicació, i ja no entro a valorar temes com la pluralitat lingüística d'aquests mitjans.

Per tant, conseller, li demanem molt de compte, perquè estem en un equilibri molt fràgil –molt fràgil– i el model de la nostra ràdio i televisió pública pot patir danys irreversibles si ens equivoquem en les decisions a prendre, uns danys que afectarien no només els nostres mitjans públics, sinó tot l'espai audiovisual català.

Fins aquí he intentat exposar, conseller, el model de rigor, pluralitat i lideratge, però he obviat una part cabdal, perquè crec que mereix un capítol a banda: la tasca realitzada per la normalització del català durant trenta anys.

Estic segur, conseller, que en algun moment s'han aturat a llegir el manifest «La Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, una insubstituïble en la normalització del català», que té el suport d'associacions, universitats i l'extensa majoria dels filòlegs amb més prestigi d'aquest país, i ho explica molt bé i ens alerta que si com a país no donem suport, suport econòmic suficient als nostres mitjans, si ens equivoquem en les decisions que prenem respecte a TV3 i Catalunya Ràdio, podem fer recular els avenços assolits en la laboriosa matèria de normalització del català, i quan això passi haurem perdut una part essencial de les estructures d'estat que a aquest país li calen. I, ho recalco, això no ho diu Esquerra, que ho diu, sinó que ho signen les nostres universitats, els nostres catedràtics i els nostres doctors en filologia catalana.

Segueixo amb el manifest; diu: «La creació de TV3 i Catalunya Ràdio va significar un gran salt per a la normalització de l'ús de la llengua catalana. Gràcies als mitjans públics de comunicació el català va aconseguir una presència potent als àmbits audiovisuals, elements clau de la cultura de masses. Això va permetre

eixamplar el coneixement i l'ús del català entre la població i va fer que la nostra llengua recuperés la possibilitat de creació de l'imaginari col·lectiu. Com algú va dir encertadament, ara ja podem somiar en català.»

I també diu una altra cosa, i només l'apunto perquè vostè la valori en la seva justa mesura: «Mentre ens trobem en la situació d'haver d'aprimar els nostres mitjans públics, facilitem l'expansió dels grans grups de comunicació espanyols a Catalunya, però també de grups privats catalans que alhora són subvencionats, que no són autònoms de les inversions públiques.»

Evidentment, molts factors han sigut cabdals en aquest model d'èxit —el favor dels telespectadors, de la societat civil, de l'àmplia majoria dels partits catalans d'aquesta cambra—, però també l'esforç dels treballadors de la casa, que creuen en el projecte, que en molts casos hi han fet tota la seva vida professional i que avui no poden ser els únics que paguen la crisi.

Quan parlem de continuar amb la tasca de millorar l'eficiència cal treballar cas a cas, cal intervenir en aquells espais difusos, anomenats a voltes «núvols», on queda molt de gra per triar. Cal no passar una ratlla; no optem per allò que és més fàcil, que és posar una ratlla i deixar-ne uns a dintre i d'altres a fora. Estudiem on estan les ineficiències i ataquem-les. Estudiem bé totes les inversions, les que realment ens ajuden a ser líders. Prenem les decisions cercant resultats.

I poso un exemple de quan em sembla que, en lloc de ser curosos, de valorar pros i contres, es tira una ratlla i ens equivoquem. El consell de la corporació va aprovar ara farà uns deu dies desvincular-se de les productores d'informatius, del que en diríem «subdelegacions», encara que no sé si és el terme més adequat, en tot cas, desvincular o deixar de treballar amb aquelles productores que exercien de capillars i en les quals comptem figures històriques que ens permetien arribar arreu del territori.

I, ho repeteixo, que no es confongui. Entenem que, en el marc actual, en l'atzucac a què estem sotmesos per les polítiques de retallades imposades i els incompliments de l'Estat, cal treballar en la corporació en la cerca de més eficiència, i més en un marc en què tots els serveis públics estan patint, i molt; també als nostres mitjans els ha tocat fer un esforç; un esforç, com deia a l'inici, de 100 milions d'euros en cinc anys.

Però el que no podem fer és suprimir serveis fonamentals del nucli de la missió de servei públic; el que no podem fer és vulnerar el mandat marc del Parlament, ni els preceptes bàsics de la mateixa Llei de la Corporació Catalana de Mitjans.

Cal garantir la presència permanent de Televisió de Catalunya a les Terres de l'Ebre, al Pirineu, i a la Catalunya Nord, assolint d'aquesta manera l'estricta compliment dels serveis fonamentals en la missió del servei públic fixats en el mandat marc del Parlament. Hem vist les darreres hores com es corregien en part aquestes mesures, però cal un darrer esforç perquè això es corregeixi a tot arreu.

Conseller, avui, a portes de 2014, ens cal ser a Washington, a París i a Londres, ens cal ser a Tortosa i a la

Seu, ens cal ser a Palma i a València, i ens cal ser a Perpinyà —ens cal ser a Perpinyà—, no podem perdre presència arreu del territori on es parla català.

Aquest país ha optat per exercir el seu dret a decidir. Aquest 2013, però sobretot el 2014, seran de ben segur anys molt intensos políticament i caldrà just el que ens aporten els nostres mitjans públics: objectivitat, lideratge i credibilitat, informació pròpia, informació acurada. No seria gens intel·ligent afrontar-ho amb uns mitjans dèbils o esperant que la ciutadania catalana rebi la informació des de fora. Cal vetllar pel que realment és una estructura d'estat que ens vertebrava com a país i que resulta imprescindible per garantir la cohesió social a Catalunya.

Conseller, he tocat molts temes amb poca estona, però al final li ho concretaria amb una pregunta ben clara. Conseller, renunciem a aquest model o apostem per mantenir-lo?

La presidenta

Per respondre té la paraula el conseller de la Presidència, honorable senyor Francesc Homs.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, senyores i senyors diputats, el 25 de novembre del 2011 vaig tenir l'oportunitat de comparèixer en aquest Parlament, en aquella ocasió a petició pròpia, per explicar quins eren els objectius del Govern pel que fa a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i els reptes i les oportunitats que calia afrontar. Aleshores vaig manifestar el compromís inequívoc, en el sentit del que ara m'interpellava, per part del Govern actual, amb un model, entenem que d'èxit, com ho és el de la corporació, i —hi afegim— peça clau per al nostre país. Però alhora vaig posar de manifest la necessitat d'adoptar una sèrie de decisions per afrontar el futur amb garanties. En aquell moment —vostè potser ho recordarà— determinats sectors, a propòsit de les paraules que vaig i dels objectius que vaig situar en nom del Govern, van plantejar un panorama gairebé apocalíptic davant d'aquelles previsions, no? De fet, pronosticaven aleshores, fa més d'un any, un debilitament o un desmantellament progressiu de la corporació, que, òbviament, no s'ha produït; vostè mateix hi feia referència des del punt de vista del que són les dades de lideratge i d'audiència, no? De fet, ha estat al contrari. Si vostè observa i vostès observen, doncs, les dades de lideratge de Televisió de Catalunya, per posar-ne un cas concret, són millors el 2012 que el 2011. Per tant, hi ha hagut una progressió en aquest sentit en positiu, no?

El debat que fem avui, senyor diputat, em permet reafirmar de nou, tal com vostè em demanava, el compromís del Govern de la Generalitat amb la corporació —vol dir amb TV3 i amb Catalunya Ràdio— i exposar quines han de ser, entenem, les prioritats quant al model, no? Abans que re, permeti'm, però, posar en valor la magnífica feina —res s'explicaria sense ells— que estan fent els professionals de TV3 i Catalunya Ràdio, que fan els seus treballadors i que fa també el seu consell de govern.

En aquella compareixença que abans li referia, vaig tenir l'oportunitat d'exposar en nom del Govern el que eren les tres raons que justifiquen l'aposta estratègica que suposen la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, TV3 i Catalunya Ràdio; les tres, diríem, línies vermelles a les quals, en cap cas, com a govern si més no, no renunciarem mai i que voldria subratllar de nou.

La primera raó va lligada a una idea de país, que és concebre Catalunya com una nació –segur que hi estarem d'acord. I com a conseqüència d'això, entre d'altres, a partir, per tant, d'aquest concepte, se'n desprèn un altre, que és fonamental i va en la línia del que també vostè deia, que és el tema de la llengua catalana. La missió dels nostres mitjans públics de ràdio i televisió és la d'oferir una programació de qualitat i de servei en la llengua pròpia del nostre país, que és el català.

La segona raó, o la segona línia vermella, digui'n com vulgui, és la necessitat de disposar d'un servei públic de qualitat i d'alta credibilitat. Això vol dir una oferta informativa àmplia, uns continguts que responguin a criteris de diversitat, pluralisme, imparcialitat i equilibri territorial, i que siguin també una eina de cohesió social; una aposta pels continguts culturals i de servei; una especial atenció als públics infantil i juvenil, i alhora una oferta adreçada a tots els públics i a la garantia d'uns programes d'entreteniment i de ficció que responguin als criteris propis d'un mitjà públic nacional, on el «tot s'hi val per a l'audiència» no pot ser un criteri i on, evidentment, decisions com la que vostè s'hi referia, de Perpinyà, per la part de Govern, òbviament, i juntament amb vostès, amb el seu grup parlamentari i amb d'altres, estem disposats a reconsiderar en la part que ens pugui tocar. La decisió ja sap que és del consell, i, en tot cas, suposo que està al nostre abast poder-hi fer els suggeriments o les aportacions que considerem pertinents.

La tercera raó que expressava aleshores té a veure amb la idea de la corporació com a motor de la indústria audiovisual; no ho podem perdre de vista –vostè tampoc ho perd de vista, és evident. La voluntat del Govern, en aquest sentit, és que TV3 segueixi actuant com a motor de la indústria audiovisual que hi ha a Catalunya, en aquest sentit d'expressar també, per tant, el compromís d'una manera molt clara i molt nítida. Lògicament, pensem que aquesta aposta pel sector audiovisual català ha de produir-se en un escenari d'equilibri entre el que en podríem dir «l'explotació interna» i els recursos externs, o el recurs als recursos externs, valgui la redundància.

A la darrera legislatura vàrem donar força a aquestes tres raons, a aquestes tres línies vermelles que justifiquen l'aposta estratègica del Govern, de fet, mitjançant dues decisions clau aquests dos anys passats, no? Per una banda, la prioritització pressupostària amb relació a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, en un context, òbviament, diguem-ho col·loquialment, de retallades, d'ajust pressupostari –els números parlen, en aquest sentit, per si sols. I en segon lloc, la revisió de la Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, en benefici de la racionalització i la simplificació administrativa. Donem per bona, almenys des del punt de vista del Govern, aquesta feina feta, no?

Ara, ambdós instruments, ambdós tipus de decisions tornen a tenir, ho vulgui o no, protagonisme. Encara no estem plenament, com sap, en fase pressupostària, però com a conseller de la presidència jo ja m'he compromès –i ho vaig fer en la compareixença corresponent– a suprimir programes sencers de subvencions a mitjans de comunicació privats, que, òbviament, aniran en favor de protegir el màxim possible el que són els recursos destinats a la televisió i a la ràdio públiques del nostre país. Això és prioritzar. Mai s'havien suspès d'una manera total els programes de subvencions a mitjans privats, per, precisament, atendre aquesta prioritat. Estem en un context, que és el que vostès coneixen sobradament, i convé, per tant, no només dir que cal preservar recursos en un sector concret, sinó, a més a més, doncs, assumir la responsabilitat de decidir que en d'altres no n'hi haurà tants o no n'hi haurà directament, com és el cas que li anuncio.

Cal també... –crec que aquesta és una..., vaja, li ho formulo en termes d'invitació–, des del punt de vista del Govern ens hauríem de plantejar si cal fer una segona fase pel que fa a la modificació de la Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Nosaltres entenem que sí, que valdria la pena, si més no, plantejar-s'ho, no? I, a més a més, que ho hauríem de fer, de fet, responen a això, i el contracte programa que ens convé tirar endavant, al que en podríem dir «quatre principis» de cara a aquesta mateixa legislatura, no?, que haurien de ser frontispici de les decisions que hem de prendre, almenys com a govern i com a parlament, amb relació a la corporació, que són: aprofundir en la transparència; aprofundir en el pluralisme –que n'hi ha, evidentment que n'hi ha, i està demostrat per les mateixes audiències i pels mateixos dictàmens del Consell de l'Audiovisual de Catalunya–; aprofundir en la desgovernamentalització –ja ho és formalment, de desgovernamentalitzada, però creiem que s'hi podria avançar més en aquest sentit–, i aprofundir, òbviament, també en la viabilitat del servei públic de la mateixa corporació, no?

De totes maneres, per situar les coses i deixar-les dites en una sessió plenària com aquesta, jo els seré molt clar en un sentit, que és el següent, no? De la mateixa manera que els problemes pressupostaris dels temps que corren no poden ser excusa per malmetre el model de televisió i ràdio públiques que tenim en el nostre país, de la mateixa que aquests problemes pressupostaris, hi insisteixo, no poden ser excusa per malmetre el model que tenim, tampoc la defensa d'aquest model pot ser l'excusa per justificar interessos particulars, laborals o concrets, per legítims que siguin a nivell personal –per legítims que siguin a nivell personal. I en aquest sentit crec que tots plegats hauríem d'assumir un compromís per situar les coses i el debat a l'entorn de la corporació en el lloc que correspon, que és: ni aprofitar la conjuntura econòmica per malmetre la corporació, la televisió i la ràdio públiques del nostre país, ni tampoc aprofitar la bandera de la defensa del model per acabar justificant, vés a saber, en alguns casos concrets, interessos particulars o laborals que, hi insisteixo, podrien ser ben legítims, però evidentment alterarien el sentit del que es planteja.

Per tant, jo crec que només hi ha una solució possible, almenys en les que jo li plantejo, que seria aprofundir en la transparència –ens estalviariem molts debats dels que de vegades hem tingut; aquest dematí, en aquest sentit, n’hem tingut una mostra–, aprofundir i garantir encara més el pluralisme –el Parlament del nostre país, en aquest sentit, doncs, ha canviat des del 25 de novembre, i d’una manera o una altra això s’hauria de reflectir–, aprofundir en la desgovernamentalització... La meua tesi i la tesi del Govern és que és absoluta, plena i total, però que potser valdria la pena fer una passa que no hem fet mai. Mai, cap dels governs, fins ara, durant aquests trenta anys, s’ha plantejat situar la corporació no ja en l’òrbita del Govern, sinó en l’òrbita del Parlament, com hi són altres instàncies de tipus, doncs, essencial o fonamental per al funcionament institucional del nostre país.

Jo crec que aquest tipus de reflexions ens les hauríem de fer, ens les hauríem de fer també, òbviament, en el terreny de la viabilitat, des del punt de vista del compromís, del servei públic de la televisió i de la ràdio del nostre país, de les ràdios públiques del nostre país. I en aquest sentit aquest és, una mica, el plantejament, a tenor de l’oportunitat que vostè em dona en aquest debat, que li faig en nom del Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor diputat, senyora presidenta i senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l’il·lustre senyor Sergi Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Gràcies, presidenta. Gràcies, conseller. Bé, un dels plantejaments principals que veníem a fer-li avui també era aquest avís que tot té un límit; que hem anat tocant, hem anat tocant..., però que si aquest lideratge que tenim avui d’aquí a uns mesos no el tenim, després recuperar-lo és molt més complex, i que, per tant, amb una frase que utilitzem últimament massa vegades, probablement o hem tocat l’os o estem molt a prop de tocar-lo.

Ens agrada la música que fa sonar en la seva resposta, quan parla de Catalunya nació, de qualitat, de servei i de credibilitat com els elements que ha de tenir la nostra televisió, i, per tant, aquest és el model, o el mateix model que estàvem plantejant nosaltres i pel qual li demanem, doncs, vetllar i, sobretot, que no es posi en risc. Ens agrada que parli també de la indústria audiovisual que en penja, i m’hi dedicaré una mica més en aquesta rèplica. I prenem la seva paraula i el seu compromís de protegir els mitjans públics.

Li ho hem dit i li ho torno a repetir perquè quedi clar: des d’Esquerra estem disposats a continuar parlant de racionalització, de com es fa l’adequació tecnològica de la corporació, però també advertim que en cap cas acceptaríem que això es convertís en una contrareforma de l’audiovisual a Catalunya –i també ens agrada sentir que ho comparteix–, perquè això suposaria afèblir el servei públic i això vol dir limitar el pluralis-

me o abocar-nos a una contrareforma audiovisual que passa d’un model progressista, com el nostre, a un model liberal, i d’això n’hem vist exemples i els hem vist propers, i sabem en quina situació es troben les televisions públiques que han pres aquestes decisions. Està clar –i ho compartim àmpliament en aquesta cambra– que si en algun país té sentit un sistema públic fort és, sens dubte, a casa nostra.

Entro un moment, perquè crec que és important, en el tema de la modificació de les lleis de la corporació i del CAC. Per nosaltres va ser un error que ara toca esmenar, i és una feina que pensem que la podem fer amb calma i que la podem fer amb tranquil·litat, amb l’objectiu que els canvis que hi fem perdurin i, per tant, en la cerca d’un ampli consens a l’hora de fer-ho. Per tant, ja assumim que abans de re cal treballar a garantir el model, a mantenir el lideratge, i que, per tant, les properes setmanes en el que caldrà treballar és en el pressupost; però després caldrà que ens hi posem, caldrà calendaritzar la modificació de les lleis del CAC i de la corporació, amb l’objectiu, com dèiem, de desgovernamentalitzar-la, de millorar-ne la pluralitat. I, en tot cas, crec que en podrem parlar a bastament, d’aquesta proposta de portar-la cap al Parlament, que ens sembla que pot ser molt encertada.

Bé, com vostè apuntava –i m’hi dedicaré molt poquet–, de la corporació en penja tota la indústria audiovisual catalana, que al llarg de la història de TV3 ha estat el motor evident d’aquesta indústria, que ha obert camí. S’ha generat avui un sector privat modest, però a la vegada potent, que genera llocs de treball i que és una peça cabdal per a la nostra cultura; un model que començava a consolidar-se just quan la crisi va arribar i sacsejar-ho tot. Avui el que sabem és que des de la corporació aquest suport a l’audiovisual també està en bona mesura aturat, que no estem signant convenis a dia d’avui, i això suposa que al darrere hi ha una indústria que pot quedar molt ferida. I des d’aquí el que li demanem és que ho tingui en compte.

Vaig acabant. Només voldria apuntar, ja per tancar aquesta intervenció: que ningú s’equivoci, que el servei públic audiovisual no és un luxe cultural, sinó un servei social vital per a la cohesió social de Catalunya i d’una gran transcendència estratègica per al nostre país, per la seva pluralitat, per la seva autonomia i per la capacitat de crear imaginari propis, perquè ens ajuda a vehicular valors democràtics, perquè és una verdadera estructura de país, que no ens cal construir, que ja la tenim, que ens cal no desmantellar, que ens cal conservar i que cal, i així li ho demanem al Govern, que en siguin del tot conscients.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, l’honorable senyor Francesc Homs, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, ha vist que tot té un límit, ens deia. Totalment d’acord

—totalment d'acord—, tot té un límit. Tot, en tots els sentits, a més, no? En el sentit, doncs, pressupostari tot té un límit, és veritat, ho compartim. I també, deixi-m'ho afegir, en el sentit hipotètic, si fos el cas —que crec que no ho serà— de no prendre decisions; en aquest sentit, també hi podria haver un límit que no podríem assumir en cap dels casos, no?

Hi ha dues maneres de desmantellar..., s'ha vist a l'Estat espanyol —no em faci, diguem-ne, identificar-les amb noms i cognoms, però probablement ens entendrem, no? Hi ha dues maneres de desmantellar televisions públiques: una, a base de liquidar-ho realment, per la via pressupostària, d'una manera rotunda, no?, i una altra, per anar deixant, diguem-ne..., vaja, que l'empresa pública vagi sucumbint: no molestar-la massa però anar-li traient a poc a poc recursos d'una manera somorta, no fer front als reptes de modernització, de guanyar eficiències, etcètera, de transformació... El sector de la comunicació, tot ell, acumula de fet dues crisis: la pròpia de la situació econòmica que patim, però una altra crisi, que és la transformació del món de la comunicació. I això..., només cal una mirada al que és el món, en aquest cas, del conjunt de la comunicació, per exemple al nostre entorn europeu, i processos de transformació i de refundació, per entendre'ns —no dic que hàgim d'arribar a aquests extrems, perquè torno a donar per bo el model que tenim, no?—, però, per fer notar en quin context ens movem. Per tant, canvis amb una certa profunditat i d'adaptació per millorar, no per simplement preservar, sinó per tirar endavant i garantir el futur, doncs, és evident que s'han de fer. Per tant, això vol dir prendre decisions. En aquest sentit, comparteixo, per tant, al cent per cent la idea que tot té un límit.

El segon comentari que li volia fer: que compartim la prioritat; i a fe de Déu que me n'alegro, molt, no? Això a vegades per altres grups parlamentaris es veu ben diferent, no?, però en el cas del Govern i del grup parlamentari que li dona suport i del de vostès, que compartim aquesta prioritat, és rellevant, eh? Ara no estem, certament, en la fase de debat pressupostari, avui no estem fent un debat pressupostari; estem fixant a través d'aquest debat, això sí, prioritats. Quan hi siuguem, en aquest debat pressupostari, tindrem l'oportunitat, vostès i nosaltres, nosaltres i vostès —al Govern, en tot cas, li tocarà la major responsabilitat—, de demostrar fins a quin punt és prioritària la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals en relació, òbviament, amb les altres responsabilitats que com a govern tenim assignades i, en el cas concret del Departament de la Presidència, doncs, com a departament tenim assignades.

En aquest context —una mica ho deia abans de passada—, per fer front amb profunditat a aquest debat respecte a la qüestió pressupostària, la meua impressió com a conseller, com a responsable, com a observador —a més a més de responsable— d'aquestes qüestions..., crec que haurem de fer un esforç tots plegats d'exigir una gran transparència. Sense conèixer amb precisió com es gasten i com s'han gastat els recursos públics vinculats a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals és a vegades difícil de tenir un criteri fet; pot

generar una sensació que després, quan veus quins són els límits concrets, et pots fer probablement una idea una mica diferent. Per tant, el mot d'ordre, per dir-ho així, col·loquialment, de la transparència em sembla que serà essencial per a aquest debat pressupostari. I des del punt de vista del Govern remourem tots els obstacles que estiguin al nostre abast precisament per garantir aquest coneixement precís i aquesta transparència amb relació a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals —que no dic que no hi sigui, però que crec que hi hauria de ser més.

I la tercera i última consideració: jo li agraeixo profundament dues actituds, no?, de les que ha demostrat en la seva intervenció. Per una banda, una claríssima exigència; i li dic que no em sap greu. Al contrari: la celebro, no?, perquè, a més a més, és bo i és oportú no perdre de vista quin és el sentit i el perquè de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i de TV3 i Catalunya Ràdio. Totalment d'acord amb aquest sentit d'exigència que vostè ha visibilitzat avui aquí.

I segona actitud que li vull agrair, no?, que és la de fer-ho des d'una actitud responsable, que és el que també em sembla que s'ha després clarament de la seva intervenció. «Responsable» vol dir ser coherent en aquest sentit, exigent d'allò que convé preservar, aportant-hi solucions o disponibilitat, si més no, a trobar-ne.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyor diputat, senyores i senyors diputats.

La presidenta

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la informació relativa al deute de la Generalitat.

Interpellació

al Govern sobre la informació relativa al deute de la Generalitat (tram. 300-00014/10)

Presentada pel Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bona tarda. Bé, és la nostra primera interpellació; per tant, entenem que el que farem avui és exposar una preocupació, preguntar sobre una política i ens guardem per al proper Ple la proposta que ha d'anar en forma de moció. És, més o menys, l'esquema que hem preparat, eh? Si no és així, ja ens disculparan pel defecte de forma, però en tot cas és el que entenem que fan la resta de grups i que ens toca fer a nosaltres.

I venim a parlar, una vegada més —i, ui, les que en queden— del deute. Perquè vénen uns pressupostos i volem tenir informació clara i transparent sobre els pressupostos. Vivim en un país i vivim en una societat i venim d'un passat on massa vegades s'ha delegat massa poder a les institucions, siguin financeres, siguin públiques, en tant que ciutadans; massa vegades s'han firmat contractes, s'han votat partits sense tenir informació, sense haver contrastat la informació, sense haver llegit el contracte. És una cultura que ens

ha dut crec que a reconèixer, quan ha esclatat la crisi, que la delegació del poder i la delegació d'informació havia estat en excés i, per tant, s'havia perdut el control i s'ha perdut el control sobre què fan els mercats, què fan les institucions, què es fa amb els nostres diners i què es fa en els nostres, per exemple, pressupostos. Per tant, ho esmentem ara, abans de l'aprovació de pressupostos, però perquè sigui una reflexió general, que entenem que ha d'afrontar la nostra societat com a societat democràtica.

El deute, cada vegada més, és una part important dels nostres pressupostos. Aquest any segurament pagarem, entre interessos i amortització de capital, al voltant de 10.000 milions d'euros vinculats al deute i, per tant, impedeix que puguem fer moltes altres polítiques públiques. Així com de sanitat, així com d'educació, així com de tantes altres partides podem mirar o podem accedir a la informació de quina part va a sous, quina part va a inversions, quant es retalla respecte a l'any passat, quines escoles es tancaran, quines s'obriran, etcètera..., sobre el deute volem tenir exactament la mateixa informació i, per tant, conèixer-ne l'estructura. Volem conèixer, doncs, a qui es deu, amb quins interessos, qui va signar els contractes, amb quines condicions..., perquè entenem que és una informació indispensable per poder firmar uns pressupostos i, per tant, donar garanties a la ciutadania que es té coneixement de què s'està tractant. Però, a més a més, que estigui en coneixement del conjunt de la ciutadania què s'ha fet en la nostra societat per arribar als nivells d'endeutament actuals.

Vivim en l'època de la «deutecràcia», del deute i de la «deutecràcia»; és a dir, del creixent poder de les entitats financeres a través del mecanisme del deute sobre l'esfera pública de decisions. Veníem d'una època, iniciada amb l'esclat del neoliberalisme, cap a la dècada dels setanta, en la qual cada vegada més l'esfera pública de decisions s'anava reduint en favor d'una esfera privada de decisions. La major part –ho hem dit moltes vegades– de decisions que es prenen i que afecten les nostres vides, les nostres condicions de vida socials i laborals, culturals, etcètera, no són preses en l'esfera pública de decisions, sinó en l'esfera privada de les decisions, és a dir, en les empreses, en el marc dels espais de decisió del capital financer. Això ens redueix enormement el marge d'actuació democràtica i de capacitat de decisió sobre les nostres vides, fins a límits exasperants. Però, a més a més, l'aparició del deute com a mecanisme fa que, a més a més, l'esfera pública quedi encara més reduïda i intervingui el capital financer directament dins de l'esfera pública de decisions.

La generalització del deute es va produir paral·lelament al creixement del mercat global del deute per sortir d'una crisi, la dels anys setanta, que necessitava consumir més del que els treballadors guanyaven i podien pagar amb les seves rendes del treball. I, per tant, es va generalitzar el deute: el deute a les famílies, el deute a les empreses, el deute a les institucions, per poder consumir comptant amb el pagament a futur, de les rendes de treball futures. És evident que això és el mite absolutament irracional de l'economia capitalista en la qual vivim, de poder consumir i produir in-

finítament en un món finit. No es pot permanentment avançar rendes del treball per pagar la producció actual i el consum actual; no es pot, és evident. Malgrat tot, s'ha fet: s'ha abonat des de tot l'arc parlamentari una economia basada, en el cas concret del nostre país, en l'especulació immobiliària, que bàsicament el que feia, sobreendeutant famílies i sobreendeutant institucions, com després passaria amb l'esclat de la bombolla..., bàsicament el que feia era dir-nos que en un món finit podríem produir i consumir infinitament, simplement tirant del deute i, per tant, hipotecant les generacions futures amb, per tant, les rendes de treball futures. No hi ha cosa més irracional, però tothom hi va jugar, o pràcticament tothom: les classes populars hi van jugar enganyades; aquells que tenien coneixements d'economia i estaven al capdavant de les institucions van, en tot cas, mirar cap a una altra banda, si no jugar conscientment a aquest joc totalment irracional i insostenible.

Quan esclata la crisi..., els efectes de l'esclat de la crisi bàsicament produeixen a les nostres institucions –a l'Estat espanyol bàsicament, com a estat sobirà, però també a la delegació dita «autonomia de Catalunya»–, en termes financers, un augment desproporcionat del deute, bàsicament de traspasar deute públic a deute privat. Fins i tot l'any passat, el 2012, el deute públic de l'Estat espanyol continuava representant només el 18 per cent del conjunt del deute de l'economia espanyola, i la major part del deute pertanyia a entitats financeres espanyoles, que òbviament, a més a més, han entrat, o van entrar..., i continuen jugant a aquell joc pervers de prestar-se els uns als altres els diners. I, per tant, bona part del deute públic espanyol està en mans de la banca espanyola i alhora rep diners públics de l'Estat espanyol per poder-se finançar i no caure en la bancarrota. I entrem en un joc absolutament pervers, al qual ens porta aquesta «deutecràcia».

A Catalunya, a la Generalitat de Catalunya el deute entre 2000 i 2006 es va mantenir al voltant de les xifres d'entre 10.000 i 13.000 milions d'euros: una barbaritat! Perquè encara..., una barbaritat no en termes relatius amb altres estats o amb altres institucions, sinó perquè estava enmig del creixement de l'economia i, per tant, era el moment de saldar comptes i no comptar amb el deute. Però com que el deute ha estat incorporat en la política, sobretot en la política moderna, com un instrument més al servei de les institucions públiques –sense comptar que no formen part de les institucions públiques i que són ens privats amb interessos privats– i que, per tant, en certs moments poden conquerir aquesta esfera pública del poder i passar per sobre de la democràcia, com que es va contemplar com un instrument normal, es continuaven mantenint nivells de deute al voltant d'entre 10.000 i 13.000 milions d'euros. Del 2006 al 2012, però, es produeix el gran creixement del deute públic de la Generalitat fins a arribar a 45.000 milions d'euros, més el deute de les empreses públiques, que probablement sumen conjuntament 50.000 milions d'euros –ja em corregirà les xifres amb exactitud. Amb diferents formats –crèdits, pagarés, pagaments diferits, bons– i per diferents conceptes: per fer carreteres que ens costen el triple del que realment costen, per fer equipaments –alguns, útils; alguns,

qüestionables, però en tot cas depenien del govern de torn – i, el que més ens interessa: per refinançar el mateix deute i pagar la despesa corrent que en un determinat moment no es va poder pagar pel descens dels ingressos, a interessos del 5, del 6, del 7 per cent, que desconexem amb exactitud com han fet augmentar el deute als mateixos interessos.

La «deutecràcia» bàsicament ens importa no només perquè cada vegada ocupa una part més important dels pressupostos i, per tant, de la principal llei que aprova un parlament –aquella que governa i distribueix el pressupost públic–, sinó perquè, a més a més, és obvi que, a més poder de les entitats financeres sobre l'esfera pública de decisions, més privatitzacions i vendes, més exigències de noves normes, però més derogació de les velles, perquè la gran majoria de normes aprovades, per exemple, durant el tripartit no poden estar en funcionament perquè no hi ha finançament. Per tant, derogació a la pràctica de velles normes, plans d'ajustos supervisats –és a dir, homes de negre a present o a distància–, influència en els partits polítics i augment de les portes giratòries són algunes de les conseqüències directes no només a la nostra societat, però també presents en la nostra societat a través del mecanisme del deute, és a dir, de la «deutecràcia», del poder del deute sobre la capacitat que tenim la ciutadania a través de les nostres institucions de decidir sobre les nostres condicions de vida, socials, laborals i, com he dit abans, en general.

El deute és, en resum, un sistema, a més a més, de redistribució de riquesa de pobres a rics, perquè bàsicament es paga a partir de les retallades sobre el conjunt dels serveis públics i dels serveis socials que presta la dimensió pública de les institucions i va a parar a les arques d'uns pocs.

Voldrem que d'alguna forma se'ns expliqui amb detall i amb informació i de forma que puguem entendre el conjunt de la ciutadania l'origen del deute; qui són els nostres creditors, a qui estem pagant 2.300 milions d'euros –per tant, qui també té poder i no l'ha votat ningú, però està codecidint amb nosaltres, en uns escos que falten en aquest Parlament però que tenen segurament més nombre que els nostres grups parlamentaris–; quan i com es va contreure el deute actual, en quines fases; quina és part del refinançament propi del deute, quina es va contreure per a equipaments, quina es va hipotecar amb carreteres que ens costaran una milionada, molt més que el pressupost originari; quina és la previsió d'endeutament per als propers anys, conscients de la limitació de canals per contreure'n que té la Generalitat; quina és la pressió del deute sobre els pressupostos en els propers anys, quina serà la pressió que exerciran. Ha pensat el Govern a defensar políticament criteris, digueu-ne «humanitaris», digueu-ne «de justícia», digueu-ne «de sostenibilitat de la societat», per regular un pagament just del deute, per fixar uns límits del que pot suposar la pressió del deute? Per exemple, un topall màxim de devolució de deute respecte al pressupost, un decret de catàstrofe humanitària... Si és massa el que es reclama, poder aturar-ho per mitjà d'algun decret. Quatre mil milions d'euros de retallades redueixen el deute o continuarà augmentant...

La presidenta

Senyor diputat...

Quim Arrufat Ibáñez

...el deute malgrat les retallades? I ja acabo.

La presidenta

Molt bé.

Quim Arrufat Ibáñez

Perquè la interpellació diguéssim que no és aquest cúmul de preguntes concretes. És: quina política del deute tenen prevista, tenen planificada? A quin preu, a més a més, pensen pagar tot el que queda de deute?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la resposta té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement
(Andreu Mas-Colell)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, 50.948 és el deute a 31 de desembre del 2012. Són les xifres oficials del Banc d'Espanya, i per tant també són les nostres xifres sobre el que és el deute. Evidentment, es podria argumentar si és una mica més, si és una mica menys, però em sembla que és més sensat anar per les xifres que són oficials també a Europa, que són aquestes. Per tant, 50.948.

Aquestes xifres, i molta més informació, les pot trobar a la web del departament, i en la mesura que les xifres no estiguin restringides a confidencialitat de dades per alguna raó són xifres que estan plenament disponibles.

El deute ha augmentat, efectivament, i com ja vostè ha dit, des de finals del 2006, que estàvem a 14.800, fins a aquest 50.000. Des de finals del 2010 fins al 2012, és a dir, en els dos anys de la legislatura anterior, la xifra, aquesta xifra oficial del Banc d'Espanya, passa de 34.697 a 50.948, és a dir, augmenta 16.000 milions en aquests dos anys. Potser la xifra de 16.000 milions també li sona per altres raons: és un 8 per cent del PIB català.

Per què augmenten? Per què hi ha aquest augment? D'on surt, aquest augment? Doncs, bàsicament, per tres raons que els explico comptablement. Una és la raó de fons, que és que efectivament la Generalitat fa dèficit des de fa força temps, i cada dèficit de cada any representa una acumulació de deute. No en relació 1 a 1, perquè no és exactament el mateix, però d'una manera clara va en aquesta direcció. I si hi pensen, en els dos últims anys, 2011 i 2012, el 2011 el dèficit va ser del 4 per cent, em sembla que el 4,02 amb les últimes xifres, però sempre hi han revisions i es van afegint coses al passat, però diguem-ne 4 per cent, i aquest últim any ha

estat del 2 per cent. La suma de 4 per cent i 2 per cent diguem-ne que és 6 per cent, i per tant això són 12.000 milions, i ja té 12.000 milions dels 16.000 milions explicats pel dèficit dels dos darrers anys, que han anat acumulant deute. Aquesta és, doncs, la raó principal.

En segon lloc, hi ha una raó que realment és estrictament comptable, però una raó comptable que acaba tenint efectes, que són les redefinicions del perímetre del sector públic de la Generalitat, en particular la reclassificació d'empreses dintre del sector públic de la Generalitat. És a dir, si hi ha una empresa que no constava com a part del sector públic de la Generalitat, però que tenia deute, en el moment en què un instrument comptable, que en definitiva acaba sent Europa, la classifica dintre de la Generalitat, el deute d'aquesta institució passa a ser deute de la Generalitat. Si comptés des de l'any 2007 això n'afegiria 3.700, però si miro els anys 11 i 12 això ja serien uns 2.500 d'addicionals. Un exemple seria l'ACA, per exemple. Però, en fi, n'hi ha d'altres. Però això ha anat sumant deute. Ho repeteixo: aquesta és de naturalesa comptable.

I encara hi ha una petita diferència –quan es fa amb aquestes magnituds 1.500 milions són una «petita diferència»–, que és la tercera raó, que és la conversió de deute comercial en deute financer que ha representat el Pla de *proveedores*. És a dir, el que es va pagar amb el pla d'ICO Proveedores, el que es va pagar, estava plenament, diguem-ne, registrat com a dèficit, però no necessàriament com a deute financer. Molt era simplement deute comercial, factures que s'havien de pagar, que a final d'any queden incloses en el dèficit, però la idea no era que això acabés finançat en els mercats de capitals, els mercats financers, perquè eren pagaments de factures normals. Però l'ICO *proveedores*, en definitiva, va convertir una part d'aquests deutes en deute financer, en deute de mercats. I això, doncs, és aproximadament la diferència, i per això augmenta. Això també seria comptable, en aquest sentit, perquè era deute abans. De deute comercial ha passat a deute financer.

Cinquanta mil milions és una xifra que impressiona. Jo haig de dir que, ja després de força temps portant aquestes coses, 50.000 milions em continuen impressionant. Vol dir que això ens costa interessos. Els interessos anticipats per a aquest any que ve són de l'ordre de 2.200 milions. Em sembla que ha dit 10.000 milions. Si ha dit la xifra de 10.000 milions, és que segurament aquí hi ha comptades les amortitzacions. Les amortitzacions les refinancem. En aquests moments, amb 50.000 milions de deute, com podrà comprendre, no estem en condicions de repagar res, eh? Ja seria anar molt sobrats si a sobre reduïssim alguns deutes. Per tant, s'acaba refinançant tot, i això és el que pot determinar que un any, si entrem en el mercat de la despesa financera, sigui 7.000 i un altre sigui 12.000. Però en definitiva el que compta és el pagament d'interessos, i aquests seran, ho repeteixo, uns 2.200 milions.

Això vol dir que de mitjana paguem de l'ordre de 4,2, 4,3, d'interès. I l'interès és fonamental, aquí. Quan estem en aquestes xifres està clar que les variacions del que paguem dependran més del preu amb què haguem de pagar el diner que del fet que augmenti una mica

més o augmenti una mica menys el deute. O sigui, la gestió del deute és, certament, contenir el seu volum, però sobretot contenir els tipus d'interès que paguem. Totes dues coses estan lligades, perquè si la percepció és que el volum està descontrolat ens demanaran pagar més. Però el que compta ara és el tipus d'interès que pagarem, i per tant hem de treballar, i hem de treballar intensament, per pagar tipus d'interès adequats.

Això és l'explicació, diguem-ne, mecànica, de per què s'ha generat. Després, per què s'han generat els dèficits? Doncs no aniré a fons en aquest tema. Vostè ja ho sap, hi ha certament la conjuntura econòmica i hi ha, per descomptat, l'infrafinançament estructural de la Generalitat, i tot això pesa molt seriosament. Miri, miri el mapa de dèficit de les diferents comunitats autònomes, i veurà que totes les que han tingut dèficit aquest any 2012 estan en el Mediterrani. Totes. Són Andalusia, Múrcia, València, Catalunya i les Balears. Doncs això no és perquè els mediterranis anem més de festa que els atlàntics o els de la Meseta. És perquè el mecanisme de finançament és un mecanisme de finançament esbiaixat que penalitza en particular les comunitats que estan en el marc mediterrani. Escolti, estiguin governades pel PP, pel Partit Socialista, fins fa poc pel Partit Socialista i ara pel PP o fins fa poc pel tripartit i ara per Convergència i Unió.

Continuaré.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Li ha costat parlar de «Països Catalans», eh?, perquè, bàsicament, el mapa de la costa mediterrània, el mapa dels que ens surt malament el negoci que es fa ara, s'aproxima bastant als Països Catalans en la seva totalitat.

Bé, però això, en tot cas, l'anàlisi de per què estem en aquesta situació, seria una anàlisi de quina economia hem tingut i quina economia tenim, i per tant quines lliçons se'n deriven, o quines lliçons en deriva el Govern per no tornar a cometre els mateixos errors i confiar en sectors especulatius com el de la construcció, que primer ens ha destrossat el territori i ara ens destrossarà l'estat del benestar. El mateix mecanisme, que tot és un.

Però a nosaltres ens preocupa... En tot cas, la interpellació no era tant per conèixer o per fer una descripció del deute –que, com bé sabem, aquestes dades macro, diguéssim, estan recollides a la pàgina web–, sinó per saber quina és la política del deute. És a dir, el deute no és un espai o un mecanisme neutral de l'economia, sinó que ara mateix, en tant que a més a més ens intervé les democràcies i intervé directament en política, és un element central de la política, i és un element al qual els governs s'han de referir políticament i han de veure..., i han de tenir no només plans de pagament sota els quals, a més a més, ordenen tota la resta de les seves polítiques públiques, sinó que han de tenir previsions de com enfrontar-se al deute, de com actuar-hi, de com interactuar-hi. I més, a més a més, si es fa des d'un

prisma i des d'un punt de vista sobiranista. No hi ha, ara, perspectiva sobiranista per als pobles que vulguin ser lliures si no tenen també, a més a més, una política enfocada al deute i una política d'anàlisi, de desgovernament i d'intervenció en el deute, que ens intervé, com deia, la democràcia, la capacitat de poder decidir sobre les nostres polítiques públiques i, en general, l'esfera pública de decisions, que és la que està en perill.

Ens preocupen, a banda del deute financer que diu, sobretot... El Pla de proveïdors va ser fet a través de bancs. Malgrat que fos un crèdit ICO, van ser els bancs, finalment, qui van prestar aquests diners. Quins bancs i a quin preu? Perquè estaria molt bé que la gent sabés que Bankia, que la CAM, que tots aquests bancs absolutament intervinguts i amb cúpules de directius, doncs, bàsicament en dubte, per dir-ho d'alguna manera, de la seva gestió eficaç, són els que es van endur aquests crèdits, amb garantia total de l'Estat i a més a més amb uns interessos prou alts en el que és un refinançament descarat dels bancs, i a més d'uns bancs absolutament nefastos, un refinançament descarat dels bancs a costa dels nostres serveis públics. Això la gent ho ha de saber.

Però també la gent ha de saber els pagaments diferits de les carreteres, quants milions i fins quin any? I fins quins anys els hem de pagar? Més de 1.100 milions l'any en pagaments diferits, no només de carreteres, en pagaments diferits, fins el 2035? Qui va signar aquests contractes? Hi ha d'haver responsables; s'han de depurar responsabilitats! La gent ha de saber qui és el responsable de la hipoteca d'aquest país, un per un, no per acusar una sola persona, un sol partit o una sola institució, sinó que ha de poder tenir aquesta..., perquè bàsicament ho està pagant amb els seus serveis públics, amb les seves retallades de serveis públics, d'augment de taxes, etcètera. Per tant, ha de tenir dret a saber on van aquests diners.

Qui s'endú els 2.300 milions d'interessos? Òbviament, ja té molts destinataris diferents, alguns impossibles de saber, i altres molt minoristes, però n'hi ha alguns de grossos. I, per tant, volem saber qui està aquí assegut; també qui decideix o qui té la capacitat, en tot cas, el poder o la presumpció de poder per poder decidir, per poder estar influenciant determinades polítiques públiques.

Diu que es refinancen les amortitzacions; per tant, el que estem fent és adquirir..., pagar interessos i adquirir deute, que adquirim bàsicament per pagar més deute. És a dir, no a canvi de res, no contra res; no, no s'hi fa un equipament al darrere, no s'hi fa una carretera, no s'hi fa..., sinó que bàsicament és per sobreviure. És a dir, estem generant un flux de diners bàsicament de les rendes del treball de la gent a través dels seus impostos i les seves taxes, etcètera, que augmenten, i que rebaixen els seus serveis públics, que van directament cap als bancs, gratuïtament diguéssim, contra res, eh?, no s'hi fa res, no s'hi genera economia, no es fa inversió, etcètera, no es reactiva l'economia.

Una reivindicació i una cita que em semblen importants per cloure la meva intervenció. Primer, que, com Thomas Sankara, president de Burkina Faso, el 1987, nosaltres ens sumem a la reivindicació que és le-

gítim defensar el dret dels pobles a repudiar el deute il·legítim, aquella part que considerin que no té sentit que l'hagin adquirit perquè no ha anat contra res, perquè ha tingut uns interessos excessius, perquè ha estat massa vegades refinançat i ja no en queda res de l'original i ja tot és refinançament, etcètera. Aquesta part..., entenem nosaltres que és un dret legítim dels pobles a repudiar el deute il·legítim.

Però a més a més també tancarem amb una cita d'un economista italià, per entendre quina és l'economia i quin és el mecanisme que està operant ara, d'absoluta submissió als mercats i d'absoluta negació de la nostra capacitat de poder dir alguna cosa sobre el deute, i poder opinar, i poder intentar legislar com paguem el deute.

En la seva teoria general de l'estupidesa, aquest economista italià va distingir quatre comportaments: l'intel·ligent, on un guanya a costa dels altres; el desgraciat, que perd mentre els altres guanyen..., i l'estúpid que perd ell i fa perdre els altres. Nosaltres entenem que ara estem bastant –bastant– en un sistema econòmic bastant estúpid, que perd ell i fa perdre els altres, i fa que tothom perdem, o almenys tothom menys uns molt, molt, molt pocs, que es trobaran un món que no els servirà de gaire res.

I res més. La meua intervenció d'abans, que ha estat més o menys de no sé si deu minuts o un quart d'hora, més la d'ara sumen al voltant..., o sigui, en aquest període de temps hem estat pagant uns cent mil euros d'interessos bancaris, perquè es facin una idea de la proporció del que estem pagant en interessos bancaris.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies. Burkina Faso, com a exemple, no m'impressiona. (*Rialles i veus de fons.*) A veure, la política de deute evidentment té molt detalls, però la política de deute ha de ser la d'aconseguir el crèdit que un necessita per pagar –després a això en faré un comentari– i la d'aconseguir-ho en els millors termes possibles, de longitud, d'estructura temporal i de tipus d'interès. I d'això es tracta, i per això hem de lluitar constantment.

I, per descomptat, els mercats financers tenen molt poder i tenen molta influència, i sobretot poden fer el que vulguin, perquè són els diners que nosaltres necessitem; nosaltres no els tenim, ells els tenen. El mateix podria dir del Govern central, que en aquest moment és com si fos el nostre mercat financer.

I en això què hi podem oposar nosaltres o qualsevol Govern que ha de buscar diners? Doncs, la legitimitat i la força democràtica, no n'hi ha d'altres. I quan es negocia un contracte això és el que cada un té: una part del contracte poden ser institucions financeres que tenen diners, l'altra part del contracte és un govern amb la legitimitat democràtica que ha d'aconseguir els millors termes per a aquests diners que necessita. A partir d'aquí s'ha de signar el millor contracte possible.

I, després, els contractes s'han d'honorar, perquè els contractes es poden deixar d'honorar una vegada, però dues vegades ja no. Per tant, escolti, jo diria, el dia que vostè sàpiga que mai més tornarà a necessitar diners dels mercats, doncs, consideri la possibilitat de no pagar. Miri, una vegada ho podrà fer, però més no, eh? I em sembla imprudent, per tant; em sembla imprudent, perquè en aquest moment és difícil pensar que hi pugui arribar. I l'experiència internacional és que els països que s'han pensat que podien prescindir dels mercats i de les institucions internacionals, etcètera, doncs, no se n'ha sortit gaire bé.

Això dit, també li he de dir que la meua experiència m'ha fet més partidari de l'estabilitat pressupostària, que vol dir no dependre dels mercats, excepte –i és un «excepte» important– per a la gestió i la sincronització de tresoreria, que no és una cosa negligible, però me n'ha fet més partidari precisament perquè aquesta dependència pot ser molt dura, sobretot en situacions de crisi o en situacions com la nostra, de moltes limitacions polítiques.

En teoria, el dèficit és admissible, i fins i tot el dèficit és admissible de manera constant si hi ha creixement. És a dir, normalment en la història és legítim prendre crèdit, invertir; això produeix creixement; el creixement, per tant, produeix els recursos amb els quals es pot pagar el crèdit, i, en definitiva, es pot viure amb un dèficit permanent si hi ha creixement i si, per tant, la proporció del deute respecte al producte interior brut es manté acotat, es manté fix o no augmenta. És de sentit comú i de dos més dos són quatre que la proporció del deute sobre el PIB no pot augmentar indefinidament, eh?; pot ser constant, però, si hi ha creixement, això és compatible amb anar tenint un dèficit moderat any rere any. Però inclús en aquest punt, ja que ha de ser moderat, ja quasi, quasi prefereixo portar-lo a zero, perquè portar-lo a zero té l'enorme avantatge que ja no depens ni del mercat, ni del Govern central, ni de les institucions internacionals, i, total, si per ser sostenible ha de ser una quantitat moderada, doncs, potser ja podem anar a zero. Però, en fi, reconec que aquest és un punt relativament petit.

Però sí, hi estic d'acord, necessitar diners dels mercats crea dependència. Ara bé, no oblidem que els governs tenen una cosa molt important que és la legitimitat democràtica per negociar bé i per arribar als acords més favorables possibles. Ara bé, una vegada s'ha arribat a un acord i s'ha signat un contracte, s'ha de complir.

La presidenta

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les propostes en matèria de política tributària.

Interpel·lació

al Govern sobre les propostes en matèria de política tributària (tram. 300-00019/10)

La presenta el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. I té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats... Senyor Mas-Colell, conseller d'Economia, «Alan Solomont, ambaixador dels Estats Units d'Amèrica a Espanya, adverteix la Generalitat de Catalunya de les conseqüències negatives d'aplicar un impost sobre les begudes refrescants a Catalunya», 5 de març de l'any 2013. Miquel Valls, president de la Cambra de Comerç de Barcelona: «Incrementar la pressió fiscal a Catalunya tindrà uns efectes molt negatius», 19 de desembre de l'any 2012. Joaquim Gay de Montellà, president de Foment del Treball, amb relació a l'acord Convergència i Unió - Esquerra Republicana: «Incrementar la pressió fiscal no és el camí», desembre 2012. Salvador Alemany, president del CAREC, Consell Assessor per a la Reactivació Econòmica: «El CAREC demana una fiscalitat estable i previsible, demanant que això afecti les actuals polítiques del Govern de la Generalitat de Catalunya», 15 de gener de l'any 2013.

Senyor Mas-Colell, aquestes són algunes de les veus que han sorgit respecte als nou impostos que han acordat vostès amb Esquerra Republicana de Catalunya: impost sobre el patrimoni, que ja l'han apujat; impost sobre els avions, pendent d'apujar, però que està a l'acord ERC-CiU; impost sobre les coca-coles; impost sobre les grans superfícies; impost sobre successions, que van treure l'any passat i que sembla que ara han acceptat l'exigència d'Esquerra Republicana de Catalunya de tornar-lo a incorporar; impost sobre els dipòsits d'estalvi de les persones; impost sobre pisos desocupats, i augment de determinades taxes. Aquestes són les conseqüències de l'acord ERC-CiU per a les butxaques dels catalans i catalanes.

Per això, senyor Mas-Colell, li pregunto: creu que aquesta és la via per crear ocupació, generar confiança i afavorir el creixement econòmic? Senyor Mas-Colell, genera confiança que la Generalitat de Catalunya sigui l'única comunitat autònoma del conjunt d'Espanya que a dia d'avui encara no ha presentat els pressupostos? És normal que es digui..., abans d'ahir vostè va dir en una conferència que valora no presentar els pressupostos d'aquest any 2013? Senyor Mas-Colell, totes les comunitats autònomes, totes, han fet els seus pressupostos amb un objectiu del dèficit del 0,7 per cent del PIB.

Vostè sembla que vol ser diferent, que vol donar la nota, ser l'excepció i no presentar els pressupostos d'aquest any 2013. S'imagina, senyor Mas-Colell, que això ho fes el Govern d'Espanya, que digués «bé, fins que la Unió Europea no digui quin és l'objectiu de dèficit, doncs, no presentem pressupostos»? S'imagina que ho fes, això, el Govern d'Espanya?

Què creu que pensarien de nosaltres a Brussel·les? Quina creu que serien les conseqüències per al finançament de l'economia catalana que el Govern d'Espanya digués, com fan vostès: «Bé, fins que el senyor Durão Barroso no ens digui la xifra de dèficit i el senyor Olli Rehn no ens digui la xifra de dèficit per a Espanya, doncs, no presentem pressupostos»? Creu que la prima de risc seria la que és avui o seria més elevada? Creu que la nostra consideració creditícia seria la mateixa o seria una diferent?

Doncs, això és el que vostè està fent, no presentar pressupostos, però alhora, sorprenentment, sí, presentant pedaços pressupostaris. No ha presentat pressupostos per a aquest any 2013, no ha presentat una llei de mesures fiscals i financeres per a aquest any 2013, tot i estar a 13 de març de l'any 2013, però en canvi s'ha intentat crear un impost sobre els dipòsits d'estalvi de la gent, sí que ha incrementat l'impost del patrimoni, sí que han aprovat eliminar una paga dels treballadors públics de la Generalitat de Catalunya i sí que han demanat un rescat de 9.073 milions d'euros al Govern d'Espanya. I ahir mateix, o abans-d'ahir, afirmava que tornaria a ampliar la petició de rescat al Govern d'Espanya, al Fons de liquiditat autonòmic, a més que demanava, exigia al Govern d'Espanya un nou pla de pagament a proveïdors envers i respecte al que ja teníem.

Per tant, si fan tot això, si creen impostos nous i apugen impostos que ja hi havia, si fan retallades i encara demanen un rescat al Govern d'Espanya, aquest any 2013, per valor de 9.073 milions d'euros, per què no fan els pressupostos d'aquest any 2013? Per això, senyor Mas-Colell, li demanem que digui què succeeix, que expliqui què fa que no presenti els pressupostos, que n'expliqui les raons. És perquè vostè no vol, potser? És perquè potser Esquerra Republicana de Catalunya no li deixa presentar els pressupostos? Senyor conseller, li demanem que respongui, que digui quines són les causes perquè vostè a dia d'avui mantingui que sigui Catalunya, la Generalitat de Catalunya, l'única comunitat autònoma que no presenta pressupostos.

Senyor conseller, li demanem alhora que reconsideri l'actual política d'impostos estraforaris que ha acordat amb ERC a l'acord ERC-CiU. Senyor Mas-Colell, no faci seguidisme d'Esquerra Republicana de Catalunya, del mateix partit que durant set anys va governar Catalunya i es va convertir en la peça fonamental del que va ser el tripartit durant els set anys de govern. Vostès, Convergència i Unió, i vostè com a conseller d'Economia han passat a fer seu el projecte econòmic del senyor Oriol Junqueras: posar impostos estraforaris, no presentar pressupostos, posar en dubte la necessitat de complir amb els objectius de dèficit, més intervencionisme..., el que ocasiona, evidentment, que la Generalitat de Catalunya mantingui la consideració a dia d'avui de bo escombraria, que la Generalitat de Catalunya faci pràcticament dos anys i mig sense poder anar als mercats perquè ningú li presta crèdit, a la Generalitat de Catalunya, ni les entitats financeres que operen a Catalunya, la qual cosa provoca que no es puguin finançar i la qual cosa provoca retards en els pagaments a proveïdors per part de la Generalitat de Catalunya.

Senyor Mas-Colell, vostè avui com pren les decisions? Ha de consultar-les potser amb el secretari de Política Econòmica d'Esquerra Republicana de Catalunya, que alhora vostè l'ha contractat com a assessor del seu departament? Crec que és important que es sàpiga que vostès s'han llançat als braços d'Esquerra Republicana de Catalunya, perquè vostès han volgut, perquè vostès tenien la possibilitat de sumar altres majories en aquest Parlament, i vostès voluntàriament han decidit llançar-se a les exigències, als braços d'Esquerra Republicana de Catalunya, del partit, com deia ante-

riorment, que va ser autor intel·lectual i material del Govern tripartit, que tan malament ho havien fet, que vostès es van presentar a unes eleccions amb el lema: «Comença el canvi», i dos anys després resulta que van de la mà del que diu Esquerra Republicana de Catalunya.

Senyor conseller, cap dels punts en matèria econòmica de l'acord ERC-CiU estava en el programa electoral de Convergència i Unió, tant de l'any 2010 com l'últim, de l'any 2012. En canvi, si anem al programa electoral d'Esquerra Republicana de Catalunya i si anem al diari de sessions de la legislatura passada, veurem que la gran majoria de mesures de l'acord ERC-CiU, de l'acord Esquerra Republicana - Convergència i Unió, sí que estaven en el programa electoral d'Esquerra Republicana de Catalunya i sí que es debatten a proposta d'Esquerra Republicana de Catalunya la passada legislatura.

Senyor Mas-Colell, sembla que l'única idea que els ha passat pel cap, al seu Govern i al seu departament, és fer una cimera; una cimera on no hi seran ni sindicats, ni patronals, ni autònoms, molt diferent de la cimera que ahir vam veure per part del president Mariano Rajoy, amb sindicats i autònoms i presentant cent mesures per lluitar contra l'atur juvenil. Una nova foto, senyor Mas-Colell, però una vegada més cap solució. Això sí, vostè sempre amb el mantra continu de culpar de tot, de tots els problemes que té Catalunya, que té la Generalitat de Catalunya, la resta d'Espanya.

Ahir es va celebrar consell de govern, i de nou cap mesura per lluitar contra la crisi econòmica que pateix a dia d'avui Catalunya. Sembla que vostès viuen d'esquena a la realitat econòmica de Catalunya, al gairebé 1 milió d'aturats, segons l'última EPA, de persones que volen i no poden treballar a Catalunya, a la fugida d'empreses; ahir mateix coneixíem com part de Nestlé marxarà a Luxemburg. O la pèrdua de competitivitat; avui coneixíem com la inflació a Catalunya és set dècimes més alta que la inflació de la mitjana espanyola.

Per tot això, senyor Mas-Colell, l'emplacement des del Partit Popular Català a donar un gir de cent vuitanta graus a la seva actual política de paràlisi en matèria econòmica. Prioritzi les reformes a mantenir el suport d'Esquerra Republicana de Catalunya; no sigui un conseller titella de les exigències del senyor Oriol Junqueras; escolti els agents econòmics i socials, abans que al senyor Oriol Junqueras...

La presidenta

Senyor diputat...

José Antonio Coto Roquet

...—sí, ja acabo, senyora presidenta—; presenti els pressupostos d'aquest any 2013; faci de conseller d'Economia, i, per tant, canviï... o, bé, o faci de conseller d'Economia i, per tant, prengui mesures per lluitar contra la crisi.

I acabo, senyora presidenta. Vostè, senyor Mas-Colell..., hi havia un ministre socialista que deia: «La

millor política industrial és la que no existeix.» Vostè està fent exactament el mateix en matèria econòmica. Per això li demanem reiteradament, i ho faig des d'aquesta interpellació, que faci de conseller d'Economia i prioritzï la solució econòmica a mantenir el pacte, el suport i, amb això, només fer cas a les exigències d'Esquerra Republicana de Catalunya i del senyor Oriol Junqueras.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement, senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Presidenta... A mi, senyor Coto..., no aconseguiré dir «senyor Coto» tantes vegades com vostè ha dit «senyor Mas-Colell» –jo li agraeixo el reconeixement del meu nom–, però vostè, senyor Coto, realment em sorprèn i el felicito pel seu aplom. Vostè farà carrera, eh? Li recordaré –perquè suposo que per un moment vostè ho ha posat entre parèntesis– que vostè està governant a Espanya, eh? I vostès no em diran..., ja m'agradaria, eh?, però vostès no em diran que això seu és com el PSC i PSOE; no, vostès són de pedra picada.

Bé. Llavors li recordaré –vostè ja ho sap, però li ho recordaré– que pertot arreu es fa constar que qui ha augmentat els impostos en aquest país seu i a Espanya és el Govern espanyol, que ha augmentat impostos dient que no els augmentaria, que la pressió fiscal l'ha augmentada, doncs, el seu Govern. És que ho sap tothom. Inclús se sap una cosa –hi havia un bon article aquest cap de setmana–, inclús hi ha una cosa que se'n diu «la paradoxa espanyola de la fiscalitat», que és que com és possible que la pressió fiscal, en el sentit de recaptació impositiva, de recaptació d'impostos, sigui de les comparativament més baixes d'Europa, mentre que els marginals d'impostos siguin en molts casos dels més alts, no en tots, però en molts casos dels més alts. I és que, com és ben sabut, els nivells de frau a Espanya són el doble que la mitjana europea, i encara que l'Agència Tributària espanyola té una gran reputació per efectivitat, noi, efectivitat en el més important, que seria reduir el frau fiscal, es veu que no hi és.

Total, que jo no sé com vostè pot venir aquí i fer consideracions sobre la pressió fiscal i sobre el pes de la fiscalitat a Catalunya prescindint del fet que vostè està governant a Espanya, que vostè ha augmentat l'IVA, que vostè ha augmentat l'IRPF, que vostè ha augmentat les taxes judicials, etcètera.

Em parla de si el pressupost no es presenta a temps o no es presenta a temps... Li he de recordar que vostè és d'un govern que va tindre la patxoca d'esperar-se tres o quatre mesos a fer res perquè hi havien unes eleccions a Andalusia? I vostè no ha de preguntar que quin efecte, senyor Coto, hauria tingut això si ho haguessin fet... No ho ha de preguntar perquè ho van fer, i els efectes els sap tothom: un descrèdit total, una pujada massiva de la prima de risc i apropar-se al precipici.

Perquè vostès es van pensar que, com que eren el Partit Popular, no havien de fer res i es podien esperar amb tranquil·litat que hi haguessin les eleccions andaluses. I llavors em diu no sé què del pressupost. No es preocupi, que el pressupost ja es presentarà.

Sí, efectivament, vull presentar un pressupost que pensi que aquest Parlament pot aprovar. Ja no compto amb el seu vot, perquè jo sé que, fins i tot si el pressupost d'aquest any me'l dictés el ministre d'Hisenda, inclús en aquest cas vostè no me'l votaria. Per tant, jo he de presentar un pressupost que aquest Parlament em pugui aprovar.

I, per tant, doncs sí, esperarem, confio que no molt. Avui el ministre Montoro, molt raonablement, ha dit que, tan aviat com hi hagi la decisió europea sobre quin serà el dèficit espanyol, es negociarà amb les autonomies quin és el dèficit a cada autonomia. I, efectivament, doncs, farem aquesta negociació de la manera més efectiva possible i amb l'objectiu d'obtenir un objectiu de dèficit que aquest Parlament pugui aprovar i que és el que més o menys ja hem parlat en diverses ocasions.

També m'ha dit que exigia una ampliació del Fons de liquiditat. Miri, això ho podria dir, però no em posi paraules a la boca. Si es demanava, li dic que sí que ho demanava; la paraula «exigia» no la vaig fer servir. I no la vaig fer servir, entre altres coses, perquè l'ampliació del Fons de liquiditat és una cosa que beneficia a tothom; per tant, fent aquest suggeriment, que em sembla molt natural, estic suggerint quelcom que ajudarà el col·lectiu de les comunitats autònomes d'Espanya i que ajudarà també el Govern d'Espanya.

Perquè, miri, si es vol implementar la Llei de morositat –cosa que a mi em sembla fantàstica–, atès que es vol implementar la Llei de morositat i atesa aquella cosa tan simple com que 2 més 2 és igual a 4, doncs, per a això fa falta un fons de liquiditat més ampli, fa falta un nou ICO Proveedores, que serveixi essencialment per posar el comptador a zero o on hagi de ser per a totes les comunitats autònomes amb els deutes a proveïdors pendents a final desembre, primer. I segon, s'ha d'ampliar el Fons de liquiditat per acomodar-lo a uns objectius pressupostaris que permetin no acumular una altra vegada pagaments.

Per tant, no estic fent altra cosa que aplicar un raonament lògic que diu: si el Govern d'Espanya –el seu– vol aplicar la Llei de morositat, llavors li estic explicant exactament què s'ha de fer per aplicar la Llei de liquiditat. Perquè el que no podrà fer és: 2 més 2 igual a 5. Això suposo que no ho intentarà, eh? I si això no ho intenta, doncs, no hi ha més que ampliar el Fons de liquiditat. I, per tant, això és el que demanava, però, de fet, no ho exigia.

I vostè diu: el nostre crèdit, el crèdit... Escolti, vostè m'interpretarà com que estic fent alta..., estic fent política... Segur que estic fent política, però m'interpretarà com que estic fent un enunciat sobiranista, però no estic fent un enunciat sobiranista quan li digui el següent, el que tothom sap: que des del punt de vista econòmic, des del punt de vista del crèdit internacional de Catalunya, des del punt de vista de la disponibilitat de crè-

dit per part de Catalunya, etcètera, el problema de Catalunya es diu «Espanya», el problema de Catalunya no es diu «els problemes de Catalunya amb Espanya»; això ho sap qualsevol, ho saben els espanyols!

Espanya té un problema. Escolti, si Espanya anés molt bé i Catalunya anés molt malament, vostès em podrien dir: «Home, el Govern de Catalunya deu estar fent alguna cosa que tal i qual», però Espanya no va bé –no va bé. La taxa d'atur a Catalunya és, poc o molt, la taxa d'atur a Espanya. Vostè creu que això és una coincidència? Si la taxa d'atur a Espanya fos del 7 per cent i a Catalunya el 20 per cent, hi hauria un problema específicament català, però no hi és en la gran magnitud; sempre hi ha problemes específics, però en la gran magnitud el problema de Catalunya..., com els problemes de les empreses espanyoles molt sanejades però que per obtenir crèdits internacionals han de pagar un tipus d'interès més elevat que el que paguen les empreses alemanyes..., la raó és que aquestes empreses estan a Espanya; ho sento molt: això ho saben, els espanyols. Això a llarg termini no és sostenible, però això ho saben: la mateixa empresa situada a Alemanya té accés al crèdit a una quantitat inferior; ho sento. I jo estic disposat a col·laborar a resoldre aquest problema, però el que no admetré és que suggereixin que és culpa meua o que és culpa de Catalunya. No és culpa de Catalunya, no ho és en absolut: estem tots allò que es diu «al mateix vaixell», i el vaixell es diu «Espanya». Per tant, escolti, vostè està al Govern: solucionï-ho, però reconegui que aquest és el problema.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyor Mas-Colell, clar, jo pensava que l'interpel·lava jo a vostè, no vostè a mi. Vostè a mi m'interpel·la com si jo fos el senyor Montoro. Vostè està allà, al Consell de Política Fiscal i Financera: allà ja té l'espai on interpellar..., on parlar amb el senyor Montoro, però escolti, aquí qui interpel·la sóc jo a vostè. Jo sóc diputat d'aquesta cambra, vostè és conseller d'un govern i aquest Parlament, evidentment, controla aquest govern; i vostè el que ha de fer és respondre les preguntes que li formula aquest diputat d'aquest grup parlamentari, el Partit Popular català, cosa que no ha fet: vostè s'ha dedicat a parlar d'un altre govern. Si vostè vol ser diputat al Congrés dels Diputats i interpellar el senyor Cristóbal Montoro o el senyor Luis de Guindos, presenti's a les eleccions generals, però no utilitzi aquest faristol, el del Parlament de Catalunya, per entrevistar el senyor Cristóbal Montoro.

I miri, vostè, quan va demanar el rescat de 5.000 milions d'euros al Govern d'Espanya, i ara fa poc els 9.073 milions d'euros al Govern d'Espanya, i abans d'ahir un nou rescat al Govern d'Espanya, un nou pla ICO Proveïdors..., vostè li deia al senyor Montoro, quan els hi demanava, que el problema de Catalunya es diu «Espanya»? Li ho deia, al senyor Montoro, això? «Do-

ni'm un rescat, pagui'm 9.073 milions d'euros i vostès, a més, són el problema.» Ho fa? No crec que ho faci, eh, senyor Mas-Colell. Ho fa aquí, al Parlament de Catalunya: com que sap que no l'escolten... Però no ho fa, eh, en privat; al Consell de Política Fiscal i Financera estic convençut que no ho fa.

Miri, vostè a dia d'avui és que no ha donat data de..., jo li he preguntat reiteradament, des de fa bastants dies, una data de pressupostos, de quan els pensa presentar. És que vostè abans de les eleccions era el conseller d'Economia. El senyor Mas, abans de les eleccions, era el president de la Generalitat. Llavors, què han fet durant tot aquest temps? Perquè miri, vostè fins ara tenia el mantra del dèficit, de dir: «No, clar, com que el Govern d'Espanya no ens diu el dèficit..., no ens flexibilitza el dèficit, doncs no podem presentar pressupostos».

(L'orador mostra un full a la cambra.) «Montoro negociará con las comunidades autónomas una nueva senda de déficit en cuanto lo permita Bruselas.» No presenta pressupostos perquè Brussel·les no dona el dèficit: és el missatge que vostè dona a la Comissió Europea, al senyor Barroso: «No, miri, no presento els pressupostos; com que no ho diu Brussel·les, aquí no els presentem.» Ara, a la resta d'Espanya, totes les comunitats autònomes, governades pel Partit Popular, pel Partit Nacionalista Basc o pel PSOE, han presentat pressupostos. Vostè no. Creu que això dona credibilitat? Creu que això dona confiança?

I, miri, el que no dona credibilitat i el que no dona confiança és que vostès s'han llançat als braços del partit que va governar Catalunya set anys, dels autors intel·lectuals i materials del tripartit; aquells que en dues ocasions, tot i vostès guanyar les eleccions, els van fer fora del govern, aquells són ara els que vostès voluntàriament, perquè sumen amb altres forces polítiques, s'han llançat als seus braços, han pidolat el seu suport. Això, com diria el senyor Duran i Lleida, això és ser cornut i pagar el beure. Que en dues ocasions guanyis unes eleccions, tinguis més diputats que la resta i aquell partit que et podia donar suport no te'l dona..., i ara vostès necessitin i pidolin a aquell partit, doncs home, vostès mateixos ho qualificaran.

Però el problema és el seu soci, que vostès s'han llançat als seus braços. És que el seu soci, Esquerra Republicana de Catalunya, si governés en solitari..., si el senyor Junqueras governés en solitari, estic convençut que aniria per Catalunya, als alcaldes de Catalunya, dient-los: «Alcalde, que s'expropiï. Alcalde, que veig uns negocis per allà, que s'expropiïn.» N'estic convençut. I aquest és el problema que vostès tenen, que vostès tenen un soci de govern que és qui va situar Catalunya en l'actual situació de dèficit i de deute brutal, i ara han assumit inclús les seves exigències. És aquesta, la seva fórmula per sortir de la crisi: el que diu el senyor Junqueras. I això, evidentment, genera una desconfiança absoluta en els mercats: tanta desconfiança que vostè, després de demanar un rescat de 9.073 milions d'euros, ara torna a demanar fa dos dies un nou rescat –no n'han dit encara la quantitat, però sí un nou rescat i un nou pla de pagament a proveïdors.

Miri, quan vostè parla de pressió fiscal..., el Govern d'Espanya, és cert, ha hagut d'augmentar, per complir amb els objectius de dèficit i reduir dèficit de forma considerable, determinades figures impositives: sobre el consum, sobre la renda, sobre societats. Però és que vostès proposen, i li ho he reiterat en diverses intervencions parlamentàries, impostos estraforaris, per exigència d'Esquerra Republicana de Catalunya, que no estaven en el seu programa electoral, ni al de l'any 2010 ni al de l'any 2012, com és l'impost sobre els avions o l'impost sobre la Coca-Cola –bé, impost sobre les begudes refrescants– o l'impost sobre els dipòsits d'estalvi de la gent. És que el problema no és que...

La presidenta

Senyor diputat, ha d'acabar, eh?

José Antonio Coto Roquet

...sí, ja acabo, senyora presidenta– per complir amb uns objectius de dèficit s'hagin d'incrementar determinades figures tributàries: el problema és que vostès volen crear figures tributàries estraforàries, que fins i tot l'ambaixador dels Estats Units els demana que no ho facin.

En definitiva, senyor Mas-Colell, dediqui's a governar, dediqui's a fer de conseller d'Economia, presenti uns pressupostos i, si us plau, no utilitzi aquest faristol per interpellar el ministre d'Economia, perquè en qualsevol cas el seu grup parlamentari ja té el senyor Duran i Lleida i els seus diputats per interpellar, si ho creuen adient, el senyor Cristóbal Montoro i el senyor Luis de Guindos.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Em costa, la veritat, no veure en vostè el Partit Popular que governa a Espanya, però si vostè diu que no és el mateix, doncs miri, ja procuraré no veure el Govern d'Espanya quan parlo amb vostè, però vaja, em sembla que vostè està fent la feina, no diré el Govern d'Espanya, però que el Partit Popular li ha dit que ha de fer; que és lògic, no?, és el que li toca fer.

Tornem al tema de... Em diu que si governés en solitari faria això o faria allò. Bé, moltes de les coses que proposarem les hauríem fet en qualsevol cas, i en particular tots els impostos mediambientals són impostos que fa temps que estem estudiant, per dues raons. Una, perquè realment tenim, com vostè sap, un problema per quadrar els pressupostos, donades les despeses que tenim i donades les restriccions d'ingressos, restriccions d'ingressos amb les quals el govern que té alguna associació amb vostè no ajuda: per exemple, el

tema de l'euro per recepta va ser una bona broma. Jo m'imagino que amb l'euro per recepta vostès estan dividits, no?, perquè va ser una mesura que també va posar el Govern de la Comunitat de Madrid. Doncs sí, nosaltres ens hem d'espavilar per quadrar els números, donades les restriccions i donat el model de finançament del tot injust que tenim, i amb aquestes condicions hem de crear figures impositives i hem de restaurar figures impositives, i segurament més enllà del que a nosaltres ens agradaria, i amb això ja reconec que repeteixo coses que el seu govern també ha dit, que jo entenc; perquè el que no entenc és que vostè pugui parlar-nos a nosaltres d'aquesta manera mentre el seu govern està fent exactament el contrari, i el seu govern, la necessitat de quadrar els números, la necessitat que augmentessin alguns impostos, jo l'entenc perfectament: per les necessitats que van esmentar; i esperaria que vostè també entengués les nostres, perquè són les mateixes, perquè és el mateix factor, és el mateix condicionant, és la mateixa situació al sud d'Europa, és la mateixa valoració dels mercats. Per tant, si governés en solitari presentaria totes aquestes mesures impositives; jo crec que serien pràcticament les mateixes. Hi hauria diferències, perquè això és així i vostè algun dia potser s'hi trobarà: els governs que no tenen majoria han de presentar projectes que puguin ser aprovats, i això modela el que es pot presentar.

I finalment –s'ha acabat el temps–, mediambientals... Permeti'm dir que això és una cosa estàndard, que el tema de les begudes ensucrades és perfectament normal a tot el món, és normal a molts estats americans. I miri, sap què li dic? Que si nosaltres no ho posem..., fem una juguesca, eh?, i és que el Govern de l'Estat l'imposarà abans de cinc anys. Fem aquesta juguesca?, ens hi juguem un euro? No ho podem arribar a veure perquè jo crec que la posarem, eh, però si no la posem jo crec que el Govern de l'Estat la posa abans de cinc anys.

I respecte als dipòsits, ja li ho hem dit abans: digui-li al senyor Monago això, eh?, la pot treure demà mateix. De moment li ha servit per sortir al quadre d'honor d'aquest any. Extremadura és qui ha fet el dèficit més baix a tot Espanya, a 0,35, i sap per què l'ha fet, el més baix? Doncs, com explicava abans a la senyora Rivera, doncs l'ha fet perquè ha cobrat, via avals, més de 100 milions d'euros, que eren els impostos acumulats i amb reserva d'aval d'aquest impost; i, que jo sàpiga, el senyor Monago se n'ha vantat, ha dit que fantàstic, que han fet els deures, i no crec que estigui pensant a treure-ho o a renunciar a la compensació que li correspongui. O sigui, si us plau, digui-li-ho de part meua, i de pas el saluda.

La presidenta

Hi ha una petició de canvi d'ordre del dia.

Interpel·lació

al Govern sobre l'estabilitat pressupostària i el deute (tram. 300-00015/10)

Farem ara la darrera interpellació, el tretzè punt de l'ordre del dia, que és sobre l'estabilitat pressupostà-

ria i el deute. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i té la paraula l'illustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Conseller, a Catalunya es realitzen 100 desnonaments diaris, hi ha 192 persones més a l'atur cada dia, 9 joves marxen cada dia de Catalunya i tanquen 20 empreses cada dia. Els darrers dos anys, 3.500 empreses tancades. La renda *per capita* cau a nivells de 2002 i les desigualtats –això són dades del conjunt de l'Estat– creixen fins a situar-nos a l'alçada de Polònia, Bulgària i Letònia. Aviat podrem parlar de dècada perduda, com a Llatinoamèrica en el seu moment.

Aquest –aquest que jo li deia– és el balanç de les polítiques d'austeritat, allò que en diem «de l'austericidi». El sentit de la interpellació és plantejar dues qüestions diferents però que estan, ho pensem, estretament relacionades, no? La primera té a veure amb la política d'estabilitat pressupostària i la sacralització jurídica d'aquestes polítiques, amb la reforma de l'article 135 de la Constitució i les respectives lleis d'estabilitat pressupostària catalana i espanyola. I la segona, les conseqüències d'aquesta política; i, en conseqüència i en concret, amb les dificultats del Govern per fer front als compromisos amb entitats socials i la necessitat de plantejar una altra manera de gestionar les prioritats de pagaments i el deute de la Generalitat.

En definitiva, el sentit del que li plantejem i que tindrem ocasió de debatre, també, quan presentin els pressupostos és que passem del dogma de l'austeritat a l'ètica de l'austeritat. Però, pel que fa al dogma, miri, a Catalunya avui tenim dos grans reptes democràtics de país: l'exercici del dret a decidir el nostre futur polític en llibertat i sense límits i la batalla contra les mal anomenades polítiques d'austeritat que ens venen imposades per Brusel·les, que ens aplica de forma abusiva i autoritària Madrid i que, primer, van ser acceptades amb entusiasme per vostès i que ara hi responen d'una forma més crítica. Hi ha un canvi de retòrica, no?, amb relació a les polítiques d'austeritat. Però, de moment, els fets no els acompanyen: retallades de línies escolars, especialment de l'escola pública; supressió sense cap tipus de diàleg de la paga d'una part dels treballadors públics, etcètera, no?

Quin és l'origen de tot això? L'origen de tot això és la ruptura del pacte constitucional que es va produir quan el PSOE va aprovar amb el PP la reforma de l'article 135 de la Constitució; un veritable acte de rendició política que va fer el PSOE en sacralitzar a la Constitució un dogma neoliberal, en aquest cas, el de l'austeritat pressupostària, no? Doncs, tres mesos després vam votar a favor de la Llei orgànica d'estabilitat pressupostària de l'Estat, que ha posat la soga al coll a les finances de la Generalitat. Avui la tornarien a votar, conseller, aquesta llei orgànica d'estabilitat pressupostària?

En la seva conferència, de dilluns passat, vostè parlava de la debilitat política i jurídica de la Generalitat.

Doncs, bé, vostès van contribuir –hi han contribuït– decisivament en aquesta debilitat política i jurídica de la Generalitat en aprovar aquella llei.

En la seva conferència també deia que ja sigui per disseny conscient o per accident el Govern central es pot trobar fent de virrei de Catalunya. Si això és així, també és gràcies, en bona mesura, a aquella llei orgànica que vostès van aprovar.

Per què no presenten els pressupostos? És només el tema del dèficit, del límit del dèficit que han d'acordar amb l'Estat? Perquè, miri, el 2011 van presentar un pressupost amb un dèficit del 2,6, lluny de l'objectiu de l'1,3 que en aquell moment fixava l'Estat. Avui, per què no fan el mateix? No deu ser perquè aquella llei permet imposar mesures coercitives i de compliment forçós fins arribar a la intervenció directa de les finances de la Generalitat per part de l'Estat, conseller? Potser és aquesta la raó, no?

Però, no contents amb això, vostès a Catalunya van aprovar una llei d'estabilitat pressupostària encara més dogmàtica que la de l'Estat, amb l'objectiu del 0,14 per cent a assolir dos anys abans que l'Estat, el 2018.

En l'acord de Govern amb Esquerra Republicana plantegen la reforma d'aquesta llei. En quin sentit? Per fer què, conseller: una reforma a fons o cosmètica? Nosaltres pensem que una llei d'estabilitat pressupostària ha de tenir en compte la fiscalitat, la necessitat d'una política d'ingressos, quan en el conjunt de l'Estat estem encara nou punts per sota de la mitjana europea, imprescindible per garantir la sostenibilitat dels serveis públics.

Com és possible fixar uns límits de dèficit cap al dèficit zero prescindint de la situació de l'atur, per exemple? No hi hauria d'haver també un objectiu concret de reducció de l'atur, per exemple, de convergència social amb Europa? Com és possible fixar una quantitat, una xifra arbitrària de dèficit, i, en canvi, no tenir, en absolut, en compte –com fan els Estats Units, com fa la Reserva Federal, per exemple, no?– la necessitat d'assolir un determinat nivell de reducció de l'atur? Com es pot plantejar el 0,7? O és igual, l'1,7 per cent...? I no ho estic menystenint, és important. Però, com es pot plantejar, després de tres exercicis de retallades pressupostàries del 15 per cent, quan la previsió és de caiguda del PIB de l'1,4 per cent, amb una previsió, com vostè ha dit, de nova caiguda dels ingressos i un atur de més de noranta mil persones? Quant patiment social més –ara que vostè comença a utilitzar també aquest concepte, el patiment social– pot aguantar la societat catalana? Nosaltres pensem que aquesta política és inacceptable econòmicament, políticament i moralment.

Miri, la qüestió de l'endeutament i del deute: l'endeutament és un instrument per afavorir inversions necessàries que, si són adequades i legítimes i raonables, a més, permeten el retorn d'aquest deute, no? Però, passats determinats llindars i en determinades condicions abusives que estan fixant els mercats financers en un context d'especulació, és veritat que pot provocar dependència i ser un mitjà d'empobriment de la societat, perquè efectivament es traspassen els recursos del con-

junt de la societat i de les classes populars, en concret, a les entitats financeres, no? Aquest és el problema.

Hem tingut un sistema que el que ha fet és, en definitiva, substituir increments salarials per crèdits i endeutaments per mantenir un nivell de consum que, a més, és ecològicament insostenible. Podem compartir aquesta reflexió sobre el tema de l'endeutament.

Però el que cal, pel que fa a les administracions públiques, és una política de sostenibilitat a llarg termini que tingui en compte els ingressos, la fiscalitat, i que estigui vinculada al nivell de creació d'ocupació i a la necessitat de convergir socialment amb Europa, i no amb un objectiu numèric més o menys arbitrari.

Per què no ens posem d'acord, conseller, les forces catalanes i catalanistes per dur a terme una gran ofensiva política contra aquesta política d'austeritat en la seva globalitat? Més enllà del 0,7 o de l'1,7. No estem plantejant el mateix pel que fa al dret a decidir? Doncs, amb l'altre gran objectiu de país, que és superar aquesta política que ens porta al desastre econòmic i social, també hauríem de tenir aquest objectiu comú. Començant per un canvi radical d'aquestes lleis d'estabilitat pressupostària, i ficar com a primer objectiu la reactivació de l'economia i la creació d'ocupació.

La segona qüestió que li volia dir: miri, una de les coses més greus que hi ha en l'article 135 de la Constitució, en aquestes lleis d'estabilitat pressupostària, és que el pagament dels interessos i el capital del deute públic té prioritat absoluta sobre qualsevol altra partida pressupostària de despesa. Prioritat absoluta. Per tant, aquestes lleis el que fan és convertir el deute en una arma de destrucció massiva dels serveis públics i dels drets socials, i no cal dir en interès de qui es fa això.

Miri, no acceptem la lògica que aquest article 135 i el que diuen les lleis d'estabilitat pressupostària siguin més importants que els articles de la Constitució i l'Estatut que garanteixen el dret a la salut, a l'educació, a tenir una renda mínima d'inserció, en el cas de l'Estatut, o a l'accés a la cultura. No ho acceptem, això. No acceptem que la Llei d'estabilitat pressupostària sigui més important que la Llei general de salut o que la Llei d'educació, per exemple.

Ens hem de replantejar coses. Hem de pensar les qüestions de manera diferent. Per exemple, conseller, quin sentit té pagar..., continuar pagant autopistes que ja estan pagades? El tram Montgat-Mataró, que va costar 21 milions d'euros, Abertis al final de la concessió haurà recaptat 682 milions d'euros. A Catalunya la dimensió de l'abús és que les autopistes de peatge franceses, per exemple, guanyen en 7.000 quilòmetres els mateixos diners que les autopistes catalanes en molts menys quilòmetres.

Miri, vostès paguen..., a Abertis i altres constructores, els paguen puntualment. I a les entitats del tercer sector, que garanteixen centres de dia i de residència de gent gran, a les quals es deuen 435 milions d'euros, no. I moltes d'aquestes entitats han de tancar i perden els corresponents, a més, llocs de treball. A Caixa-Bank, una entitat solvent i encara –i encara– amb beneficis, se li paga puntualment. En canvi, a les farma-

cèutiques, a les quals se'ls deuen 302 milions d'euros, amb un risc de desabastiment pel que fa a fàrmacs, no. A entitats i a pagament dels interessos i a deute diferit, etcètera, això es paga puntualment; i, en canvi, es deuen 800 milions d'euros als hospitals concertats.

Evidentment es paga una cosa i no una altra, i això reflecteix un seguit de prioritats econòmiques i també de caràcter polític. Perquè podrien renegociar les condicions, establir moratòries dels pagaments o destinar una part dels recursos a pagar els interessos i una altra part a les entitats socials en un determinat percentatge.

Miri, el que està passant ara és que les entitats socials estan finançant indirectament la Generalitat, perquè mantenen les seves activitats i els seus serveis, que són vitals per al funcionament del país, malgrat els impagaments.

I, en aquest sentit, la pregunta, conseller, seria: quin és el pla de pagaments que té previst?, què els pot dir a aquestes entitats?

Per nosaltres, el que ha de ser una prioritat absoluta és el compliment dels compromisos socials, garantir l'accés a la salut, a l'educació pública, a les prestacions socials, que també estan establertes en la Constitució i l'Estatut, i en les lleis.

La presidenta

Senyor diputat, ha d'acabar...

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta, però com que no tinc el marcador aquí... El que qüestionem és que entitats bancàries adquireixen diners del Banc Central Europeu a l'1 per cent o al 0,75 per cent mentre concedeixen crèdits a les administracions al 4 per cent o al 5 per cent. Això és el que qüestionem, conseller.

Miri, nosaltres no li estem dient que no paguin, no proposem no pagar; plantegem renegociar les condicions, plantegem establir moratòries, plantegem canviar l'ordre de prioritats del pagament. El que plantegem, per exemple, és la necessitat de revisar els contractes de mètodes alemanys, concessions..., del deute diferit que es diu, no?, perquè el supòsit sobre el qual estaven previstos..., les previsions sobre les quals estaven previstos no s'han complert.

I la Generalitat pensem que té el dret, justament, d'aplicar un dels principis de la col·laboració publicoprivada, que és compartir el risc. I que la Generalitat té dret a renegociar aquestes condicions, tant les condicions del pagament dels interessos a les entitats financeres com del pagament d'aquest deute diferit. Perquè pensem que ara la prioritat és fer front als pagaments a entitats socials i a concerts hospitalaris.

Miri, conseller, en el marc de la política actual i en la lògica de la política actual d'austeritat, no ens en sortirem. És un carreró sense sortides. Cal plantejar, per tant, alternatives i alternatives noves i diferents de la política que s'ha fet fins ara.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Honorable presidenta... Senyor diputat, en fi..., ja moltes vegades hem discutit sobre aquest tema i no serà molt diferent el que li diré ara del que li he dit en altres ocasions. Encara que sí, les circumstàncies són diferents, el context europeu és diferent i la política europea... No, la política europea malauradament no és diferent, i sobretot la recepta alemanya no és diferent.

I, efectivament, quan s'està aprofundint en la crisi, quan estem en una situació de recessió al sud d'Europa que arriba a situacions ja molt difícils com una taxa de creixement a Grècia, el 2012, de més del 6 per cent; a Portugal, de més del 3 per cent; a Espanya, de l'1,5 per cent... –la qual cosa, si un es posa pessimista, vol dir que encara hi ha recorregut, eh?, que no es pensi que les coses no poden anar pitjor–, i Europa, «vorejant» el 0 per cent. Doncs, en una situació com aquesta el sentit comú diu que dintre de polítiques compromeses amb l'estabilitat hi cap el fet de modular ritmes per fer una política més d'estímul en aquests moments. Perquè, i com vaig dir el dilluns, també, en la conferència a què vostè ha alludit, és quan es té una situació descontrolada, producte de moltes causes, però quan es té una situació descontrolada, doncs, cal fer alguna cosa. A un malalt se l'ha de cuidar, però el que no té sentit és prendre mesures que puguin empitjorar la malaltia, diguem-ne; els efectes negatius que puguin tenir les mesures de medecina, diguem-ne, són acceptables només en la mesura que contribueixin a restaurar la salut, no té cap sentit portar-les a un nivell en què puguin empitjorar la situació. I en aquest moment a Europa estem en aquesta situació: una continuació de la recessió al sud d'Europa, una continuació de la recessió a Espanya tindrà un efecte molt negatiu sobre l'atur, sobre el sistema financer, i a partir d'aquí, doncs, hi ha punts suspensius. O sigui que hi estem molt a favor i repetim a tot arreu on se'ns pugui escoltar que estem per una reforma d'aquesta política. O sigui que fins aquí estem completament d'acord.

Després vostè menciona la Llei d'estabilitat com a gran culpable. Miri, vostè té una gran fe en les lleis que s'aproven al Congrés dels Diputats. Jo, potser perquè no sóc jurista, ho sento, però la meva impressió és que avui estaríem exactament igual: subjectes a exactament les mateixes amenaces si aquesta Llei d'estabilitat s'hagués aprovat a les Cortes o no s'hagués aprovat a les Cortes. Perquè recordin que ja hi havia l'article 157 de la Constitució, que ja permetia, doncs, prendre mesures excepcionals i suspendre les autonomies amb un vot del Senat; després, hi ha la reforma de l'article 135, que certament vostès no varen votar, però que varen votar el Partit Popular i el Partit Socialista, que reblava el clau en aquest respecte. I, en fi, crec que estaríem exactament igual.

Però és natural que si la llei es va..., no vull practicar ara el relativisme jurídic, sobretot davant del conseller de Justícia, però si bé és natural que el Govern central,

doncs, instrumenti les seves exigències en termes de la Llei d'estabilitat, també és natural que nosaltres de vegades instrumentem la defensa en els mateixos terminis. Com saben un dels arguments que hem donat, fins i tot a Europa, per a la flexibilització dels objectius de dèficit és que en la nostra opinió i en l'opinió dels nostres tècnics la distribució actualment prevalent –la del 0,7 *versus* 3,8– no satisfà les condicions anunciades en la Llei d'estabilitat, que diuen explícitament que la distribució del dèficit entre comunitats i Govern central s'ha de fer en proporció als dèficits estructurals a principi d'any, en aquest cas, serien a principis del 2012..., perdó, a principis del 2011, un any abans.

Segons els nostres càlculs, aplicant la mateixa metodologia del Govern central, això donaria una repartició del 4,5 vigent actualment que donaria a les comunitats autònomes un 1,7. I nosaltres això ho podem defensar amb la Llei d'estabilitat a la mà. No crec que això impressioni molt, a Madrid, perquè no crec que tot el complex estigui dictat per la Llei d'estabilitat, però, en fi, si vostès creuen que és tan important...

Sobre el tema del deute, voldria dir, i una mica anant en la mateixa direcció que ja he expressat en algunes intervencions abans, que el deute de crèdits d'emissions, d'emissions formalitzades, s'ha de pagar. Perquè el que et deixa diners ha de saber que li pagarà, i te'ls deixarà en millors condicions com més segur estigui que li pagarà. I, per tant, si ho tens posat en una llei, que li pagarà, doncs, l'obtiens amb millors condicions.

Aquest és el mateix raonament que va portar el Govern central a posar-ho a la Constitució i que suposo que va portar Alemanya a posar-ho en la seva Constitució. I aquest és un argument que té sentit. Com he dit abans, es pot deixar de pagar una vegada, però no dues, eh? Per tant, és millor no deixar de pagar mai. I si no has de deixar de pagar, més val que això quedi molt clar.

Això no vol dir que no hi hagin moltes relacions que impliquen endeutaments que no es puguin renegociar; n'hi ha que no són renegociables. Si un té una emissió que ha estat subscripta típicament per un banc d'un país ics, que no és Espanya, serà molt difícil renegociar-ho. Si hi ha una emissió que ha estat subscripta per les nostres tietes, és a dir, emissions minoristes, serà molt difícil renegociar-ho; jo no puc anar a les nostres tietes i dir-los que renegociem l'emissió minorista, això no ho podem fer. Si és una emissió emesa per un banc espanyol, jo no puc demanar una reestructuració, però sí que puc negociar i és raonable negociar el refinançament per l'amortització si es tracta de l'amortització..., però no puc realment renegociar el tipus d'interès, però sí l'amortització. I, en fi, aquí hi ha un continuu que en alguns casos sí que es pot, i nosaltres estem constantment renegociant.

I faig constar que, per exemple, si penso en els pagaments estructurats... Bé, després, en el moment següent, els farà un petit panorama del tema dels reestructurats.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. *(Pausa.)* Conseller *(remor de veus)*, miri, efectivament... *(Remor de veus i rialles.)*

La presidenta

Senyor diputat, no toqui els botons...

Josep Vendrell Gardeñes

Tinc un problema amb aquesta màquina, presidenta. *(Rialles.)*

La presidenta

No, no, no, no. *(Veus de fons i rialles.)*

Josep Vendrell Gardeñes

Ara, ara; ara ja està –ara ja està–, ja està. És una tàctica per a superar el temps que vostè em dona. No, és broma.

Gràcies, presidenta. Conseller, miri, efectivament, tot pot anar a pitjor. Nosaltres no volem ser com Grècia ni com Portugal. I quan parlem amb gent d'aquests països, amb companys de partits germans d'aquests països, ens diuen: «Escolta, els vostres governs estan fent les mateixes polítiques que els nostres feien fa dos, tres, quatre anys.» Aquest és l'objectiu a evitar: no ser com Grècia ni com Portugal. Per això li proposem un acord de país, a l'alçada del dret a decidir, per a superar les polítiques aquestes d'austeritat absolutament nefastes, destructores i que poden provocar, que estan provocant ja una fractura social al país.

Però la qüestió no és el 0,7, l'1,7 per cent. I no ho vull menystenir, no vull menystenir l'1,7, ja sé que cada dècima són 200 milions més, no ho vull menystenir. Però, miri, 4.400 milions, retallar 4.400 milions és absolutament impossible; ja podem tancar la Generalitat. Però, i retallar-ne 2.000, de milions? Com s'ho farà per a retallar 2.000 milions? Què retallarem més, 2.000 milions? Beques menjador? Centres sanitaris que estan absolutament al límit –al límit–, que no hi ha marge per a res més? Acomiadarem més treballadors públics?

Per tant, hem de fer tots els possibles des del punt de vista social i polític per a qüestionar i superar aquesta política, arribant a aliances amb altres regions d'Europa, parlant clar a nivell europeu, demanant i exigint una moratòria i un canvi de política que estableixi el vincle entre el procés d'ajustament pressupostari i la reactivació de l'economia i la creació d'ocupació, que aquest és el principal problema econòmic que tenim: mentre no hi hagi reactivació de l'economia i creació d'ocupació, tampoc no podrem pagar el deute. Aquesta és la qüestió, no?

Miri, vostè ha dit: «La situació actual seria igual sense Llei orgànica d'estabilitat pressupostària.» No, jo crec que no seria igual. Per què no seria igual? Perquè, miri, sí que la Constitució estableix en l'article 155 que una comunitat autònoma per majoria absoluta del Se-

nat pot ser intervinguda. Però és que ara diu: «Si no es compleix el pla financer que s'estableix amb el Govern de l'Estat, hi ha tot un seguit de mesures coercitives que poden acabar en la intervenció per part del Govern de l'Estat de les comunitats autònomes, en aquest cas de la Generalitat.» Aquest és el problema!

I el problema no només és aquest, sinó que vostè, una força catalanista, això ho han legitimat. Perquè vostè em pot dir: «Miri, és que el PP tenia majoria absoluta i ho hauria aprovat igual.» És que vostè, encara no se sap a canvi de què –perquè costa entendre a canvi de què va ser–, vostè, han obert la porta de la Generalitat, han donat les claus de la Generalitat al senyor Montoro. Aquest és el problema que tenim com a país en aquests moments. Per això, jo li deia, potser una de les dificultats d'ara presentar els pressupostos és aquesta, que podem tenir tota la legitimitat democràtica però el senyor Montoro ens pot enviar els senyors de negre.

Per tant, no menysvalori vostè la Llei orgànica d'estabilitat pressupostària, i ens ho hem de plantejar com a objectiu de país: canviar la de l'Estat i canviar també la de la Generalitat. Perquè, a més, miri, en això del dèficit estructural, els seus tècnics diuen el que diuen i ho compartim, però el problema és que és un tema discutit, i el problema és que al final això ho acaba imposant, això qui ho acaba dient és el Govern de l'Estat a través d'aquesta Llei orgànica d'estabilitat pressupostària.

Miri, la qüestió de la gestió dels pagaments i del deute, que no m'ha acabat de contestar, no? El problema..., jo no li he dit en cap moment que no pagués. Si vostè m'ha escoltat bé, jo no he dit: «No pagui.» Jo li he dit: «És necessari en aquests moments renegociar, plantejar la renegociació amb les entitats financeres.» Jo, la meua tieta i la seva, vull que rebin, vull que tinguin el retorn de la compra de bons que van fer. No, no ens referim a això, conseller; ens referim a les entitats financeres, eh? Vostè crec que hi poden renegociar. No sé si ho estan fent, potser sí; no ho sé, ens ho explicarà. I amb les constructores, Abertis i etcètera, i amb totes aquelles amb què ara tenen pagaments diferits, amb un cost enorme, perquè al principi no es paga, però després el que es va pagant s'incrementa d'una forma brutal, a més, del 200 per cent del valor inicial, i que això s'ha de renegociar, perquè les condicions han canviat i han canviat i molt. Això s'ha de renegociar, això s'ha d'aplanar en aquests moments. Per què? Perquè les prioritats ara han de ser unes altres.

I una proposta final, conseller. Miri, li proposem crear un grup de treball sobre el tema del deute, amb els grups parlamentaris, amb la societat civil, amb el Govern, per a fer una reflexió a fons sobre la qüestió del deute, el debat sobre la seva legitimitat i la legitimitat de part d'aquest deute.

I també –perquè entenem que aquesta és una qüestió de país i això a més és conseqüència de l'acció de diferents governs al llarg de la història de l'autogovern més recent– li plantejem crear un grup de treball que estudiï i es posi d'acord al voltant d'això, perquè ens sembla que és una qüestió fonamental, com li deia, de

país, en aquests moments en què moltes entitats socials que fan una tasca absolutament fonamental per a mantenir el nostre sistema de benestar, doncs, estan a punt de tancar les portes, no? Pensem que ha de ser una prioritat.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica té la paraula l'honorable conseller senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies. Senyor diputat, a veure, és indispensable..., jo li ho he dit moltes vegades: no podem fer les coses pel nostre compte, perquè serien completament inefectives. Ara fer política d'estímul pel nostre compte..., qui ens finançarà aquesta política d'estímul? El Govern espanyol? Doncs, potser sí, si arribem a un acord, i d'això és del que es tracta. És a dir, nosaltres podem expressar l'opinió i ajuntar-nos a les moltes opinions que hi ha a Europa a favor d'una política d'austeritat menys estricta i més orientada al creixement. Podem unir la nostra veu, i després podem negociar per arribar a acords específics amb qui ens pot finançar, que en aquest moment és el Govern espanyol. I en això estem. Però hi haurà d'haver algun acord amb algú. I en aquest moment aquest algú haurà de ser el Govern espanyol. I suposo que el Govern espanyol està fent exactament el mateix, perquè sé que en aquest tema –en aquest tema– pensen més o menys el mateix..., doncs, estarà fent el mateix amb Brussel·les i amb Alemanya. Per això portarà a ser una cadena d'acords; si no, pel nostre compte no ho podem fer. I ho repeteixo, en això és en el que estem.

Els pagaments? Bé. Sí que li he anat contestant, perquè ja he dit el que era renegociable, el que no és renegociable..., després, cada peça d'endeutament i de coses que s'han de pagar, cada una és específica i cada una s'ha de negociar. Ja li he dit que una cosa és un banc estranger, una altra és un banc resident, una cosa són les nostres dietes, una altra és el banc, una altra són constructores, una altra són concessionàries...

Miri, de pagaments diferits calculem que, per a aquest any 2013, en tenim uns 1.450. I encara que a mi no m'agrada parlar del passat, sí que em permetrà que digui que aquests pagaments diferits, la immensa majoria són diferits des dels governs anteriors –o sigui, la majoria des dels seus governs–, i pugen en el temps. És a dir, es van signar alegrement, ho diria jo, molts contractes per fer moltes obres, i es va donar la impressió que el criteri de decisió era si no s'havia de pagar. Si hi havia carència en els propers tres anys, es signava. I els contractes estan molt ben fets; molt ben fets per a l'altra banda del contracte, que es van assegurar que els contractes estiguessin molt blindats. També cal dir que en molts casos són contractes amb uns tipus d'interès raonables, la qual cosa fa difícil la renegociació, perquè la renegociació sempre tendeix a ser: «Et dono més anys de carència a canvi de tipus d'interès molt més elevats.»

Per tant, que quedi clar que aquí..., això ve del passat; ah!, i aquestes obligacions augmenten. Aquests 1.400..., aquí hi ha tres elements, que estan molt imbricats, perquè per això es diuen «contractes estructurats», eh?, perquè és molt difícil desentrellar-los. Però diguem-ne que, d'aquests 1.400, segurament 600 milions són interessos i la resta és una combinació..., no sé si cinquanta a cinquanta, però, s'hi deu aproximar, però això és imprecís, entre..., diguem-ne, 50 per cent de la resta, dels 800 milions, deuen ser amortitzacions –és a dir, això es va pagant. El pagament estructurat no és només interessos, sinó que també hi ha retorns de principal, molt desigual depenent dels projectes –a la línia 9 és pràcticament tot d'interessos. I l'altra meitat manteniment; per exemple, la concessió de la ciutat judicial inclou manteniment. Per tant, això vol dir que qualsevol renegociació ha de ser una renegociació que tingui en compte que algú ha de mantenir la instal·lació, que és una instal·lació que està funcionant.

Bé. Hi han aquests tres components. Nosaltres intentem renegociar-ho tot. I, de fet, hem aconseguit aplanar els pagaments estructurats. Per exemple, aquest any passat, em sembla que, respecte al que era al principi, que havíem de pagar des de dos anys, hem aconseguit aplanar uns 300 milions. Què vol dir 300 milions? Tres-cents milions els hem tirat cap enrere, no han desaparegut. Però, efectivament, i ho repeteixo, ho estem intentant renegociar tot. No parem respecte a això, perquè, efectivament, com menys diners hàgim de pagar d'aquests pagaments, doncs, més diners tenim per a les despeses que no es poden posposar. Però, per les raons que he dit abans, s'han de renegociar i s'ha d'arribar a un acord, i s'ha d'arribar a un paper signat per poder anar endavant. El que no es pot és no pagar unilateralment, retardem pagaments, unilateralment.

I deixi'm-li dir... –i acabo, presidenta–, deixi'm-li dir que no és veritat que tractem millor les grans empreses que les petites. No és veritat, en absolut. Paguem els interessos. Si no els paguéssim, els pagaria Madrid directament. Recordi que tenim les bestretes, perquè certament ells no volen que no es paguin els interessos. Paguem els interessos, però després ja vénen nòmines, tercer sector i concerts sanitaris i educatius. La llum i l'aigua no estan allí dalt. Les grans empreses subministradores es queixen tant com es puguin queixar les farmàcies. I, doncs, ho fem el millor que podem, però certament no els donem prioritats.

I, per acabar –i ho sento, m'estic passant molt–, escolti, vostès van estar al Govern set anys. Si volien renegociar peatges van tenir set anys per fer-ho, eh?

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre la política d'acció exterior (tram. 300-00018/10)

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la política d'acció exterior. Està presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Ca-

talunya, i en el seu nom, per exposar-la, té la paraula el diputat Juan Milián.

Juan Milián Querol

Gràcies, senyor president. Senyors consellers, senyora consellera, senyores i senyors diputats, com vostès saben, el Govern del Partit Popular recentment ha aprovat l'avantprojecte de llei d'acció i servei exterior, per oferir a la política espanyola una visió estratègica.

Estem treballant per racionalitzar i posar al dia la política del nostre país a l'exterior, aquesta es reorientarà amb criteris econòmics propis d'un país competitiu en un món globalitzat. És a dir, es donarà més importància a la presència en països emergents, com ara la Xina, l'Índia, Sud-àfrica o el Brasil, i es reduirà personal en altres països, aprofitant sinergies amb la Unió Europea i evitant duplicitats. Per exemple, aquest 2013, integrarem l'Ambaixada d'Espanya al Iemen dintre de la delegació de la Unió Europea.

Com alguns de vostès també saben, una cosa és la política exterior –les relacions internacionals entre estats sobirans–, que és competència exclusiva de l'Estat, com diu l'article 149 de la Constitució espanyola, i una altra cosa és l'acció exterior, un concepte molt més ampli que engloba totes les actuacions de molts organismes públics i que ha d'estar en certa consonància amb la política exterior de l'Estat. I perquè les comunitats autònomes puguin ser més eficients i puguin fer millor la seva acció exterior envers els ciutadans, el Govern del Partit Popular invita els governs autonòmics a col·laborar i a treballar junts. Per aquesta raó, el ministre d'Afers Exteriors ha obert la porta de les ambaixades, els consolats i altres infraestructures de l'Estat a les comunitats autònomes perquè puguin instal·lar allí els seus treballadors.

Des del Partit Popular català animem el Govern de Catalunya a aprofitar aquesta oportunitat per què Catalunya tingui una acció exterior centrada en la recuperació econòmica, sigui més eficaç i, alhora, sigui més barata. No li demanem res que no s'apliqui el mateix Govern d'Espanya a si mateix. És el mateix que apliquem a la política exterior espanyola quan integrem els seus treballadors en les delegacions de la Unió Europea. És el signe dels temps: la Unió Europea és més integració i més col·laboració també en política i acció exterior.

Per això no s'entén que la Generalitat no accepti l'ofertament del ministre d'Afers Exteriors i estalviï així diners als catalans en els costos de manteniment i funcionament de les delegacions i les oficines a l'exterior. No s'entén que el seu Govern vulgui pagar lloguers... –per cert, alguns d'ells molt cars, com el del Rockefeller Center a Nova York–, no s'entén, si no és que preparen estructures d'Estat per preparar la sortida de la Unió Europea.

Sis comunitats autònomes –La Rioja, Castella i Lleó, Comunitat Valenciana, Galícia, Astúries i Navarra– ja han signat un acord amb el ministeri per integrar les seves oficines a Brussel·les en els locals de la representació permanent d'Espanya davant la Unió Euro-

pea. Aquestes comunitats actuen amb sentit comú, i, en una època de crisi com l'actual, posen els interessos dels ciutadans per davant dels seus interessos partidistes o identitaris.

La política de despesa inútil res té a veure amb les polítiques de creixement econòmic. Les polítiques de creixement econòmic tenen a veure amb l'eficàcia, amb l'eficiència i no amb el malbaratament dels diners públics. En canvi, senyor Homs, vostè ha asseynalat que la Generalitat intensificarà l'acció exterior. Literalment va dir que en farà més que mai, obriran més ambaixades que mai, faran més viatges a l'exterior que mai. És a dir, gastaran, malbarataran recursos dels catalans, com mai ningú ho ha fet abans.

A molts catalans ens sembla cínic i, fins i tot, surrealista demanar més de 9.000 milions d'euros en concepte del Fons de liquiditat autonòmica al Govern d'Espanya, i dir al mateix temps que es farà més acció exterior que mai, que s'obriran més ambaixades que mai i que es faran més viatges a l'exterior que mai. Això no té cap sentit. El Govern espanyol li estén la mà per a fer l'acció exterior de la Generalitat, un instrument més barat per a la butxaca dels catalans i sense perdre eficàcia. I vostès ho rebutgen. De fet, proposem reestructurar l'acció exterior catalana per a fer-la més eficaç i més potent.

Ja els havíem proposat –i vostès ho havien acceptat– una moció durant la legislatura passada. En el primer punt d'aquella moció –que crec que estava carregada de sentit comú–, dèiem que calia reorientar l'activitat de la seva acció exterior cap a la internacionalització de l'economia catalana, l'atracció d'inversions i el foment de les exportacions, sens perjudici de la promoció de Catalunya al món, tot garantint el màxim nivell d'eficiència de les oficines de l'acció exterior de la Generalitat i coordinant-se adequadament amb altres institucions de l'Estat de naturalesa anàloga. I ara diuen que no, que volen gastar més en oficines i viatges; i no per ajudar els catalans a sortir de la crisi econòmica, sinó per a treure'ns d'Espanya i, per tant, de la Unió Europea.

Tampoc han complert cap dels altres punts d'aquella moció que vostès van votar. En el segon punt, també carregat de sentit comú, dèiem que calia reestructurar l'actual presència exterior de la Generalitat amb la reconversió o el tancament, si escau, de les actuals delegacions de Buenos Aires, Londres, París i Berlín, amb l'objectiu de prioritzar i reforçar la xarxa exterior de centres de promoció de negocis de l'agència de suport a l'empresa catalana ACCIÓ.

Això mateix estava en els compromisos de pressupostos amb el Partit Popular català. I quina ha estat tota la reestructuració de la Generalitat? Tancar la delegació de Brussel·les, traslladar el seu únic treballador a l'oficina comercial de la mateixa ciutat i mantenir obertes les delegacions a Madrid, Nova York, Londres, París, Berlín i Brussel·les. Tota la reestructuració, tota la reorientació de l'acció exterior de la Generalitat s'ha limitat a la reconversió laboral d'una única persona.

Senyor Homs, si el seu Govern vol obrir noves ambaixades mentre retalla en benestar o si vol subvenci-

onar escoles privades mentre tanca escoles públiques a Catalunya, ho podrà seguir fent. Si vol contractar més delegats a l'exterior amb sous de directors generals mentre retalla els salaris dels treballadors públics a Catalunya, ho podrà seguir fent, perquè té un soci, ERC, que prefereix la identitat i la pompositat pseudo-estatalista abans que el benestar dels ciutadans.

Això sí, des del Partit Popular català li reclamem explicacions ben clares per als catalans de quines són les seves prioritats. La pregunta és molt clara: per què, podent fer una acció exterior més barata i més eficaç, el seu Govern s'hi nega? Per què obliga els catalans a pagar més del compte per una acció exterior que es podria racionalitzar? Per què es nega a col·laborar amb el Govern d'Espanya per a millorar la projecció internacional de Catalunya?

Junts ho podem fer millor, junts podem anar més lluny, junts podríem transmetre al món que Catalunya és un bon lloc per invertir, un bon lloc per a crear llocs de treball, un lloc on hi ha estabilitat jurídica i lleialtat política entre administracions. Per què volen posar barreres al camp i donar les batalles cadascú pel seu compte? Això ens afebleix. Per què s'obsessionen en les estructures d'estat? Per què s'obsessionen a imitar un estat si són incapaços d'aprovar una llei electoral en trenta anys? Per què s'obsessionen a crear estructures d'estat, duplicades i triplicades, en lloc de gestionar eficaçment les competències de la Generalitat? Abans de reclamar estructures d'estat, per què no modernitzem i fem funcionar amb eficàcia i eficiència les estructures de la Generalitat de Catalunya?

Per altra banda, senyor Homs, el discurs del seu Govern respecte a l'acció exterior en res beneficia l'economia catalana. Estan aprofitant el pitjor moment, la pitjor crisi econòmica que hem patit els catalans en la nostra vida, per dividir, afeblir, crear desconfiança i inestabilitat en els marcs jurídics i polítics catalans. La crisi econòmica obliga Espanya a transmetre un missatge de confiança i unitat al món; en canvi, la Generalitat aposta per una acció exterior basada en pals a les rodes, en la inestabilitat política i jurídica, i en la internacionalització del conflicte. I és que el seu president parla d'«internacionalitzar el conflicte», una terminologia, un llenguatge, més propis dels moviments *abertzales* que no pas d'un govern seriós, d'un govern de tots els catalans.

Està clar que l'acció exterior de Convergència i Unió viatja cap al passat i porta el segell inconfusible del tripartit: més ambaixades i més separatisme. Des que Esquerra Republicana torna a governar l'acció exterior del Govern, hem vist coses molt estranyes, però una de les que més m'ha sobtat és el discurs del president Mas a una reunió de liberals a Amsterdam. És un discurs curiós –i recordo que en principi el públic eren liberals–, perquè el president es va centrar a demanar augmentar el dèficit de la Generalitat i a destinar més despesa pública a la creació de sumptuoses estructures d'estat. Quin tipus de liberalisme és aquest? És un liberalisme a la soviètica? És el liberalisme a l'estil ERC? No s'entén. On està aquell orgull del *business friendly* d'aquest Govern? No es veu enlloc. Perquè, senyor Homs, és poc amic de l'economia

catalana aquell que va pel món proclamant un conflicte nacionalista, quan l'Europa del segle XXI rebutja i condemna aquests conflictes.

És el seu un Govern poc amic de les empreses i dels llocs de treball catalans, perquè va pel món creant desconfiança cap a l'economia més important per a tots ells, que és l'economia espanyola.

A més, transmet molt poca seriositat, com va ser el cas del viatge a Brussel·les per explicar el suposat full de ruta cap a la separació de la resta d'Espanya. Allí va quedar clar un cop més que separar-se de la resta d'Espanya significa sortir de la Unió Europea. Per això una periodista sueca li va dir que el seu plantejament era un plantejament intel·lectualment deshonest. I això és tan senzill com entendre que per a formar-ne part cal modificació dels tractats europeus, i per a aquesta modificació cal la unanimitat de tots els estats de la Unió. A més, és intel·lectualment deshonest fer creure a Europa que Convergència i Unió vol que Catalunya sigui un estat solidari, un aportador net, quan dia sí, dia també, se li sent repetir el discurs d'Esquerra Republicana, el discurs de l'espòli, el discurs de l'«Espanya ens roba».

Volent fer creure a Europa que estan frisant per ser solidaris amb Romania o Grècia, quan no volen ser-ho amb les altres regions d'Espanya? És que estan dient això, és que la seva incoherència arriba a aquests límits. És que Europa mai acceptarà un estat que es basa en un «Espanya ens roba», perquè el dia de demà digui «Europa ens roba».

En conclusió, senyor Homs, des del Partit Popular li demanem que rectifiqui, li demanem que col·labori amb el Govern d'Espanya per fer de l'acció exterior de la Generalitat una acció moderna, eficaç i eficient que costi menys diners a les butxaques dels catalans. Li demanem que destine els diners de l'acció exterior a l'ajut per a la internacionalització de les empreses catalanes, a l'atracció d'inversors i a la promoció dels nostres productes i de Catalunya com a magnífic destí de turisme cultural. Li demanem també que deixin d'anar pel món aixecant fronteres i dubtes sobre els marcs de convivència a Catalunya, perquè estan perjudicant la recuperació econòmica i la creació de llocs de treball.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per respondre aquesta interpel·lació i en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller de la Presidència, senyor Francesc Homs.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, és evident que..., vaja, no li sabria identificar cap punt que poguéssim compartir, en la seva intervenció; li ho dic amb tota la franquesa. Suposo que és el que deu esperar que li digui, i és el que li dic. Perquè ni per..., vaja, ni pel contingut ni per l'enfocament que ha anat do-

nant sobre tot el transcurs de la seva intervenció, jo no la puc compartir, i ho sap de sobres, a més a més, no?

Li haig de fer notar, de totes maneres, que m'ha sorprès, diguem-ne, la utilització de la primera persona del plural, aquest «estem treballant en l'acció exterior espanyola, estem obrint...», integrant l'ambaixada d'Espanya al Iemen», etcètera. Deu tenir les seves raons per parlar en aquests termes. El conjunt del Grup Parlamentari Popular, des d'aquest punt de vista, fóra bo que s'aclarís una mica. Ens ajudaria a tots, perquè després, quan fem determinats comentaris –passava abans amb el conseller Mas-Colell–, doncs, aleshores ens ho retreuen, no?

En fi, jo li explicaré el que tenim plantejat. Tindrem oportunitat, a més a més, com vostè deu saber, el dia 22 de març, de parlar-ne més a fons, amb una comparança que he demanat a la Comissió d'Acció Exterior i Cooperació. En qualsevol cas, el que sí que li vull fer avinent és que l'actuació exterior, la política exterior per part del Govern de la Generalitat i del nostre país en el seu conjunt, considerem que és imprescindible per assolir els grans objectius que, de fet, ens hem marcat col·lectivament, eh?, d'una manera, a més a més, val a dir-ho, majoritària en el nostre país. El mateix Estatut, a més a més, ens avala poder desenvolupar aquesta acció exterior, i és en aquest sentit que ens ho plantejem i que ho pensem dur a terme, no?

Li vull fer notar aquí el que podrien ser, per si li pot interessar, doncs, els potser tres objectius principals de cara a aquesta legislatura, i que jo li haig de dir que ja els desenvolupàvem fins ara. Vostè feia referència a una moció que hem complert fil per randa, efectivament. Sí, home, perquè vostè expressava uns termes que són els que estan circumscrits en aquesta mateixa moció i parlava, per exemple, de redimensionar allò que vostès en diuen «ambaixades» –nosaltres no n'hem dit mai així; això és una etiqueta que vostès varen decidir en el seu moment, perquè formalment ja sap que no ho són, eh?– i «si escau» –vostè mateix ha llegit el contingut d'aquesta moció–..., varem arribar a la conclusió que esqueia el que esqueia, i és el que hem fet. I, a més a més, jo li agraeixo, en el seu moment, el suport que varem obtenir de part de vostès. Dubto que ara el poguéssim tenir, perquè és evident que han canviat, diguem-ne, el seu discurs, i de quina manera, no?

Per nosaltres, quins són els objectius principals, com li deia? Internacionalitzar la nostra economia, per descomptat, per sortir precisament de la crisi. És un dels àmbits en els quals hi ha recorregut. S'ha posat de manifest en les dades d'aquests darrers mesos; de fet, el 2012 hem estat líders en captació d'inversions empresarials a l'Europa continental, i aquest 2012 també, quant al turisme estranger, hem estat líders, en el marc de l'Estat espanyol, amb un increment del 10 per cent del turisme estranger i amb un increment del 14 per cent d'ingressos per divises. Són dades que estan a la seva disposició.

També és objectiu nostre mostrar Catalunya com un país de prestigi i de qualitat, allò que colloquialment en podríem dir «vendre Catalunya», vendre el que és i el que som com a país, com a nació. Val a dir que

en aquest sentit i en la línia de les dades que abans li oferí, eh?, les exportacions catalanes, com vostè deu conèixer, suposen, doncs, un 26 per cent del total de les exportacions del conjunt de l'Estat. De gener a novembre del 2012 van créixer un 4,51 per cent respecte al mateix període del 2011. En aquest sentit, les del conjunt de l'Estat van avançar un 3,73 per cent. Així, doncs, les exportacions catalanes se situen en aquests moments en una xifra rècord de 53.746 milions d'euros, i en destaca el creixement de les exportacions catalanes a països com Rússia, Suïssa, Algèria, la Xina o el Japó. Això lliga molt poc amb el seu discurs apocalíptic que ara feia, no?

Ben cert és que per ajudar a aquest procés, diguem-ne, de presència de la nostra economia al món, la Generalitat compta amb una xarxa formada per un total de seixanta-cinc oficines, agrupades en quaranta ciutats de trenta-un països del món. Si vol li ho repeteixo, perquè això li deu produir escandaleria, no? Seixanta-cinc oficines, agrupades en quaranta ciutats de trenta-un països del món. D'aquestes oficines, si vostè pregunta al teixit empresarial del nostre país, doncs, li podran fer una valoració precisa de en quin sentit i fins a quin punt ajuden al teixit empresarial de casa nostra i el que és la projecció de la nostra economia, no?

El tercer objectiu, en la línia d'aquests que li fixava, per si li poden interessar, és, òbviament, també el d'explicar Catalunya a l'exterior des de la perspectiva, si vol vostè, doncs, més institucional, més política, no? No m'està mal dir-ho: la causa catalana, eh?, el compromís democràtic que en aquests moments està plantejant Catalunya, una immensa majoria del poble de Catalunya, que, a més a més, l'ha expressat d'una manera clara i directa a través de les urnes i a través d'aquest mateix Parlament, com a conseqüència de les mateixes eleccions del dia 25 de novembre, no? I, per tant, en aquest sentit, la nostra acció exterior ha de servir també per traslladar als actors europeus i internacionals què pensa i què anhela Catalunya. No deixarem de fer-ho; en aquest sentit, li ho ben asseguro, no pensem rectificar en la línia del que vostè deia, no?, li ho puc ben assegurar.

I, a més a més, li vull fer notar que, a pesar de les traveses que a vegades, doncs, posen determinats sectors de la política espanyola, el que els plantejem, com que és una aposta, diguem-ne, radicalment democràtica –radicalment en el sentit etimològic del terme–, és ben acoïda, i, de fet, causen estupor i causen sorpresa les negatives successives que vénen del Govern espanyol. Ho dic per si en vol prendre nota en aquest sentit, no?

I li seré franc: quan vostè m'emplaçava, em deia que aprofitéssim les estructures espanyoles, doncs, per fer aquesta acció exterior..., per què hi tenim –i li ho diré amb tota franquesa– poca confiança? Doncs, jo només li puc dir que, miri –per posar-n'hi alguns exemples, n'hi podria posar molts d'altres, no?–, hi ha un compromís, per exemple, una política –ho defineixen d'aquesta manera– del Govern espanyol de promocionar la marca Espanya, per exemple. I fixi's de quina manera ho fan, no? –perquè jo no hi tinc res a dir, que hi hagi aquesta voluntat: expressen, quan et vénen a trobar –van venir a veure'ns ara fa..., pocs dies en-

rere–, la idea de poder presentar Espanya tal com és, ens diuen, no? Però si vostè entra –per fer-li-ho fàcil, a més a més, no?– a la web que està establerta com a tal per promoure aquesta marca Espanya –de fet, a la web haurien de posar «marcaespana», eh?, però està així, «marcaespana.es»– veurà que la manera d'explicar-se –i vostè per això entendre que hi tinguem un punt de prevenció–, doncs, ja és prou simptomàtica, perquè veurà una web que està només en castellà o anglès. Denota un gran nivell de sensibilitat per explicar el que consideren que és Espanya.

Jo, doncs, ho respecto molt com a govern: és la manera que tenen i creuen que cal explicar el que és avui Espanya. Però s'entén que ens exclouen; plantejades així les coses, és un model exclouent. Això no té res a veure amb el que està establert a l'article 3 de la mateixa Constitució –ja que a vegades, doncs, alguns s'hi agafen, i de quina manera, no? Deu recordar vostè que a l'article 3 de la Constitució s'hi defineix que el castellà és la llengua espanyola oficial a l'Estat; i al mateix article 3 s'hi defineix que les altres llengües espanyoles seran també oficials a les seves respectives comunitats autònomes, i també s'hi defineix que la riquesa de les diferents modalitats lingüístiques d'Espanya és un patrimoni cultural que serà objecte d'especial respecte i protecció. I si passem de la marca Espanya, per exemple, a l'Institut Cervantes –una altra institució, doncs, de presència a l'exterior– i vostè analitza què és el que es planteja des de l'Institut Cervantes –li dic això per posar-li'n exemples i perquè vostè entengui fins a quin punt les coses, quan es plantegen, es plantegen francament molt malament, si és que el que es vol és ser incliusiu i si és que el que es vol és tenir en compte les diverses realitats, no?–, quan vostè mira l'Institut Cervantes veurà que en el que són els seus *objetivos y funciones* s'hi estableix, el primer de tots, el d'«organizar cursos generales y especiales de lengua española, así como de las lenguas cooficiales en España», que ja xoca, perquè la definició pròpia, estricta, de la Constitució no respon a aquesta manera d'escriure les coses –un s'acaba preguntant quina deu ser la *lengua española*, si a més a més hi han les *lenguas cooficiales en España*, les restants, no?–, i, per tant, ja entén, un punt, la ironia que hi poso, no?

En aquest context, d'aquesta manera i plantejades les coses així, ja es pot imaginar que nosaltres, si més no, no fem cap rebuig a ningú, no els plantegem mai les coses en aquests termes, però sí que una prevenció raonada i raonable la hi tenim, per la manera com vostès –ja que s'hi posava en primera persona del plural– plantejen les coses també en aquest punt de l'acció exterior.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Juan Milián.

Juan Milián Querol

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats... Aquí l'únic que ha canviat el discurs és Convergència i

Unió: vostè diu que no comparteix cap dels punts de la meua intervenció; en canvi, fa menys d'un any els va votar tots, un per un.

Senyor Homs, li hem demanat col·laboració amb el Govern d'Espanya per a fer una acció exterior millor, més moderna i més eficaç per a Catalunya. I d'això no ha dit res; ha posat l'excusa de la web, i volen continuar gastant milers i milers d'euros inútilment en lloguers.

Li hem demanat prioritzar la vessant econòmica d'aquesta acció perquè vèncer la crisi hauria de ser la prioritat de qualsevol govern assenyat.

I, ara, en aquesta rèplica, també li demanem un replantejament dels nomenaments dels responsables de l'acció exterior catalana, tot i que aquest replantejament ja li ha vingut de dintre, ja li ha vingut d'Unió. També el Partit Popular volem deixar clar que no ens agrada el camí que han emprès, perquè perjudica fonamentalment els interessos dels catalans.

Al Partit Popular, com als seus socis d'Unió, també ens preocupa el cessament del delegat de la Generalitat a Brussel·les, el senyor Joan Prat, després que hagués declarat que se sentia català, però també espanyol i europeu. Ens preocupa aquesta purga ideològica en l'acció exterior. Ens preocupa que, com al Departament d'Economia, aquí també hi hagi imposicions ocultes per part d'ERC. Sembla que així sigui, perquè el senyor Prat havia rebut lloances per part d'Unió i fins i tot també per part d'algun eurodiputat de Convergència, però havia rebut crítiques d'Esquerra per la seva manca de puresa nacionalista.

Així que voldria preguntar-li, senyor Homs, quin és el perfil que requerirà aquest Govern als delegats a l'exterior i a altres càrrecs relacionats amb aquesta acció exterior: capacitat professional o lleialtat absoluta al projecte del senyor Junqueras?

Ho dic perquè sembla que la segona opció és la que han elegit quan han posat el senyor Albert Royo al capdavant de l'entitat Diplocat, aquesta reconversió que han fet del Patronat Catalunya Món, que ara té com a única finalitat l'adoctrinament en la internacionalització d'un conflicte que no existeix; un organisme més, superflu, que paguem entre tots els catalans, també aquells que preferim la convivència i la prosperitat abans que el conflicte i la inestabilitat.

També sembla una imposició d'Esquerra Republicana el que va ser delegat a Alemanya en l'època del tripartit, el senyor Martí Estruch, com a director de l'Oficina de Relació amb la Premsa Internacional. Recordem que, des del Partit Popular català, vam impulsar i aprovar amb vostès una moció on es deia que els llocs de responsabilitat a la xarxa exterior de la Generalitat siguin ocupats per persones amb un perfil professional de caràcter econòmic i empresarial, orientats a la internacionalització de les empreses i amb prou coneixements del mercat o l'àrea geogràfica de destinació.

He de reconèixer, senyor Homs, que el seu discurs, el que llegia entre línies, la filosofia que hi havia darrere, em preocupava força. Parlava, amb certa alegria, com si fos la veu del poble, la veu de la causa de la nació per a justificar el malbaratament de diners públics en estruc-

tures d'estat. També parlava amb una mentalitat molt estatalista, com si les estructures d'estat fossin la solució de tot. Les exportacions catalanes que vostè ens ha detallat poc tenen a veure amb les delegacions a l'exterior de la Generalitat. I frivolitza constantment amb la vulneració de la Constitució, que és la que garanteix els drets i les llibertats de tots els catalans. Jo, per moments, li he de reconèixer que no sabia si feia una interpellació a un polític europeu del segle XXI o a Nicolás Maduro.

No ens faci creure ara que el principal objectiu de l'acció exterior de la Generalitat és la reactivació econòmica. Si és així, per què estem a mitjans de març i encara no han presentat pressupost? *Habemus papam*, i encara no tenim pressupost, a mitjans de març. Com poden transmetre confiança i credibilitat si Catalunya és l'única comunitat autònoma espanyola que encara no té pressupost aprovat ni presentat?

Si realment volen ser un govern seriós, presentin ja els pressupostos i deixin d'estar segrestats per Esquerra Republicana, el partit que més mal ha fet a l'economia catalana des que tinc memòria. Volem saber quants diners es vol gastar el Govern en acció exterior aquest 2013.

Finalment, li avanço algunes de les propostes que presentarem en la moció subsegüent a aquesta interpellació.

Demanarem la publicació detallada del cost de manteniment i funcionament previst de les delegacions a l'exterior de la Generalitat per a aquest 2013, així com el cost de l'any 2012.

També demanarem la publicació a les pàgines web de les delegacions l'agenda dels delegats per veure si és veritat que es dediquen a la internacionalització de les empreses catalanes o només a la internacionalització del que diuen «conflicte».

Demanarem que s'accepti l'ofertament del ministre d'Afers Exteriors per instal·lar el funcionariat i personal de l'acció exterior catalana a les infraestructures de l'Estat –a les ambaixades, als consolats o a les oficines de l'Icex.

I també demanarem destinar l'estalvi produït per aquesta proposta que acabo d'esmentar a potenciar la internacionalització de les empreses catalanes.

Finalment, demanarem l'actualització de l'acció exterior i portar-la al segle XXI, centrant esforços en països amb economies emergents, tancar les delegacions de París, Londres i Berlín, i potenciar l'actuació o les oficines comercials a països com la Xina, el Brasil, l'Índia o Sud-àfrica.

Moltes gràcies, senyor president, senyores, senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. També per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Francesc Homs.

El conseller de la Presidència

Bé; senyor president... Senyor diputat, diguem-ne, d'aquesta darrera intervenció així, de tipus perdigona-

da, intentaré contestar-li algunes de les coses que ha dit, fent un prec a l'avançada, diguéssim, no?, que és... Jo..., vaja, jo estic a la seva disposició perquè pugui parlar amb coneixement de causa sobre totes les coses, ja m'hi poso des d'aquest moment, no?, perquè potser d'aquesta manera ens estalviàriem el to agre de la seva intervenció. Jo crec que... Vaja, jo ja li ho dic a l'avançada, tenim tota una legislatura per davant, jo resto a la seva disposició, doncs, perquè quan pugui exposar..., perquè vostè podia haver fet raonablement, doncs, crítiques, i no pas poques, a com poder fer les coses al Govern de la Generalitat, i segur que hi podria fer aportacions que serien de profit, no? Però val la pena que, d'entrada, doncs, pugui disposar de la informació precisa sobre el que comenta o sobre el que opina, no?

Una, deixi'm dir-la-hi, perquè no la puc passar per alt: la posició del fins ara delegat del Govern de la Generalitat a Brussel·les. No, no ha estat cessat. I ho sap vostè perfectament, si ha estat atent al que s'ha publicat a la premsa, no? *(Pausa.)* Perdoni? Jo li ho puc dir molt més alt, però no més clar, eh? Ell va plegar a petició pròpia; vàrem buscar un relleu –compartit, a més a més, amb tot l'equip d'exterior. El convidaria que conegui, doncs, el seu substitut, el senyor Puig. Veurà i es farà càrrec, doncs, si respon a aquest perfil que vostè exigeix i en podrà fer un judici de tot plegat amb més detall. Jo estic segur que, si conegués amb més precisió totes les coses com han anat i com funcionen, alguns comentaris avui segur que no els hauria fet, perquè alguns han ratllat, a més a més, diguem-ne, aquell punt en què van més enllà de l'estricta i legítima opinió política, no?

Jo no he tingut la sensació que parlés en la veu del poble aquí. Jo simplement sóc el representant del Govern de Catalunya; això té una traducció –suposo que la deu conèixer– estrictament de representació democràtica, com a conseqüència d'una investidura i de la confecció d'un govern, etcètera. Em sembla que és tan bàsic, això, que no cal que li ho recordo, no? I, per tant, en aquest sentit, no hi insistiria més, no?

Però ja que abans vostè parlava, com li he fet notar, amb la primera persona del plural i es posava en boca el que farien i deixarien de fer, doncs, des de la política exterior de l'Estat espanyol, podem fer un *quid pro quo*, totalment disposat –de fet, ja és així en aquests moments– a detallar-li tot el que vostè vulgui del cost de les delegacions a l'exterior, tot el detall que vostè vulgui. Ara, ajudi'ns vostè també a detallar el cost i el que es gasta a les ambaixades del Govern espanyol, de l'Estat espanyol, arreu. I farem, a més a més, una comparativa, transparent; farem una comparativa d'estovalles en un lloc i d'estovalles en un altre, de coberteria en un lloc i de coberteria en un altre. Jo, encantat de la vida. Si aquest és un exercici que, si es tracta de veure qui estalvia més, en aquest sentit, ja li ben asseguro, guanyarem des del Govern de Catalunya, què vol que li digui, perquè nosaltres de coberteria i d'estovalles no en comprem –no en comprem–, no en gastem d'això nosaltres, no?; ens dediquem a anar més per feina, eh?, no ens dediquem a fer sopars i dinars i còctels i cafès i tes, ens dediquem a ajudar

aquelles empreses del nostre país, doncs, que necessiten contactar amb gent diversa en els països on estan situades les nostres oficines.

Per tant, l'emplaço..., ja que té, veig, aquest interès, aquest capteniment tan evident, doncs, si es tracta de transparència i de conèixer en detall –per part nostra el té tot–, de com ens gastem els diners en aquest àmbit i en qualsevol altre, però ajudi'ns també a posar-ho en contrast amb com es gasten els diners per part d'altres administracions, ja que l'he vist tan entregat a aquesta causa de l'Administració de l'Estat, no?

En fi, no hi tinc gaire res més a afegir. Espero que tinguem oportunitat en el marc de la compareixença que he sol·licitat el dia 22 per continuar-ne parlant.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpellació

al Govern sobre la situació de les persones desocupades i el tancament d'empreses (tram. 300-00017/10)

I passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la situació de les persones desocupades i el tancament d'empreses. Ha estat formulada pel Grup Parlamentari Socialista. I, en el seu nom, té la paraula la il·lustre diputada senyora Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, president. Honorable conseller..., bé, una salutació especial per a les orientadores del Servei d'Ocupació de Catalunya que ens acompanyen.

L'atur continua creixent a Catalunya, ja siguin les 665.176 persones segons l'atur registrat de les oficines del Servei d'Ocupació de Catalunya, o ja siguin les 885.100 segons l'Enquesta de la població activa del quart trimestre del 2012.

Aquesta important diferència només ens diu una cosa: les dades del Servei d'Ocupació de Catalunya ens defineixen poc l'atur pel que fa a la seva visió general, sempre són dades més vinculades al sistema de prestacions que a indicar de forma suficient els fluxos laborals reals i les seves tendències; de fet, això ho fa l'Enquesta de la població activa amb més rigor i més precisió, encara que algunes vegades ho fa una mica més tard. Però no pateixi, conseller, no el vull portar a fer cap debat tècnic.

Només li vull demanar una cosa, que no es dediquin a traslladar de forma poc seriosa i rigorosa, des del nostre punt de vista, a l'opinió pública que hi ha tendències positives en la reducció d'atur per omplir una roda de premsa, sinó que esperin a fer-ho quan siguin un fet més clar, un canvi de cicle i de tendència que de moment no sabem albirar.

Vostès veuen, com veiem tots plegats, que disminueix l'ocupació, i ens ho indica clarament l'Enquesta de la

població activa, com també les dades d'afiliació de la seguretat social. Així és difícil que es redueixi l'atur. Aquesta tendència en la destrucció d'ocupació, a més a més, i segons la majoria d'experts, malauradament, encara continuarà durant un temps.

I que millorin els grans indicadors macroeconòmics, especialment els financers o d'exportació, no garanteix un creixement robust, que és quan realment es crea ocupació i es redueix seriosament aquest atur.

Tot plegat, continuar amb l'augment de l'atur i la destrucció d'ocupació –ho sabem i ho patim tots– ens col·loca als catalans i a les catalanes en una situació d'emergència a curt i a mitjà termini, i en una situació de gran incertesa a llarg termini.

La destrucció d'ocupació ha estat tan profunda aquests darrers temps de crisi que ha reduït a la meitat les ocupacions que s'han generat de més des de l'any 76, i avui tenim més desocupats que el total d'ocupacions de més que s'han creat des del 76 fins gairebé enguany.

Conseller, a més a més, el Gobierno de España, el darrer any presidit pel Partit Popular, ha actuat, pel que fa a l'ocupació, en tres fronts. Primer, a accelerar la destrucció d'ocupació amb una reforma laboral agressiva que l'ha deixat, a vostè i al seu departament, sense gairebé cap instrument per a la gestió dels expedients de regulació d'ocupació, per exemple, i, a més a més, també, i segons el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, que nosaltres també vam demanar en el seu moment i que ara el seu Govern sembla que també en parla, com deia, dos punts que són inconstitucionals.

A part d'això, també aquest Govern de l'Estat, presidit pel Partit Popular, el que ha fet és reduir la cobertura de prestacions als desocupats. Veiem com l'atur creix i les prestacions baixen, deixant desprotegides cada vegada més persones i més aviat.

I, finalment, també ha reduït els pressupostos de les polítiques actives d'ocupació –ja els vam proposar acompanyar-los justament en aquest tema–, i redueix aquests pressupostos en el pitjor moment de la desocupació a tot Espanya i també a Catalunya. I ara també veiem amb gravetat que, amb una resolució, el Govern de l'Estat digui que no transferirà cap euro de la conferència sectorial si no s'acompleixen els objectius de déficit. Realment alarmant.

Per nosaltres, conseller, cal veure la realitat tal com és. I avui la realitat tal com és, tal com la veiem és que tenim una profunda depressió laboral contra la qual cal actuar, cal que actuem, amb emergència, des de quatre línies. Conservar l'ocupació i consolidar-la allà on sigui i, per tant ajudar-hi. Millorar la capacitat professional de les persones i, sobretot, el reconeixement i la qualificació, l'acreditació d'aquesta capacitat. Afavorir un sistema de protecció a la desocupació, que justament també suposi l'activació social de moltes persones i laboral, d'aquelles persones desprotegides. I també, sobretot, establir quins són els col·lectius prioritaris d'aquesta crisi; siguin els joves sense formació, siguin les dones, siguin els aturats de llarga durada, cada dia són més persones. Finalment, també s'hauran de concretar els serveis i les accions que s'han d'oferir a

un nombre determinat i programat d'usuaris i usuàries, a través dels serveis públics d'ocupació.

Per aconseguir-ho, senyor conseller, cal un gran acord amb els agents socials, un acord seriós i sincer per la competitivitat i l'ocupació de l'economia catalana. I avui podem dir i hem vist que a les portes de la cimetera de dissabte ens entristeix veure que no estan aconseguint les complicitats necessàries, ni estan exercint el lideratge necessari per aconseguir-ho.

Conseller, cal diàleg per aconseguir el consens per al que nosaltres proposem, que és un pla de xoc adreçat a les persones aturades, amb mesures com la recuperació d'aquells plans d'ocupació local i de col·laboració social que ens permetien incrementar la cobertura activa de les persones sense ocupació i sobretot sense recursos, la capacitació i acreditació d'aquestes persones, sobretot les que tenen baix nivell professional, i donar cobertura social i ajuts perquè les persones es puguin moure per buscar ocupació.

Totes aquestes mesures, conseller, estan contingudes al Pla de desenvolupament de les polítiques actives d'ocupació, però les hem de consensuar i requereix tot el nostre suport per poder-les fer possibles. I també cal que hi posi partides, en el pressupost, i reclamar i buscar els suports allà on faci falta perquè aquests recursos hi siguin.

Conseller, ho pensa fer, tot això? Perquè fins avui –fins avui– només hem pogut veure el Govern i el seu departament, per una banda, paralitzats –hem tingut tot el 2012, gairebé, sense polítiques actives d'ocupació–, i per altra banda, també que ha apostat, el seu Govern –i el seu partit ho va aprovar–, per una reforma laboral i un model d'austeritat que estan fracassant, com estem veient.

Per això, conseller, li preguntem: què pensa fer per abolir la reforma laboral, que ens està portant a un creixement insostenible de l'atur i dels expedients de regulació d'ocupació a Catalunya? Hem vist Ercros –avui o demà aprovarem una resolució de suport–, o Arbora & Ausonia, que marxen sense més, o el grup Gallostra o Power Controls –que també avui hem fet una resolució de suport, que gràcies a la reforma laboral aquesta empresa ha pres les seves decisions–, o Cacaolat, carrosseries Noge, etcètera; tots ells, que afecten milers de treballadors catalans. Com pensa fer front a la paràlisi del seu departament, que està a punt d'acomiadar els 236 orientadors que tanta i tan bona feina estan fent? Què pensa fer perquè el dia 23 de març no es quedin a l'atur i no s'acabi de desmantellar el Servei d'Ocupació de Catalunya i el nou model d'oficines? Com pensa abordar la formació necessària, així com les línies d'emprenedoria, també, per crear nova activitat?

Ah, i sí, si us plau, també li demanem que ens expliqui per què, després de vint dies del seu nomenament, va dimitir o cessar la nova directora general de Relacions Laborals i Qualitat en el Treball, senyora Mercè Jou. Creiem que després de tant de temps no ens podem permetre en aquest país no tenir al capdavant d'aquest departament una persona que el comandí, perquè justament en tenim, i molts.

Senyor conseller, què pensa fer per millorar l'ocupació i l'ocupabilitat dels aturats i aturades de Catalunya?

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. Per respondre aquesta interpellació i en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller d'Empresa i Ocupació, senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, president, i moltes gràcies, senyora diputada. Hem coincidit o coincideixo amb bona part de la seva exposició i de les seves reflexions, i li agraïxo molt sincerament el to amb què ha plantejat un tema cruixent i dramàtic i tràgic per a la nostra cohesió social, com és la situació de milers de persones que en aquests moments estan en una situació de desemparament, de desprotecció i, en definitiva, de manca d'expectatives de futur.

I és veritat: l'atur, malgrat els esforços que s'han fet els darrers temps per part de moltes institucions... Estic convençut que més enllà del debat ideològic coincidirem que algunes de les reformes estructurals que s'han impulsat, fins i tot des de l'Estat espanyol, doncs, persegueixen, evidentment, no només aconseguir amb reformes que ens exigeixen des d'Europa d'una manera fins i tot molt apressant, perquè arriben tard..., s'haguessin hagut de prendre fa molts anys determinades decisions de reformes estructurals des d'una perspectiva del sector financer, des d'una perspectiva de la legislació laboral, des d'una perspectiva, evidentment, de consolidació fiscal, des d'un punt de vista de rendibilitat de les inversions. Però el que és cert és que, malgrat que –i dic «malgrat que»– el mes de febrer passat, miri-s'ho com s'ho miri, ha estat el menys dolent –i dic «el menys dolent»– dels darrers sis anys, o que el mes de gener passat ha estat, mirin-s'ho bé, el segon menys dolent dels darrers sis anys passats, l'atur, malgrat, tot segueix creixent.

No és cert, de totes maneres, que..., ha tornat a utilitzar la mateixa expressió que li vaig sentir en una pregunta en un ple passat, no? No, no utilitzi el terme d'«acceleració», perquè no és veritat. L'acceleració es va produir, lamentablement –i em sap greu haver-ho de recordar–, sobretot quan governaven vostès, l'any 2008 i el 2009; és quan més destrucció de llocs de treball hi ha hagut en aquest país. I en aquests moments l'esforç que s'està fent els darrers temps és precisament per intentar arribar a dominar o acompanyar el millor possible aquesta evolució.

En qualsevol dels casos –i ho ha dit el president de la Generalitat aquest matí–, si féssim una correlació, d'alguna manera..., que no es pot fer, però d'alguna manera una correlació matemàtica entre què passava quan no s'havia fet la reforma laboral i el que passa ara, quan s'ha fet la reforma laboral, amb els seus defectes també, que en té, doncs, resulta que la velocitat de destrucció de llocs de treball avui, ens agradi més o menys –i no ens agrada gens–, però és menor que la velocitat de destrucció de llocs de treballs –«l'accele-

ració», que ha dit vostè— dels darrers sis anys, que es va produir sobretot l'any 2008 i l'any 2009.

És veritat que hi han determinades mesures que s'han pres amb les quals no estem d'acord, des d'una perspectiva també —i segurament ho haurem de repensar i reflexionar— de la reducció de la cobertura de prestacions, de determinades prestacions, i s'hauria de ser més selectiu, perquè segurament no podem fer-ho tot amb caràcter molt genèric; un dels problemes que tenim segurament, dels darrers anys, de creixement ha estat no ser més rigorosos i més selectius amb determinades situacions, collectius, determinades decisions que s'han pres. Però és evident que la cobertura de determinades prestacions en determinats collectius es fa encara necessària, mentre no estiguem en la recuperació, que no serà, evidentment, amb els ritmes de creixement que es van aconseguir els darrers quinze o vint anys, però que serà —i esperem que sigui al més aviat possible— una realitat, que toquem fons.

I, també, no estem absolutament d'acord i no podem compartir —i això sí que ho comparteixo amb vostès, i no amb el Govern de l'Estat— la important reducció, que és possible que estigui inspirada també en una visió de consolidació fiscal i, per tant, d'intentar complir amb els objectius del dèficit..., però creiem que tenen en el Govern de l'Estat sobretot més marge de maniobra per discriminar, per ser més selectius a l'hora d'introduir disminucions en determinades partides pressupostàries que són bàsiques: l'any passat, un 57 per cent menys en les transferències que va rebre la Generalitat pel que fa a polítiques actives i, per tant, de lluita contra la destrucció de llocs de treball. Aquest any encara no s'ha convocat encara la conferència sectorial; de l'anàlisi de les partides pressupostàries s'intueix una reducció també, de nou, d'un 35 per cent, una nova reducció del 35 per cent en les polítiques actives.

En el que sí que coincideixo plenament amb vostè, senyora diputada, és que hem de tenir molt clar que hem d'intentar, en la mesura de les nostres possibilitats, fer el que està fent el Govern de Catalunya i el que també crec que van fer raonablement —tot i que era un altre moment i un altre cicle— els governs anteriors, tant el Govern de la passada legislatura com l'anterior Govern, a partir del moment de l'inici de la crisi. Una prioritat absoluta és intentar, al preu que sigui i en la mesura de les nostres possibilitats —i no és només aportant diners, perquè aportant diners segurament ni podem, ni segurament és la manera de garantir la viabilitat de, avui, el nostre teixit empresarial—, conservar, mantenir i salvar el màxim nombre d'empreses possible. Perquè és molt més difícil reconstruir llocs de treball que han desaparegut que no pas intentar garantir la seva continuïtat i la seva sostenibilitat.

Per tant... I aquí s'hi estan dedicant esforços molt importants, i els resultats són, dintre de l'escenari general, doncs, d'una manera singular, qualitativament importants, l'esforç que s'ha fet els darrers dos anys de salvament d'empreses —salvament d'empreses— i salvament de situacions en què s'ha pogut intervenir quan hi ha hagut temps.

Un dels defectes de la reforma laboral —també hi coincideixo— és que no existeix una capacitat, ja no d'intervenció —que això segurament..., homologats amb Europa—, però d'exigència de preavis, amb més capacitat de reacció i de temps, i de concertació, i de treball, i de fórmules alternatives, i de negociació i de concertació entre la part treballadora i l'empresa, però també, evidentment, de les institucions, d'intentar, d'alguna manera, intervenir des d'un punt de vista de visió estratègica amb una mica d'antelació en el moment en què una empresa decideix un expedient de regulació d'ocupació tràgic o el tancament de l'activitat. Perquè, en la mesura en què això pugui ser observat —i hi ha legislació europea en aquest sentit, per exemple a França, en què s'exigeix, per responsabilitat social, que les decisions estratègiques en aquest sentit siguin amb un preavis de sis mesos, per exemple—, això permet, evidentment, un abordatge que supera a vegades la visió estrictament, d'alguna manera lògica, obsessionada a intentar aturar la caiguda per part de l'empresa, però també la concertació positiva i constructiva, l'experiència de la part laboral dels treballadors i la intervenció de les administracions per buscar alternatives per ajudar, per intentar buscar processos que permetin o bé la continuïtat total o parcial o, en definitiva, una substitució o una alternativa que aleshores té menys efectes traumàtics amb la destrucció de llocs de treball.

També, evidentment, la millora de la capacitat professional. I aquest és un repte en què estem fent esforços tots plegats els darrers temps, però no hem pogut ser o no hem sigut, tots plegats, tampoc, prou eficaços. I, per tant, la famosa..., el desenvolupament del nou model de formació i capacitació professional, integrant els subsistemes... Tenim clar el model; és el moment i ha arribat el moment d'intentar, de veritat, fer possible que els itineraris, que la planificació, que la qualificació i l'acreditació i finalment, evidentment, doncs, que la concertació, sobretot amb els sectors empresarials i professionals, tinguin una major incidència i aconseguim avançar amb el contracte dual, amb el contracte d'alternança, en definitiva, amb una capacitat de garantir la capacitació permanent dels nostres treballadors, dels nostres professionals, al llarg de tota la seva vida: la inicial, l'ocupacional, la contínua, quan s'està a l'atur o quan s'està fins i tot, evidentment, amb activitat.

I estic d'acord que cal prioritzar collectius, però també fem-ho, d'alguna manera, amb una visió de transcendència. Perquè potser parlem molt, molt, i és una gran preocupació i és un drama, de l'atur juvenil, del sector entre divuit i vint-i-cinc anys, però també hem de tenir molta atenció al sector de vint-i-cinc a trenta-cinc anys, que potser no han tingut les possibilitats dels que avui en tenen divuit, dinou i acaben uns estudis i encara estan amb una capacitat, d'alguna manera, de preparació i formació, que un collectiu que va tenir grans oportunitats i uns bons sous, però no tenia una preparació, una formació suficientment adaptada a les noves exigències d'avui, i que aquí, amb càrregues familiars..., perquè l'edat i també, d'alguna manera, la trajectòria professional, doncs, han comportat que tinguin també una situació potser fins i tot molt més greu que la gent que encara està intentant trobar una prime-

ra ocupació. O el col·lectiu, com vostè ha dit, de la gent o dels aturats de llarga durada o de les persones de més de cinquanta anys.

Bé, els serveis, la carta de serveis, tot el catàleg de formació, d'actuacions que el SOC està impulsant i que continuarà impulsant..., li haig de dir que la meua modesta experiència és que la fem i la seguirem fent amb aquest gran model de concertació. El darrer consell rector del SOC, del Servei d'Ocupació de Catalunya, per unanimitat, per ampli consens amb els agents socials, patronals, sindicats, va valorar tant la feina feta durant el 2012 com també les línies d'actuació i la visió global, per primera vegada, que vam donar a tots els programes. En aquest sentit, estic d'acord que cal més diàleg que mai, i espero que de la cimera política, si es fa, en surti també, com a conseqüència, un encàrrec de tots plegats d'aconseguir un gran pacte nacional, un gran pacte per l'ocupació, un gran acord, en definitiva, amb els agents socials i amb els agents econòmics.

I vostè em deia –i després li contestaré– què penso fer. Primer, dues coses. La primera, intentar treballar amb la màxima intensitat possible i tot l'equip i aprofitant tots els recursos que té, en definitiva, el Govern i els bons professionals que té, per intentar afrontar aquesta situació. En primer lloc, i vaig acabant, senyor president... (*veus de fons*), no, no..., és que no sabia si m'havien canviat el president, no només amb mesures palliatives i no només a través de les polítiques actives, sinó i, sobretot, intentant generar les condicions des del Govern i des de totes les institucions perquè l'economia pugui tenir un escenari, un entorn en què es pugui produir, al més aviat possible, la recuperació, però també li dic, intentant moderar sempre un punt –un punt– d'excessiva generació d'expectatives que, si no es veuen realitzades, generen després encara una major i més profunda frustració i desconfiança. I, per tant, un punt de menor demagògia. El president de la Generalitat ha demanat avui que tot allò que proposem es basi avui, lamentablement, en les possibilitats reals del país.

I si vol que parlem de plans de xoc i de destinar molts i molts –i molts i molts– diners vol dir que ens estem situant fora de l'àmbit de les nostres possibilitats. I això és el que no ens podem permetre, i això és el que no farà aquest conseller: intentar situar escenaris hipotètics que no tinguin resposta pressupostària o de realització, d'alguna manera, pràctica real del país, perquè això seria encara molt més negatiu per la confiança, per la credibilitat i les expectatives i esperances de tots plegats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de replica, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, president. Conseller, la dada és que creix l'atur i es perd ocupació. I és veritat que aquest darrer any el ritme de destrucció d'ocupació d'ocupats

indefinitos s'ha triplicat si comparem el 2008 al 2012. I això són fets, no són mentides.

A vostè jo no li he sentit explicar ben bé què pensa fer per als aturats i les aturades de Catalunya, com pensa solucionar els problemes que tenim. Bé. En tot cas, sí que ens explica alguns dels seus problemes, i d'alguns dels seus problemes d'alguna manera ja n'estem una mica tips, eh?, conseller. Moltes persones ja estan tipes d'aquesta cançoneta del disc ratllat que o bé és culpa de Madrid o és culpa del tripartit. Si vol ens remuntem a l'època d'Adam i Eva o bé a l'època en què vostè era al Govern i el president Pujol va negociar la transferència, justament, de les competències en matèria d'ocupació; d'allà plora la criatura, possiblement. O, en tot cas, potser no acaben de saber anar a negociar a Madrid per aconseguir més recursos, com van saber anar a Madrid a negociar els governs d'esquerres, que van arribar a aconseguir fins a 700 milions d'euros..., i vostès, o bé els vam deixar a punt, per al 2012 poder fer polítiques actives d'ocupació, 400 milions d'euros, i vostès van poder aconseguir tan sols aquests 200 milions i escaig.

Però, bé, en tot cas, conseller, des del Parlament de Catalunya crec, i li ho proposarem, que hem d'instar el Congrés dels Diputats a revocar la reforma laboral del 2012. Aquesta eina que, per nosaltres, és de destrucció massiva d'ocupació, i també anar allà a revisar les dotacions econòmiques actuals de polítiques actives d'ocupació i demanar que aquestes tornin a posar-se als nivells que hi havia el 2011, quan també hi havia molt atur, és veritat, però avui encara n'hi ha molt més.

I, finalment, també hem d'anar a demanar una nova política econòmica que doni una perspectiva positiva a la nostra economia, que estimuli el creixement, la possibilitat de generar noves oportunitats ocupacionals als que avui necessiten, als nostres conciutadans en situació de desocupació i amb risc de perdre la feina. Sobretot, quan voltin per Europa i pel món no s'oblidin de fer canviar la retòrica d'austeritat extrema de la Unió Europea que no ens aporta cap política d'inversió, ni de suport actiu a les persones que més pateixen la crisi. Bé. Sí, ara aquest pla per a joves... Veurem com són capaços de portar o que aquestes recursos també vinguin aquí a Catalunya i en puguem parlar i els podrem aplicar a la urgència que tenim. Vostès necessiten una majoria en aquest Parlament per fer-hi front. Nosaltres els proposem que aquesta i cap altra qüestió és i ha de ser la primera prioritat del país. Per al Partit dels Socialistes de Catalunya ho és.

I, conseller, si ho vol, pot, perquè altres ho estan fent, i en tenim exemples en els ajuntaments, que han prioritzat i posat recursos propis per fer plans d'ocupació que no els tocava. I dic exemples..., dic exemples com Santa Coloma o el Prat, o Cornellà, o Sant Vicenç de Castellet, o Gavà, tot i estar escanyats pel deute que té la Generalitat amb ells, i també tot i estar «apretats» per l'Estat per aconseguir un dèficit..., no 0,7, ni 1,5, no..., zero.

Bé. Conseller, el nivell de destrucció d'ocupació que pateix Catalunya exigeix una acció amb el màxim con-

sens, per treballar junts contra la desocupació i per una sortida digna de la crisi, amb més equilibri econòmic i més cohesió social. Això és el que més preocupa i ens demanen els ciutadans. Ho pensa liderar? Pensa cercar les complicitats necessàries per aconseguir-ho? Amb la nostra proposta de moció subsegüent li ho posarem fàcil perquè ho faci possible.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. També per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Molt bé. Esperarem amb atenció les seves propostes de la moció subsegüent. Jo, que sóc crític, en part, amb la reforma laboral de l'any 2012, li haig de dir que pel poc que he pogut analitzar i se m'ha informat..., no és que la seva reforma laboral del 2010 generés molta ocupació, oi, senyora Capdevila? No, jo ho dic perquè..., l'acord i l'entesa, que és molt necessària i que estic convençut que un partit com el seu amb vocació de govern i amb responsabilitats aquí i allà, que les ha tingudes i les tornarà a tenir, segur, tard o d'hora, en qualsevol dels escenaris, o que tenim grans espais de concertació en el país a nivell, doncs, de les estructures institucionals que avui defensen la democràcia aquí a casa nostra –Generalitat, aquest Parlament, ajuntaments, institucions locals–, s'ha de fer des de, sobretot, un esperit crític, constructiu i positiu, però no es pot fer esborrant el disc dur de la memòria més recent, senyora Capdevila. No ens faci aquest exercici perquè, aleshores, les bases del possible acord no seran sòlides.

Dic això perquè jo ja ho entenc, que és millor allò..., passar full de pressa, de pressa i que no ens recordem de massa coses. Escolti'm, si avui Espanya té un dèficit públic galopant..., alguna responsabilitat hi deuen tenir, no? Ho dic perquè no tornarem a fer els mateixos errors que fa dos anys, estrictament, o tres. I si avui la Generalitat, i em sembla que era el conseller Mas-Colell, que diu que tenim un dèficit públic *galopant* i que els interessos acumulats del deute acumulat, doncs, són el que són, i que avui llasten les possibilitats de destinar a polítiques de reactivació econòmica, deu ser per alguna cosa. Ho dic perquè, clar, si esborrem la memòria potser tornarem a repetir els errors que ens han portat a la situació que estem intentant superar entre tots plegats.

Per tant, estic convençut que una de les primeres mesures en què ens posarem d'acord, segur, perquè si analitza el que passa allà on vostès han estat col·laborant també i donant suport a tenir el concert econòmic i la gestió de la hisenda pública, i allà hi han deu punts menys d'atur..., deu ser també per alguna cosa. Doncs, aquí és on ens hem de posar d'acord. Avui hem fet una bona passa en aquest sentit. Però, o som capaços de tenir instruments per superar el dèficit fiscal que ens està escanyant, o malgrat que fem tots els grans propò-

sits de declaracions d'intencions, aquest és un país que intenta ser un país normal sense tenir els instruments de país normal. I, per tant, podem fer totes les declaracions, dissenyar els magnífics plans de xoc, però, si no tenim la gestió dels nostres recursos, no podrem tirar endavant això. I aleshores vostès diuen: «Oh, a les Terres de l'Ebre vostè ja ha anunciat que...» Sí, clar!, si no hi ha recursos què volen fer, el *paripé*? Prometre i enganyar tothom? No, no..., s'ha de treballar –s'ha de treballar–, però s'ha de treballar sense, ho repeteixo, generar encara més frustració.

I, per tant, és evident que el primer que hem d'intentar és que els inversors, els empresaris, els treballadors, els ciutadans des de qualsevol perspectiva recuperin la confiança. I això vol dir que encara hem de ser d'alguna manera intentar gestionar com puguem l'actual situació d'austeritat perquè no tenim els nostres recursos per generar creixement. I clar que podem anar a Europa! Però, miri, la força política que li parla té algun eurodiputat, però comissaris europeus..., vostès sí que els tenen, eh?, i no deuen tenir massa capacitat d'incidència perquè canviïn les polítiques, perquè fins ara encara no ho han fet. I ens vénen a nosaltres a exigir que passem pel món. Si ja ho estem fent! Passarà que quan hi ha algun grup parlamentari que si passem massa, doncs, s'ofèn i no els agrada, ja ho estem fent, però vostès també podrien fer alguna cosa més, perquè vostès també tenen una certa força molt important, ja no només a Espanya, sinó també a Europa per venir-nos a exigir, ara, a nosaltres, que tinguem la força per canviar les normatives europees d'austeritat. Vostès també estan..., d'una manera clara, fins i tot tenen membres del seu partit com a comissaris europeus. Com és que no canviem aquests criteris més fàcilment?

Sobretot, si ens posem d'acord a avançar i a poder tenir també capacitat de decisió en definir el nostre propi marc català i model de relacions laborals, què és necessari? Perquè tenim els instruments, tenim sindicats, tenim la patronal, tenim els governs i les institucions, però és evident que també hem de tenir la mentalitat de dir: «Volem estructurar aquest model.» I, per tant, també demanem aquesta capacitat de decisió en aquest àmbit. O, fins i tot, en polítiques que vostès coneixem molt bé també energètiques. Perquè clar, podem parlar de Flix, parlem de Flix; però sap que alguns dels problemes que Flix té –i ho sap molt bé el senyor Sabaté– és la factura elèctrica. I com és que tenim la factura elèctrica més cara de tot Europa, quan resulta que Catalunya tindria un mix de generació energètica que podria tenir una política energètica molt més adreçada a les possibilitats industrials?

Bé. Tot això és el que farem, i simplificar la normativa, i aprofitar les nostres fortaleses i, sobretot, també impulsar les reformes necessàries que en alguns casos fa temps que hauríem d'haver fet tots plegats i que ara és el moment.

I jo estic convençut que en això també ens posarem d'acord, per donar també el paper en el Servei d'Ocupació de Catalunya, el paper important que té com a instrument per garantir la cohesió social, per poder destinar els recursos que hem d'obtenir tant d'Europa

com de l'Estat, com també els que puguem destinar des del Govern de la Generalitat per atendre aquesta gran necessitat, avui encara, que és que, al mateix temps que generem o intentem generar les condicions per créixer, atenguem el més adequadament i el més sensiblement possible els milers de persones i de famílies que avui es troben en una situació de desocupació i, per tant, de situació greu, des d'un punt de vista d'expectatives.

Per tant, el SOC, el Departament d'Ocupació, té un paper aquí important i li asseguro que el tirarem endavant amb la màxima mà estesa per la concertació, però també amb el major rigor i amb la major exigència, que és el que ens demanen els nostres ciutadans.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpellació

al Govern sobre les sentències dels tribunals en matèria educativa (tram. 300-00013/10)

El dotzè punt de l'ordre del dia, i darrer d'avui, és la interpellació el Govern sobre les sentències dels tribunals en matèria educativa. Està presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, i per exposar aquesta interpellació té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias. Señora consellera, señor presidente, señoras y señores diputados..., señora Rigau, no sé si ha visto usted una película que se llama *Luz que agoniza*, también conocida por *Luz de gas*. En esta película, de Ingrid Bergman y Charles Boyer..., la señora Ingrid Bergman ve que en su mansión parpadean las luces y le dice a su marido: «Mira, cariño, las luces parpadean.» Y el marido mira las luces y le dice: «Yo no veo nada.» Y se lo niega. De la misma forma –de la misma forma– que usted, de la misma forma que Charles Boyer niega a Ingrid Bergman la realidad que está observando, de la misma forma usted está negando a los catalanes, y ha llegado a negar en este Parlamento en la Comisión de Enseñanza, la realidad de las sentencias recaídas en el Tribunal Constitucional y en el Tribunal Supremo.

Usted, señora consellera, manifestó en diversas informaciones recogidas en el diario *El País*, y en *El Periódico de Cataluña*, usted dijo que «consideraba que la sentencia del Supremo avala el modelo de inmersión lingüística escolar en Cataluña», la última sentencia. Esto fue a finales de febrero. Bueno, yo le voy a decir lo que dice la sentencia del Tribunal Supremo: «Se reconoce el derecho recurrente a que el castellano se utilice también como lengua vehicular en el sistema educativo de la Comunidad Autónoma de Cataluña.» Ese «también» lo emplea el Tribunal Supremo y lo emplea también el Tribunal Constitucional para decir «también junto con el catalán», el catalán y también el castellano.

Sigo con la noticia. Usted afirmaba –hizo campaña en este sentido en los periódicos–: «La sentencia del Supremo confirma que la Generalitat ha cumplido con las anteriores sentencias sobre la cuestión», porque verdaderamente hay un rosario de sentencias; a partir de la sentencia de 2010 del Tribunal Constitucional ha habido hasta seis sentencias del Tribunal Supremo, todas en el mismo sentido. La sentencia proclamaba..., la que usted decía que reconocía que se había cumplido por la Generalitat con los mandatos del Tribunal Supremo, esta sentencia proclama el reconocimiento, y leo textualmente, «de que el derecho del recurrente no se satisfacía con la prestación a sus hijos de una atención particularizada en castellano, sino con la entera transformación del sistema, de modo que sus hijos, junto con sus condiscípulos, utilizarán en la proporción que la Generalitat estime conveniente el castellano como lengua vehicular en la enseñanza.»

O sea que lo que le está diciendo esta sentencia, señora Rigau, es no solamente que el castellano se debe utilizar junto con el catalán o también como el catalán en la enseñanza en Cataluña, sino que le está diciendo que no es válida la atención personalizada al alumno. Eso es lo que le está diciendo. Esa atención personalizada a la que ustedes aluden en el formulario de preinscripción, de que podrán solicitar la atención personalizada, esa atención personalizada está expresamente excluida por el Tribunal Supremo. Está expresamente excluida, señora Rigau. Y se lo acabo de leer –y se lo acabo de leer. Esto, respecto a la sentencia recaída en febrero pasado.

Hay otra sentencia, otra sentencia recaída, que, fíjese, hace solamente un mes, hoy hace un mes y un día, que salió publicada en el *Diari Oficial de la Generalitat*, en la que anulaba el reglamento..., el Tribunal Supremo, la misma sala del Tribunal Supremo, anula el reglamento 181, de 2008, que regula el segundo ciclo de educación infantil, en todos los artículos, que son lógicamente un montón, en que impone el monolingüismo.

Esta sentencia en realidad ha anulado totalmente el sistema entero de inmersión en el segundo ciclo de educación infantil. ¿Por qué lo hizo? Pues porque este reglamento no desarrolla adecuadamente la Ley de educación, que rectamente interpretada conforme a lo que dicen el Tribunal Constitucional y el Supremo debe prever la enseñanza también en castellano.

Esto es relevante porque, a partir de ahora todos los padres y las madres que se enteren de esta cuestión, van a poder solicitar en el colegio que se atienda su derecho a recibir también la enseñanza en castellano; podrán exigirlo al profesor, al director del colegio, a la consellera y al presidente de la Generalitat, porque así lo mandan nuestros tribunales. Esto puede ser invocado por cualquier interesado.

Así que, más que avalar el sistema de inmersión lingüística, yo lo que diría es que el Tribunal Supremo y el Constitucional se las están dando todas en el mismo carrillo al Gobierno del que usted forma parte, señora consellera. Por tanto, esto es el dibujo de lo que tenemos de las sentencias; esto es el dibujo de lo que tenemos.

¿Qué consecuencias tiene? Tiene, como consecuencia que ustedes ahora, por ejemplo, el formulario de preinscripción lo tienen desfasado, porque dicen, ofrecen la atención individualizada, y con eso no cumplen; cumplen con que todo el grupo, todo el grupo del alumno, conjuntamente con él, sin segregar, sin separar a los alumnos como ustedes falsamente suelen difundir, sin separarlos, en el mismo grupo, tienen derecho a estudiar castellano y catalán. Y no se puede utilizar el sistema de la atención individualizada, que supone una verdadera discriminación contra el alumno, acercarse a él, hacerlo único y decirle: «¿Que no has entendido algo, que te lo explico?» Eso no es el sistema de dar cabida al castellano en la enseñanza.

Esto que yo le he explicado es lo que dicen las sentencias. Y ahora le voy a explicar lo que propone Ciutadans, que yo creo que usted lo conoce perfectamente. Ciutadans, nosotros, como yo creo que deberíamos hacer todos, acatamos las sentencias. Estamos de acuerdo en lo que dice el Tribunal Supremo. Pero aunque no lo estuviéramos, lo acataríamos. De todas formas, eso son unas resoluciones judiciales, y nosotros tenemos una opción política, una opción que ofrecer a la sociedad de Cataluña. Y esta opción es la que tantas veces hemos propuesto, que es 40 por ciento catalán, 40 por ciento castellano y 20 por ciento en inglés, señora Rigau. Esto es el criterio político de Ciutadans, que, estando de acuerdo con las sentencias, ofrece aquí, en el Parlamento de Cataluña, un pacto sobre el bilingüismo y dar cabida como lengua vehicular al castellano y también al inglés en las proporciones que le he dicho.

Esto, señora *consellera*, no rompe la cohesión social. Esto, señora *consellera*, no supone la segregación por aulas. Esto, señora *consellera*, garantiza el aprendizaje de ambas lenguas y un nivel de inglés mucho más elevado para nuestros jóvenes.

Señora Rigau, ¿preguntamos a la gente? ¿La gente en Cataluña tiene derecho a decidir si pueden usar la lengua del 50 por ciento de los catalanes en la educación, usarla no como una asignatura de dos horas sino como lengua vehicular? Me dirá usted, señora Rigau, que la enseñanza en Cataluña es un «model d'èxit», que hace gracia porque ustedes también aplican lo del «model d'èxit» a otras cosas, a TV3... A todo aquello que forma parte del núcleo nacionalista, aparte de ser una «qüestió de país», ustedes lo epitetan o lo califican de «model d'èxit».

Y yo y mi grupo, de Ciutadans, la verdad, esta cuestión del «model d'èxit»..., tienen un tercio de fracaso escolar, hay un tercio de fracaso escolar. ¿Eso es el «model d'èxit»? ¿Eso es el «model d'èxit» o es una forma de hacer ingeniería social y es una forma de hacer patria y de hacer nación desde la escuela? ¿A ustedes les importa la formación de los niños y de los chicos? ¿Les importa eso? ¿Les importa la igualdad de oportunidades? ¿El que un joven, un niño, tenga los medios que tenga, al acabar su escolarización tenga un buen nivel cultural y además tenga las mismas oportunidades que cualquier otra familia, sea del nivel social que sea? ¿Eso es lo que le importa? ¿O le importa que Cataluña tenga una *escola catalana* y una es-

cuela de país y algo que forje una nación? Porque esa, señora *consellera*, es la impresión que desde mi grupo tenemos cada vez que este tema sale.

Mire, hay dos formas de ver las cosas: una forma que sea, si me lo permite usted, y con todos los respetos, retrógrada y antigua, una forma de imponer algo que es a todas luces en perjuicio de la mayor parte del alumnado; u otra que sea moderna, integradora, de futuro, que sea dar 40 por ciento de catalán, 40 por ciento de castellano y 20 por ciento de inglés.

Ese modelo, el de éxito, ese último que he dicho yo, el que propone Ciutadans, ya lo sabe usted, señora *consellera*, que es el modelo de éxito que han elegido los presidentes de la Generalitat para sus hijos, que ha elegido el señor Mas para sus hijos, que eligió el señor Montilla para sus hijos.

El modelo de la inmersión lingüística, del fracaso escolar del 35 por ciento, un fracaso escolar mayor además en los alumnos castellanohablantes, según los informes que se han publicado y que ustedes no quieren reconocer, pero que es así, ¿eh?, ese fracaso escolar, ese sacrificio de los niños en el altar de la forja de la nación, eso es lo que deben sustituir ustedes por una opción más moderna y de éxito como la que quieren los presidentes de la Generalitat y, entre ellos, el señor Artur Mas.

En Ciudadanos, señora *consellera*, queremos que el sistema educativo garantice esa igualdad de la que le he hablado; que los catalanes sean personas bien formadas intelectualmente independientemente de su capacidad adquisitiva. No queremos que construyan ustedes una nación en la escuela. No queremos que se juegue a la ingeniería social. Entre la nación y las personas, ustedes eligen la nación. Entre la nación y las personas, en Ciutadans elegimos a las personas. Nada más.

Gracias.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre a aquesta interpe·llació, en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable consellera d'Ensenyament senyora Irene Rigau.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, la primera interpe·llació que em formula, i que suposo que vindrà seguida d'algunes altres, però espero que me la faci sobre més matèries, perquè el seu monoteisme és molt important.

Fixi's, vostè parla de negar la realitat. Jo només li haig de dir, per començar, que realment vostè s'ha d'actualitzar. S'ha d'actualitzar; ja no només en els gustos de cine, que em sembla molt bé que li agradi el Charles Boyer i determinades pel·lícules. Però, amb relació a decrets que hi ha fet esment, jo li demano, senyor diputat, que s'actualitzi. Em parla del Decret 2008. Aquest ha quedat superat per la llei; l'objecte ja ha desaparegut. Del fracàs escolar, em parla d'unes estadístiques molt antigues. Vostè sap que s'ha actualitzat perfectament i el ritme que es porta d'aplicació del pla

de xoc. I fins i tot em permeto dir-li que potser s'hauria d'informar molt millor sobre on han escolaritzat els fills determinades persones, perquè van repetint coses molt inexactes.

Però el que sí que li vull dir, per a tranquil·litat seva, que la Generalitat de Catalunya en matèria educativa no ha incomplert cap sentència judicial, no l'ha incomplert, perquè o les complim o les hem recorregut, o les hem complert o les hem recorregut.

I, miri, nosaltres, de sentències en tenim diverses, però tenim dos blocs clars que vostès ignoren sempre: un és el de la conflictivitat constitucional que en defensa dels interessos de la Generalitat de Catalunya i de les seves competències ha de presentar enfront de l'Estat.

Però també li haig de dir que també hi ha una altra sentència, que un dia esperarem, perquè deriva de la conflictivitat constitucional, que va ser el recurs que el Grup Popular del Congrés va presentar a Madrid sobre la LEC, i que no va recórrer contra els articles vinculats a la Llei d'educació que parlaven del règim lingüístic català. Per tant, aquesta gran conflictivitat que vostès veuen no sabem on és. El que sí que li puc dir és que l'Estat no ha hagut de recórrer contra cap norma nostra, però nosaltres de les de l'Estat n'hem hagut de recórrer moltes per invasió competencial.

Pel que fa a reclamacions personals, que és aquest gran segon bloc... Aquest és enorme. Vostè sap el volum que tenim nosaltres de personal. I dels centenars que hi pugui haver amb relació a situacions laborals o patrimonials, hi ha un petit percentatge de les reclamacions personals que estan vinculades al tema lingüístic. Anem a veure quantes són. Anem a veure aquesta situació que vostè ha explicat tan preocupant.

Miri, procediments judicials relacionats amb la llengua els darrers anys: vint-i-un. Senyor diputat, 21 procediments –és que no em podrà contestar, si no m'escolta, em sembla; permeti'm, eh?, el consell–, 21 procediments, 5 sentències fermes, 4 sentències en el Tribunal Superior de Justícia en primera instrucció i 12 en funcionament.

Els ho explico. Cinc sentències fermes procedents, dictades ja pel Tribunal Suprem, que són anteriors a la LEC i que s'estan executant pel que fa a la situació jurídica individualitzada. Per tant, tranquil, anteriors a la LEC, s'estan executant. Quatre sentències en primera instància, dictades pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, dues prèvies a la LEC i dues posteriors. No s'estan executant, atès que s'han recorregut davant del Tribunal Suprem. I, després, dotze, que són posteriors a la LEC: una pendent de sentència i onze en fase inicial. En algunes havien demanat mesures cautelars que no s'executen perquè les hem recorregut. Jo ja li ho dic: les complim o les recorrem.

Molt bé. Vint-i-una –vint-i-una, eh?–, vint-i-un procediments judicials relacionats amb la llengua, vint-i-un possibles alumnes afectats sobre 1 milió i mig d'alumnes, amb la rotació que significa d'any a any pel nombre d'alumnat que entra i que surt. Em pot dir on ha trobat aquest gran perjudici, malestar i conflictivitat? Des del 2006, vint-i-un procediments, fixi-s'hi bé; des

del 2011, que es van presentar 370 instàncies al departament i es van respondre i es van atendre per la via administrativa, dotze han seguit la via judicial. Fixi's vostè quines són les proporcions del seu tema.

Per què li dic això? Perquè la gent sap, encara que a vostè no li agradi, que Catalunya té una llei aprovada per aquest Parlament, i que aquesta llei preveu i regula el règim lingüístic i està plenament vigent. I precisament és un dels objectius del pla de govern: aplicar la normativa que està recollida a la LEC i que té, des de l'any 89, tot tipus d'aval jurídic.

Quan vostès ens demanen que canviem el model lingüístic s'atorguen una potestat que només té el Tribunal Constitucional, que és l'únic que està legitimat per impedir l'aplicació d'una llei, i, li ho recordo, ni està recorregut en els seus articles 10.1, 11.3, 11.1, 11.4 i 15, ni estan recorreguts ni s'espera sentència.

Ara bé, és cert que el Tribunal Suprem recentment ha dictat una sentència. I, fixi-s'hi, vostè, com que no ha explicat si la lectura que feia era dels antecedents i de quin paràgraf i ha espigolat les frases fent veure que creava un marc conceptual, doncs, resulta que el que no ha explicat –el que no ha explicat– és que el Tribunal Suprem ha afirmat en aquesta sentència de 19 de febrer del 13 les mateixes tesis que havien estat avalades pel Govern i per aquest Parlament. Perquè cal ressaltar dos aspectes d'aquesta sentència, d'aquest dictat. Vostè, miri, hi ha un element que no vol tenir present, però que jo crec que parla molt, i és que s'ha imposat a l'altra part uns costos judicials de 4.000 euros i ja se li han reclamat. Fixi-s'hi, incompleix tant el Departament d'Ensenyament, incompleix tant la Generalitat que al que ha presentat el recurs li han tocat uns costos de 4.000 euros. Fixi-s'hi, ja els els han reclamat.

I també diu precisament –precisament– aquesta mateixa sentència que la proporció en què la Generalitat estimi convenient dotar el català i el castellà no ha de perjudicar el grup d'alumnes on hi ha situat el suposat alumne que demani individualitzada. Vostè, al·legant el dret d'un alumne, vol exigir... –però els tribunals tenen més seny–, vol exigir que tot el grup, per no dir tota l'escola, quedi sotmès a la petició d'un pare. Escolti, hem avançat molt. Miri, jo crec que fins i tot vostès han anat canviant la posició. Demanaven l'ensenyament individualitzat però després es van adonar que separar els infants per raó de llengua no ho volien ni els pares, que vostès els anaven a buscar. Mirin vostès com estan de límits que, fins i tot, la LOMCE troben tèbia. Les entitats vinculades a vostès acaben de presentar aquesta tarda a Madrid un document dient que fins i tot la LOMCE no permet l'ensenyament en castellà a Catalunya. I és clar que no! Perquè l'objectiu de Catalunya i del seu sistema és el domini ple de les dues llengües i que la llengua catalana sigui la normalment emprada; i, a més a més, en el projecte plurilingüístic dels centres, dominar la llengua estrangera primera i una segona a la segona etapa obligatòria.

Vostès volen obviar tot això, ho volen obviar d'una manera clara. Tenim un model de preinscripció avalat pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya –ava-

lat-, està en les sentències. Diu, precisament, i fa notar que la indicació de quina és la llengua habitual del nen no comporta necessàriament que els pares vulguin la primera ensenyança en aquella llengua. Ho deixa així de clar. I, per tant, ens diu que complim perfectament, i com a mitjà idoni, la proposta que vostès feien també, però la nostra també, introduint una pregunta sobre la comprensió lingüística del nen.

Per tant, jo li haig de repetir: el Tribunal Constitucional ha manifestat reiteradament que no existeix un dret d'opció lingüística per part dels pares, i vostès fonamenten reiteradament el seu discurs i les seves propostes al·legant un dret que el Tribunal Constitucional no ha reconegut. Des de l'any 89 ha quedat ben clar que no existeix opció lingüística, que és a la Generalitat a qui li correspon determinar la proporció de l'ús de les llengües, a raó de la normalització lingüística. I veient com està la normalització lingüística en aquest Parlament, a fe que haurem de continuar potenciant la immersió.

Moltes gràcies, senyor diputat; gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera. Per al torn de rèplica, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Señoras y señores diputados, señor presidente... Señora *consellera*, ha dicho usted aquí varias cosas y lógicamente estoy en desacuerdo con prácticamente todas las que ha dicho.

Vamos a ver, usted dice respecto a estas sentencias: «No, las que son firmes las cumplimos y las que no, las estamos recurriendo.» Oiga, ¿ustedes cumplen lo que le he leído? Ustedes..., ¿es que usted sigue haciendo luz de gas! O sea, ustedes no establecen el idioma castellano también, junto con el catalán, como vehicular en el colegio y dice que sí, que lo cumplen. Oiga, si se lo están diciendo los tribunales y ustedes no lo hacen y usted me dice que lo cumplen... Oiga, parece esto un diálogo de sordos, porque no sé de dónde se saca usted estas cosas.

Segundo: son veintidós procedimientos. Oiga, ni que fuera un niño que quisiera su derecho a tener unas clases dadas en su lengua habitual..., ni que fuera un niño, los padres de un niño, ya se estarían atropellando sus derechos. Y el hecho de que unos padres hayan arrojado los inconvenientes de interponer procedimientos judiciales y que se hayan arriesgado a interponerlos y que se hayan significado en el colegio no quiere decir que solo haya veintidós personas. Yo le recuerdo, señora Rigau –y usted lo sabe muy bien porque lleva en política bastantes años más que yo–, usted lo sabe muy bien, que en este Parlamento entró una ILP con cincuenta mil firmas que pedían el bilingüismo en las escuelas. (*Veus de fons.*) Bueno, pues no. Pues bueno, usted dice que no. Yo digo que entró esa ILP con cincuenta mil firmas.

Y también le digo que los partidos que a las claras estamos predicando este tipo de respeto a una de las lenguas cooficiales, que no es ni más ni menos que se use en la enseñanza, en Cataluña, estos partidos acumulamos más de 750.000 votantes. No sé cómo lo ve usted –no sé cómo lo ve usted. Es una opción, ¿no? Es una opción política.

¿Usted pondría en riesgo en un colegio a uno de sus hijos para significarlo en una batalla política? ¿Usted lo haría? Yo no lo haría –yo no lo haría. Yo hago aquí política, pero yo no lo haría. Fíjese lo que le digo. Fíjese, prefiero buscarme colegios que respeten este derecho, que es lo que he hecho, por cierto –que es lo que he hecho.

Señora *consellera*, no es el Constitucional español, el Tribunal Constitucional, quien debe adaptarse a las leyes que dicte el Parlamento de Cataluña. Esto es una nueva modalidad. Eso es una forma de comprender las leyes que yo, con todos los respetos, soy profesional del derecho y la verdad es que tener que venir al Parlamento de Cataluña para oír a una *consellera* decir cosas semejantes, la verdad es que me sorprende mucho. O sea, ustedes se creen que aquí se legisla lo que sea, al margen de todo, y que todo eso tiene que valer. Es la legitimidad esta que ustedes dicen del Parlamento de Cataluña, que no se somete a la pirámide normativa ni tiene respeto a las normas del Estado, ¿no?, y de lo que dicen las sentencias. Por eso le digo, señora *consellera*, esto es que me sorprende.

Dice usted que no existe el derecho de opción lingüística, que lo dice el Constitucional. Es verdad, tiene razón –tiene razón, ¡claro que sí! El Tribunal Constitucional lo dice: «No se puede optar porque se dé las lenguas en una sola de las lenguas cooficiales.» No se puede optar no se podría en buena lógica, que te lo den todo solo en catalán. «Oiga, yo quiero todo en catalán.» El Constitucional dice: «No se puede.» «Yo lo quiero todo en castellano.» Y el Constitucional te dice: «No se puede, no hay opción entre dos lenguas cooficiales. Las dos lenguas cooficiales tienen que tener parecida participación en el régimen educativo.» Ustedes, desde luego, tienen la potestad de determinar el porcentaje.

Señora *consellera*, yo lo que veo es que ustedes, Convergència i Unió, han perdido la centralidad, y que este discurso que han venido manteniendo durante mucho tiempo ahora se hace todavía más radical. Esta negativa a acatar las leyes y las sentencias, a no ver que una opción del 40-40-20 –40 castellano, 40 catalán, 20 por ciento inglés– es más ventajosa que la que usted propone, es..., ahora que ustedes han perdido el centro y están en la radicalidad, es más evidente todavía que es una opción radical. Vuelvan ustedes al centro y empiecen por ofrecer a la sociedad soluciones que de verdad les interesen y que sean buenas para la sociedad.

Estoy convencido de que esta batalla al final ustedes la van a perder, porque es de todo punto radical e irrazonable. Y ustedes son rehenes y prisioneros de sus socios de gobierno, de sus palabras, de su huida hacia delante con el tema de la secesión, y este tema, ahora

—ahora— que ustedes lo podían mantener con una careta de moderación más o menos, ahora que se han colocado en la radicalidad, les va a pasar cuentas.

Y por último le digo, señora Rigau, respecto a la normalización lingüística, que usted ha insinuado que en esta cámara habría que verdaderamente apretar con el tema porque está a todas luces... Oiga, tengo cuarenta y ocho años, hablo el castellano y el catalán y en la cámara me manejo en el idioma que prefiero, como cualquiera de los diputados que hay aquí. Y le digo una cosa: en esta cámara todo el día se ha oído hablar en catalán y ha habido un par de intervenciones en castellano; en la sociedad en que nos movemos a veces es así, a veces es al contrario, a veces es 50 por ciento castellano, 50 por ciento catalán, y esta es la sociedad que en Ciudadanos queremos y que nos gusta. No queremos monolingüismo y menos cuando sirve como herramienta de construcción nacional.

Nada más, señor presidente.

(Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. També, per al torn de rèplica, torna a tenir ara la paraula l'honorable consellera, senyora Irene Rigau.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, és evident que vostè no està d'acord amb mi, encara que jo li digui amb tota transparència quina és la situació dels procediments. I vostè em demanava com estaven les sentències en matèria educativa i jo li he dit: «Conflictivitat constitucional, tantes; situacions personals, quin percentatge representen les lingüístiques amb relació al volum.» Vostè em demana la situació, jo la hi dic, i a més a més li dic: «O les complim o les recorrem.» És veritat. I això és utilitzar els mecanismes del dret. Per tant, no estem fora, estem a dins.

Ara bé, és evident que a vostès els interessa aquest diàleg de sords. És clar. Encara que li demostrï que la sentència..., els costos han anat a càrrec de qui han anat i no del departament, que alguna cosa deu voler dir però que vostè evidentment no ho diu i que vostè no llegeix finalment la decisió final, sinó que es perd en altres paràgrafs. Què passa? Que, d'això, vostès n'han fet objecte de partit polític. I, per tant, no els pot interessar de cap manera acceptar la situació, per més que li digui que el Suprem ha decidit en el sentit que ha decidit! Vostès han de continuar fent veure que això no existeix. I en aquesta guerra que tenen amb altres forces polítiques, fins i tot el projecte de LOMCE, que tant ens preocupa, vostès el troben tou.

Per tant, fixi-s'hi..., miri, el Govern de Catalunya i el Govern de Convergència i Unió, defensa un model lingüístic des de fa molts anys. És realment de desconeixement històric dir que la defensa del model lingüístic és perquè hi hagi un acord de govern amb Esquerra, eh? M'ho diu a mi, sap? O sigui, que repassi la història —repassi la història— i veurà quin va ser el govern que

va implementar aquest model, model que van mantenir altres governs d'alternança, i, per tant, vol dir que és un patrimoni amplíssim de la societat catalana.

Jo, evidentment, el que haig de complir, com diu vostè sovint, són les lleis i les sentències, i no el que vostè diu, i menys de la manera que ho diu. Perquè nosaltres... És clar, vostè hi ha hagut una estona llarga que anava parlant amb els seus companys i com que no em sentia, es veu que ha entès una cosa que jo no he dit amb relació a la LEC. El que sí que li haig de dir és que hem regulat la LEC amb relació a l'Estatut.

Clar, és que nosaltres ens vam dotar d'un estatut, sap? I parla dels drets lingüístics dels alumnes i dels joves. I aquest estatut va tenir una sentència i, fins i tot amb la sentència, el Suprem ens diu: «És veritat. No hi ha opció lingüística, les dues llengües hi han de ser presents.» Vostè em dirà si coneix algun centre que no hi hagi presència de llengua castellana. Corri, vingui i m'ho digui —m'ho digui. (*Remor de veus.*) I sobretot, eh? —sobretot—, si coneix un alumne dels més d'1.300.000...

El vicepresident segon

Senyora consellera, perdoni un moment —perdoni un moment. Falta un minut i cinquanta-cinc segons per acabar la sessió d'avui. Els pregaria, als diputats de Ciutadans, que no fessin... (*Veus de fons.*) Respectin, si us plau, el torn de la consellera, igual que ella ho ha fet, eh? I, en tot cas, no entrem ara aquí, quan falta un minut per acabar la sessió, en aquest joc.

Vinga, endavant, consellera.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Però és que és evident que no volen conèixer les raons ni llegir-les, perquè es quedarien sense raó de ser.

Per tant, si tenim més d'un milió mig d'alumnes, jo li dic: en coneix algun que no entengui el castellà? En coneix algun que en acabar l'obligatòria no domini les dues llengües? En coneix algun? Escolti, al revés jo n'hi podria dir, malauradament encara. Però vostè de castellà no m'ho podrà dir.

Per tant, com que hem actuat amb la transparència pròpia de voler que tot ciutadà de Catalunya domini el castellà... Vostè què es pensa? Que els volem treure patrimonis culturals? No. El que sí que diem és que la llengua pròpia del país... Però vostès no reconeixen el país, per tant, no reconeixen la llengua pròpia. Doncs, molt bé. És la seva posició. Però jo els dic que el català és la llengua pròpia del país, que a l'ensenyament és la llengua normalment emprada com a llengua pròpia del país i que es garanteix el domini de les dues llengües oficials.

I, per tant, contra això..., vostès no m'ho poden rebatre. De quina manera? De la que els agradaria a vostès: escoles en castellà, escoles en català i conflictivitat social. (*Remor de veus.*) Però no, nosaltres hem apostat per un únic sistema lingüístic...

El vicepresident segon

Si us plau, senyora consellera... (*Persisteix la remor de veus.*) Perdoni –perdoni–, senyora consellera.

Acabem la sessió bé, perquè si seguim per aquest camí acabarem malament, senyor Rivera. Li demano que vostè, com a president del seu grup, faci respectar aquest torn. (*Veus de fons.*) No, si us plau. Deixin parlar la senyora consellera, si us plau.

Vinga, endavant.

La consellera d'Ensenyament

Jo ho comprenc, eh? –ho comprenc. Però miri, fins i tot, han volgut donar un sentit a la ILP que es va presentar aquí, que era de llengua materna. Ho recorden? No era de bilingüisme, era de llengua materna.

Recordin el debat del senyor que estava aquí, que els coneixem, i que el debat va ser de llengua materna. I a Catalunya, i a més a les escoles, tenim registrades un centenar llarg de llengües. Per tant, el model lingüístic nostre es recolza en el nostre Estatut.

Ara, has de reconèixer que Catalunya és un país que té un instrument constitucional d'autogovern, que té un model lingüístic que garanteix a tots els ciutadans, independentment de la llengua familiar, el domini de les dues llengües. I per ara les sentències ho han avalat, i, si nosaltres considerem que lesiona la normativa d'aquest Parlament o del Govern, hem fet el recurs pertinent. Per tant, hem utilitzat l'estat de dret i així ho continuarem fent.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera.

Suspenem la sessió. La reprendrem demà al matí a dos quarts de deu.

(*Albert Rivera Díaz demana per parlar.*) És una interpellació, senyor Rivera. S'ha acabat. S'ha acabat la sessió.

La sessió se suspèn a les nou del vespre i cinc minuts.